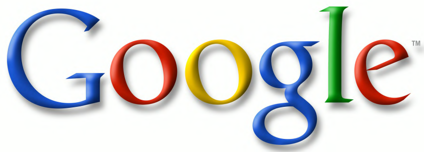

LAURIDS BRUUN

DEN EVIGE

HJÆRTERNES MØDE

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCV

2. Oplag

DEN EVIGE

LAURIDS BRUUN

DEN EVIGE

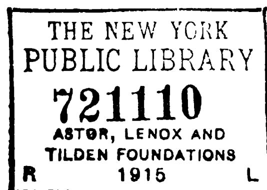
HJÆRTERNES MØDE

ANDET OPLAG

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

FORLAGETS BOGTRYKKERI
1905

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
721110
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1915 L

HJÆRTERNES MØDE

DEN EVIGE (I—II BOG)

HJÆRTERNES MØDE

DEN EVIGE (I—II BOG)

INDHOLD

FØRSTE BOG

I

Wekki Sidd

Endnu er det Nat — Sankt Hans Nat; men for Enden af den øde, smalle Saint Vincent Gade aabner Himmeldøren sig paa Klem og lader et Aandepust fra Lysets Kilde smutte ud over Byen.

Tæt op til den ældgamle, snavsede Havemur, hvor Mosset i Revnerne skamfuldt gror sig hen for at dække de bluløse Streger, som Montmartres Gadedrenge har ridset, ligger gamle Wekki Sidd.

Han ligger med Hovedet paa sin fedtede Pose og Ansigtet ind imod Muren.

Han har strakt de gamle Ben fra sig som en Død. Det, som er halt, hviler sig mod Muren i sin trøstesløse Træthed.

Hans Søvn er dyb, drømmeløs, uendelig. Han hverken snorker eller puster, men lig-

ger med aaben Mund under det tjavsede, forbidte Overskæg.

Hatten er gleden af ham, og det hvide, uredte Haar klæber ind til hans snavsede Hals.

Hans højre Haand ligger udstrakt langs Muren, men den venstre krymper sig over hans Hjærte, der hvor Begklatten sidder paa Frakken.

Idet Lyset aander paa ham, gaar der en lang Rallen igennem ham; den kommer saa dybt nede fra, at man skulde tro, det var hans Hjærte, der vaandede sig højlydt.

Han vender sit Hoved om paa Posen, som et hjælpeløst Barn famler paa sin Moders Pude, og Haanden over Hjertet krymper sig i et nyt Tag.

Atter siver der Lysaande ud fra Himmeldøren, og atter raller gamle Wekki Sidd. Han trækker det halte Ben op under sig, som havde nogen drevet ham en Piskesnært over Læggen.

— Herre Jesus — Herre Jesus! — stønner det i Søvne ud fra hans aabne Mund, mens hans højre Haand griber i Vildelse for sig op langs den klamme Mur.

Lyset siver ubarmhjærtigt frem. Slørene letter et for et, og Stjernerne dybt oppe mister deres Glans.

Da løfter Wekki Hænderne mod sine Øjne, som endnu er lukkede. Det trækker i de tunge, rynkede Laag, som laa Aarhundreders Smærte over dem og tyngede.

Hans Hænder ryster under Opvaagnen som en Drukkenboldts, der rækker efter Morgensnapsen.

Saa trækker han ogsaa det andet Ben op — aa, saa langsomt — og nu stirrer Blikket søvnbrustent frem imod det sitrende Lys.

Men idet Livet langsomt rinder ind og trænger Dødssøvnen ud af hans Aarer, begynder Ansigtets Linjer at strammes og slappes som en Maske af Gummi, der pustes ud og ind. Det trækker om hans Mund, og Pandehuden glider mod de buskede Øjenbryn, hvis Haar hænger ned over Laagene.

Pludselig kaster han sig frem imod Lyset og beder.

— Lidt endnu — beder han bævende som et Barn — blot til Hanegal!

I det samme gurgler det indenfor Muren.

Det er en af Diakonens unge Haner, som spjætter med sine Tilløbsfjer i Luften og stikker Næbet mod Lyset.

— Herre Jesus! — sukker den gamle og drejer Hovedet hen, hvor Jesu Hjærte Kirkens Kuppel runder sig over den sovende By.

Han kan ikke se den her fra Muren, men han ved saa nøje, hvor den ligger.

— Herre Jesus! — sukker han og slaar med sine skælvende Hænder tre store Kors for Pande, Mund og Bryst — vær barmhjærtig!

Nu vælder Ordene frem, som gav han sit Livs Aande ud. Medens han beder, triller underlig smaa Taarer ned fra hans visnede Laag. Hans krumme Næse med de snævre, haarede Bor snøfter efter Vejret.

— Jeg kan ikke mere! — Ved dit hellige Hjærte, *nu* kan jeg ikke mere!

— Det har du sagt hvert Aar.

— Ja men nu er det vist; nu kan jeg ikke mere. Se mine Hænder —!

Han søger at løfte dem foldede.

— Se, jeg kan næppe bære dem. Og min Fod, jeg kan næppe løfte den. Jeg ved al-

deles ikke, hvorledes jeg skal naa op at staa. Og mit Hjærte —!

Aa, du Herre over Liv og Død — du, som betalte med dit Blod — se mit stakkels fortørrede Hjærte! — der er ikke saa mange Kræfter, at det kan lukke op og i, naar Blodet strømmer til.

Og mine Øjne — de skælner næppe Lyset. Nu de har lukket sig igen en Nat, nu *vil* de ikke mere!

— Men de skal.

— Aa Jesus, kære Herre — hvad Glæde har du af mit onde Liv? — Se, nu er det atter Sommer over Jorden! — Hør, hvor det myldrer, pibler overalt! — Hvad gør det da, om jeg — den eneste ene — faar Lov at sove?

Det gør saa ondt i mit Hjærte, nu naar jeg mærker al den Spireduft bølge mod min Pande.

Det gør saa ondt i mine gamle Øjne at se, hvor Lyset vælder frem paany. Ak, Herre Jesus, hvad Vægt ligger der paa Livet?

Hvorfor skal jeg alene se — jeg, som ikke vil — naar der er Millioner andre, som vil se, men ikke kan og maa?

Ingen Stemme svarer i hans Hjærte. Men Lyset stiger og stiger bestandig. Træerne, der hænger ud over Muren, bliver grønne, og Muren bliver graa. Langt langt borte synger det over den sovende By fra de lyse Aander, som spænder Rosensløret ud over Himlen.

Da naar gamle Wekki Sidd endelig op paa Knæ. Med Hænderne famlende mod Muren rejser han sig og staar paa de af Dødssøvnen stivnede Ben.

Saa breder han sine Arme fladt ud langs Muren, bøjer sit Hoved ind imod og kysser den kolde, morgenduggede Sten.

Ydmygt bøjer han sit gamle Hoved, lægger Armene overkors og hvisker med lukkede Øjne som et bedende Barn:

— Tak for Søvnen, Herre! — Ikke efter Fortjeneste, men efter din Naade. — Tak for Søvnen!

Saa bøjer han sig ned og tager Posen med Støvlerne, hænger den over sin venstre Skulder, der er sunken af at bære Byrder, griber sin Stok, som stod imod Muren og saa' det hele: hans Søvn, hans Bøn og hans Fortvivlelse.

Med venstre Arm knuget om Poseremmen og dens Haand krympet over Hjærtet, der hvor Begklatten sidder paa Frakken, begynder han sin Vandring ned til den sovende By fra Montmartres hellige Bjerg.

Medens Wekki Sidd langsomt stavrer sig ind i et nyt pinefuldt Aar, begynder Byen at vaagne.

De første gispende Suk glider op imod ham gennem den af Natten rensede Luft.

De første Straaler dukker op over Buttes Chaumont Parkens Træer, tindrer over Udsigtstaarnet paa Kalkklippen derinde, tænder Dufayel Magasinets forgyldte Spir og strækker sig i lange sitrende Traade over Tagene, der aander af Dug og synes at løfte sig og strække sig som et Bryst, der endnu kæmper med Søvnen.

Eiffeltaarnets Lanterne rager op, som svævede den frit i Luften; thi om Taarnets fire Jernfødddder og over Seinen svøber Natten sig endnu tung og taaget.

Saa lyder den fjærne Piben af et tidligt

Morgentog, der løber ind langs den venstre Seinebred. Det bringer en første Morgenhilsen fra Meudon Skovens Skrænter, hvis højeste Trætoppe Straalerne just naaede.

Da Wekki omsider har naaet Foden af den endeløse Stentrappe, da han staar mellem Træerne paa Saint Pierre Pladsen, hvor der endnu er halvmørkt og ganske øde, vender han sig paany mod Jesu Hjærte Kuplen og løfter sine rindende Øjne mod dens tusinde Hjærteblade.

Badet i det hvide Morgenlys straaler den som en ren Samvittighed ud over den besmittede By.

Endnu engang bøjer han de stive Ben, der værker efter Nedstigningen. Endnu engang rækker han de rynkede Hænder foldede op mod de brændende Hjærter og beder:

— Herre Jesus, vær barmhjærtig imod mig og mod dem alle! Skin med dit Lys i Mørket endnu engang; og de vil se dig. *Nu* vil de se dig alle. Thi deres Fortvivlelse er meget stor, og deres Hjærte er sygere end nogensinde.

Men fra det hellige Hjærtes Kirke begyn-

der Savoyarden, Frankrigs største Klokke, at kime Solens Opgang ud over Byen. Og da gamle Wekki Sidd naar ned til Rochechouart Boulevarden, kimer den endnu.

II

Den store Puls

Paa Boulevarden er der tomt.

De hjærtesyge Træer strækker deres gustne Blade efter det skære Morgenlys og suger med alle Porer spændte den friske Luft til sig, som puster ned fra oven, og som allerede halvt er fordærvet af Dunsten, der med den dampende Dug løsner sig ud fra Husenes fedtede Hud.

Det er som et eneste hjælpeløst Livets Suk.

Gamle Wekki Sidd læner sig op ad Rollin Kollegiets Hjørne og føler i et Nu al Verdens Smærte; og han gisper efter Vejret, medens hans Haand krymper sig over Begklatten.

Saa gaar det over; og atter trasker hans værkende Ben, det hele og det halte, ned ad Fortovet, saa Lyden af Sømmene i

hans Hæle slaar tilbage fra de høje Huse paa den anden Side Pladsen.

Ikke et Menneske! — jo, hist ovre paa Hjørnet ud for Kaféen staar Betjenten og skræver under sin Halvkappe med Hætten hængende bagtil som en slasket Sæk. Armene har han stukket ind for Morgenkulden; og hans Skæg hænger ned under den blaa Næsetip som en vissen Halmtjavs.

Han har staaet her den halve Nat. Hvert Sekond skotter han til Uret over Butikken derhenne, om Afløsningen ikke snart skal være her.

Han ænser ikke Wekki Sidd; han har set ham saa tit ved Nat med sin Pose.

Den gamle naar ned til Faubourg Montmartre Gaden.

Han staar et Øjeblik tvivlraadig paa Gadehjørnet, mens han gnider det halte Ben mod det hele. Han har en Knyst over Ankelen; den sidder i et Saar, der ikke vil læge sig; og han fortrækker sin rimpede Mund af en Smærte, der er saa gammel, at den er blevet ham kær og uundværlig. Den Dag, det Saar heles, har han mistet en Ven; det halte Ben vil søge til det hele; og naar han ikke

mere mærker Smærten, vil han sukke for Tanken om al den Forkrænkelighed, han har set i Verden — al den uendelige Skiften fra Smærte til Lyst, fra Vinter til Vaar, fra Liv til Død, — det Spil, som den evige Sjæl spiller med sig selv, mens den spejler sig i Jordelivet. For alt og alle — uden ham, den ene Stakkel.

— Ak, Herre Jesus, vær barmhjærtig!

— Tys! — Rumlede det ikke langt borte?

Han skotter op i den disede Luft og glipper med sine rindende Øjne mod de fnuggede Skyblomster, som flygter i Vest for Lyset. Nej, Torden er det ikke.

Han vender Øret mod Gaden og lytter.

Jo, det er en Vogn. Tungt ruller den langt langt oppe i Gaden. Endnu kan han ikke se den.

Den ruller og hopper. Nu kan han skelne Lyden mod Brostenene. Det er en forsinket Hallevogn, som kommer ned imod ham ad Faubourg Montmartre Gaden.

De to store Hjul — den har kun de samme — rumpler og støder, saa det brede, hvælvede Sejldugsruf svinger hid og did.

Nu er den saa nær, at han kan skælne Kusken, som sidder der og ser saa lille ud mod den store Hætte. Han sover mellem Stødene. Saa vaagner han op, bander mod Hesten og rører Pisken. Dyret slaar blot med Halen og traver ud, som det gjorde før.

— Godmorgen! — vinker gamle Wekki Sidd.

Manden letter paa Øjelaaget mod den gamle; men da han ser, hvor gammel han er, og hvor tungt han staar i Støvlerne med den store Pose over Skulderen, saa nikker han til ham og holder Hestene an.

— Sid kun op! — siger han.

Han er Manden selv og har forpagtet Gaarden af den gamle, værkbrundne Ejer for halvt imod halvt.

Da gamle Wekki Sidd er kommet op ved hans Side og har faaet sit Vejr igen, siger han:

— Du er silde paa Færde i Dag!

— Ja — siger Manden og spytter ud over Hestens Øre — det er jeg. Jeg har ikke lukket et Øje i Nat. Der var Bryllup paa Nabogaarden, og saa bliver man jo oppe med det samme.

— Hvad staar Kaalen i nu? — spørger Wekki Sidd. Han vil dog yde, hvad han kan, for Kørslen.

Manden skotter om til sit Læs. Dér ligger Hoved ved Hoved af dejlig hvid og grøn Blomkaal; de ligger saa tæt pakkede, som de kan taale det, helt op til Ruffet — med al Muldens velsignede, ramme Duft hæftende ved sig endnu.

Wekki Sidd kan spore den, saa gammel han er; men den vækker ingen Barndomsminder; den linder ikke noget Sted i ham, for Vinteren er ham næsten kærere end Vaaren, da det hele begynder paa en frisk.

Manden river sig under Kasketten og spytter igen.

— Hvad den staar i? — Mere end til Hest og Vogn og Brødet og Vinen er det ikke, som han ogsaa siger, Gartneren min Nabo: det er skidt det hele. Og Jorden og Luften — hvordan er det, spørger jeg —? I min Bedstefaders Tid, da avlede de Blomkaal uden Møg, og Regnen faldt paa de rigtige Tider, og Vaaren kom, naar den skulde. Jeg ved Fanden ikke, hvordan der er vendt paa det hele.

Saa langer han ud efter Dyret med et Smeld af den lange Snert.

Det er hans Stolthed, som han kan smelde; der er ingen, der har saa god en Snert.

Nu ruller de tværs over den store Boulevard, hvor Kaféer og Teatre ligger graa og gamle og ser ud som sminkede Tøse i Morgenlyset.

De mægtige Skilte griner i Stilheden fra Kvist til Stue. Store Metalbogstaver, der for fem Timer siden med Gaslys og elektriske Blus skreg en ny Sæbe ud over Byen, ser nu ud, som de døde Ting, de er.

Da de er kommet midtvejs gennem Faubourg Montmartre Gaden, lyder Dønningerne fra de store Haller op imod dem.

Manden faar lidt rødt i den stubbede Kind; det er den store Puls, som driver sine Stempelslag ind i hans Hjærte, han fatter haardt om Grimen, stirrer lige ud for sig og ænser ikke længer den gamle ved sin Side.

Da Vognen drejer bag om Saint Eustache Kirkens Kor, ligger det store, spraglede, straalende Dyr og damper og skriger op imod dem.

Selv Wekki Sidd faar et Glimt i sine

Øjne, skyder Skulderen op og samler sig uvilkaarlig sammen mod alt det Liv, som trænger ubarmhjærtigt paa.

Der holder Vogn bag Vogn i en lang Række; alle har de kun to Hjul og et mægtigt, hvælvet Ruf.

Hestene muler i deres Poser, ufølsomme for den Musik, de har hørt Morgen efter Morgen. En Skutten af Ryggen fra Krydset op under Manken, det er alt.

Inde under Hallernes mørke Tag dynger Grøntsagerne sig op i store Bunker.

Konerne raaber og skriger i Munden paa hverandre, mens de tæller og lægger frem og sorterer.

Grønthandlerne og Høkerne er allerede kommet fra Byens mangfoldige Kvarterer.

De gaar fra Bod til Bod, søger og vrager, skændes med Konerne, klemmer paa Frugterne og ryster paa Hovedet.

Der lyder „Far“ her og „Gamle“ der og „Monsieur“ og „Madame“ og „min Gode“ og „Værsgo’ og smag“!

Gamle Wekki Sidd trasker forsigtigt rundt mellem Kunderne. Han er ikke kommen for at købe; for han har kun fire Sous i sin

Lomme, og dem vil han gemme til lidt Varmt i „Guldklasen". Han søger rundt mellem Affaldsdyngerne. Der er flere som han, men ingen saa gammel.

En stakkels Fyr med Bukserne i Laser og bare Fødder i et Par Tøfler. Han har hele Resten af sin Sjæl i sine to griske Øjne. Som en Ilder jager Blikket fra Bunke til Bunke; og han føler paa sig, naar den tykke Mor Grille vil kaste en raadden Fersken hen i Dyngen, inden hun ved det selv.

Straks er han over den, at ikke nogen anden Klo skal ramme den.

Han gnasker i sig med den ene Haand, mens han putter til sig i en Pose med den anden.

Støjen og Sværmen rører ham ikke. Han hører den vist ikke; Sult og Elendighed og Sorgen for i Dag har døvet alle Lydene her paa hans Arbejdsplads.

Han kender ikke noget andet; han kan ikke huske noget bedre. Men naar en from Enke med langt Slør og Guldkæde og et pyntet Barn ved Haanden i Forbigaaende gør godt med et Tisousstykke til ham, saa han faar Raad at drikke sig fuld, — da

husker han og græder af sine betændte Øjne. Han er saa elendig, at selv Rusen er bleven ham en Pine.

Kun naar han „arbejder“ her paa sin Affaldsmark, lever han. Her er al den Spænding, han orker endnu. Her er det Spil, som bærer ham oppe.

III

Jean den eneste

Wekki Sidd staar og ser lidt til ham fra Siden; for skønt han har set det saa tit, saa gør det dog ondt alligevel hos den, der ser igennem Tingene helt ud paa den evige Side.

Han skubber til ham med Armen. Sky farer Ilderen op. Er det en Betjent eller en anden Aadselgraver, som vil plyndre hans Mark?

Aa — det er kun en halvdød Gamling. Ham ofrer han ikke et Blik.

— Det er jo kun et Øjeblik! — siger Wekki Sidd og nikker lunt til ham.

Men der er ingen Vej gennem Blik og Ord til Ilderens Evighed; han er blind helt igennem. Han grynter en doven Lyd og puffer ham væk, den gamle Idiot!

Wekki Sidd stavrer frem mellem skikkelige Bondemænd og forslagne Bondefangere,

mellem Koner, som tror, at han vil købe til sin store Pose, og raaber ham an med „Fatter“ og „gamle Ven“!

Han maa holde de værkende Ben tæt sammen for ikke at glide ud paa Stenene over de Skaller og vaade Kaalblade, som ligger her i Forkrænkelighed rundt om.

Gennem Støjen, gennem Disen, som hæver sig af alle disse dampende Kroppe, gennem Taget, som ligger tungt og mørkt og trykkende, gennem Søvnen og Smerten er han den eneste ene, der ser Smilet paa det evige Ansigt.

Det er jo kun et Øjeblik.

Saa naar han bag om Vognrækken hen til Hjørnet af Pierre Lescot Gaden. Der staar tre Apacher paa Vagt under Lygtepælen; de staar saa roligt og pænt der med Hænderne i Bukselommerne, Kasketten ned over venstre Øje og Cigaretten i den ene Mundvig. Det er skikkelige Folk, som venter paa Kæresten, der har Forretning i Hotellet her om Hjørnet i den tidlige Morgenstund.

Men Wekki Sidd ser, hvad de har for; han læser det ud af deres blanke Rotteøje.

Det er en stakkels gerrig Enke, de har

faaet Kig paa. Hun bor ene i sit eget Hus og gaar kun ud om Morgenen for at købe sig lidt Grønt og en Skive Kød. De vil følge efter hende i Afstand; og naar hun er vel hjemme, skal den ene bringe hende Brev fra hendes Søsterdatter paa Landet; og imidlertid skal den anden lukke Døren og slaa hende mellem Øjnene, saa hun falder bedøvet bagover; og den tredje skal passe paa i Gaden og give Signal, mens de andre bryder Sekretæren op og leder Madrasserne igennem.

— Godmorgen! — nikker Wekki Sidd, idet han stryger forbi dem. De skotter hastigt til ham, tvungne af deres Tankes hemmelige Ærende. Saa rynker de Brynene, fordi han forstyrrer dem i deres Kald, men nikker dog til Værn mod Mistanke:

— Godmorgen, Gamle!

— Herre Jesus, vær barmhjærtig! — sukker han.

— Han er gal! — siger den ene; og de vender ham Ryggen alle tre.

Da Wekki Sidd naar om i Saint Denis Gade, begynder de Handlende at tage Skod-

derne fra Vinduerne; en Jærnpersienne, som drejes op ved et lille Haandhjul, knirker hæst og skrattende.

Slagteren aabner sin Dør, sætter sine Bodebænke udenfor under Vinduerne og lægger de afskaarne Koteletter paa Rad med den pæne Side op; men Entrecôt'en og Filet'en og Fauxfilet'en hænger han ud paa Kroge.

Gamle Wekki Sidd gaar forbi i det samme. Tænderne løber i Vand for alt det røde Kød. Han undres paa, som han altid gør, at, hvor sulten han end er, — ja, om hans gamle Ben melder sig fra her, plat hvor han staar — om vilde Syner strider i hans Hjærne af Nød og Elendighed, — saa maa han dog intet tage. Ikke et Stykke af det altsammen er bestemt for ham.

Og dog hører de sammen; de skal den samme Vej, han og den tykke Slagter med de smaa Griseøjne der i Døren. I det Evige ser de hinanden. Dog kender han ham ikke, Slagteren; han staar og glor oppustet paa ham, som havde han aldrig set ham før.

Nu er Wekki Sidd naaet ned til Far Fradin; det var der, han vilde.

Han staar og ser paa det skumle Hus med de lukkede Skodder. Giftig Aande af over hundrede elendige Skabningers Sved og Støv og Raaddenskab trænger ud paa Gaden mellem Tremmerne.

Det summer og brummer derinde; Klokken har nok allerede lydt.

Der faldt en Stol — eller var det mon et Bord?

En grov Røst skriger op. Der trampes og hamres. Der er vel Slagsmaal til Morgen, nu da Livet langsomt rinder ind paany, og hver kræver Luft og Lys for sig alene.

Men Far Fradin kan tumle dem.

Døren gaar op. En hatteløs Fyr med en stor Lap paa Bagen kommer farende ud.

Han vender sig og skænder sløvt og udtryksløst med Søvnen i Halsen.

Han har vel gjort Urenlighed derinde under Bordet, mens han sov for sine fire Sous med Hovedet over Armene paa Pladen.

Eller han har givet en falsk Franc i Halvmørket, da han kom ravende i Nat, og fik tilbage af Opsynet, der var drukken af Søvn og daarlig Vin, saa han ikke kunde skælne.

Gamle Wekki Sidd sukker og undres paa,

som han altid gør, hvor det er muligt, at en stakkels Fyr med en Lap paa Bagen ikke maa sove paa en Træbænk med Hovedet i sin Arm over Bordet uden at bøde sine fire Sous. Der er jo Huse nok i Byen.

Fordi han har en Lap paa Bagen og er blaa i Ansigtet og sløv i Øjnene af Drik og Hjærtedød, saa kender de ham ikke igen fra det Evige. De kan ikke se hans Sjæl under Pjalterne.

— Det er jo kun et Øjeblik! — sukker han.

Han venter for at træffe en af sine gamle Bekendte; men der kommer ingen, lader det til.

Ak nej! — de holder Sommer nu. De ligger ude paa Fæstningsvoldene og sover. Der er kun dem tilbage, som ikke kan naa ud for Daarlighed i Fødderne eller dem, som har haft Held til at liste sig et blankt Stykke til igaar.

Jo dog. Der kommer „Jean den eneste“. Wekki Sidd tager Tag i sin Poserem og humper over til ham.

— Godmorgen, Jean! — siger han.

Jean stirrer blindt paa ham; saa finder

han ham langsomt frem af sin Bedøvelse og nikker.

— Har du været der nu igen? — spørger Wekki Sidd og skotter op til hans brede, blodløse Læber med sine rindende Øjne.

Jean trækker ham med sig ned ad Gaden og bekender.

Han gaar og dukker med sit store Hoved frem mellem de spidse Skuldre. Haaret er raget af i Tindingerne; og hans lange, nøgne Hals ligner en Lammegribs paa dens fjedrede Skuldre.

Han gnider sin stakkels flade Næse, der er kvæstet af hans Gerning. Han ernærer sig redeligt ved Balancekunster rundt om i Gaardene. To tunge Stokke er hans Værktøj. Saa æder han ogsaa Dolke; og Struben staar frem hos ham som Kæveposen paa en Pelikan. Hans Stemme er hæs af at skraale op til Vinduerne:

— Mine Herrer og Damer! — Jeg er den store Jean! — Jean den eneste!

Nu har han været der igen. Det træffer ham hver Maanedsdag saa præcis som Ebbe og Flod, at Elendigheden kommer over ham. Blodet bliver tykt, hans Øjne blodskudte;

og han er ikke god at komme nær, naar han gaar der med knyttede Næver og ser lige ud. Han styrter ind til Far Pélouse i Simon-le-Franc Gaden. Han er bleg; hans Hænder skælver, og han siger ingenting; men Far Pélouse kender ham og nikker og skynder sig at sætte Vinen for ham.

Jean drikker, hvad han kan faa — først Vin, saa Øl, saa Genever — alt hvad Hytten formaar. Og Sous har han paa Lommen, som havde han holdt dem tilbage fra den hele Maaned til denne ene Dag. Naar han endelig er læns paa nær de fire, som han skal købe Søvn for, saa bærer de ham døddrukken hen til Far Fradin i Saint Denis Gade. Der sover han, og næste Dag gaar han med sløve Øjne, Slim i Mundvigene og Hovedet endnu et Stykke længere fremme.

Saa tager han ved igen fra Gaard til Gaard hos sine faste Kunder, Jean den eneste.

Wekki Sidd gaar lille og skæv ved hans lange Side. De maa lempe sig efter hinanden for ikke at støde sammen.

Saa byder Wekki Sidd af sine fire Sous

paa noget varmt i „Guldklasen"; for han ved, at Jean ikke har smagt Føde i et Døgn.

De skraar over Sebastopol Boulevarden, hvor Omnibusser og Sporvogne allerede er begyndt at køre. De strutter af unge, blege, sortøjede Kommiser med Søvnen i alle Lemmer, af Koner med Kurve og Piger, som skal paa Fæstekontor.

Omme i Saint Martin Gade rasler det med Vogne allerede, men udenfor „Guldklasen", der lige har aabnet, er der tomt endnu.

De maa tigge sig en Tallerken til Laans hos Køkkenkarlen ved de store Gryder.

Det er en Tjeneste, han viser gamle Wekki Sidd, der er Stamgæst i mange Aar. Thi her maa man ellers selv bringe Fadet med.

Karlen griber ned i Gryden med sin lange Slev. For de fire Sous faar de Tallerkenen svingende fuld af dejligt fedt Suppevand. Det er skoldende hedt, og der er gamle Gulerødder i.

Wekki Sidd tager et Stykke Brød fra Disken; Karlen ser det godt, men gider ikke sige noget saa tidligt paa Dagen; han kender dem begge og ved, hvordan det er fat med Jean den eneste.

De skiftes til at søbe i sig. Jean puster som et stakkels sygt Dyr. Han skolder sig indvendig, men det gør ikke noget. Det river Spritten af, mener han.

Wekki Sidd ser til med sine rindende Øjne og tænker paa, at det er kun et Øjeblik, — for Jean, for alle, kun ikke for ham selv.

— Herre Jesus, vær barmhjærtig!

IV

Et Smil og en Taare

Da Suppevandet er spist, slentrer Wekki Sidd og Jean den eneste ned til Rivoli Gaden.

Jean er stum. Han gaar og vejrer med sin kvæstede Næse mod Luften, som var der noget, han søgte og ikke kunde finde.

Hans Hænder værker, mens hans smaa, graa Øjne flakker hid og did.

Han tænker hele Tiden paa det samme; men hvert Øjeblik smutter Tankerne bort i den tomme, øde Spritdunst.

Det er Seinen, han tænker paa — dens graa, plumrede Vande, der smutter under de mørke Bropiller, véd og lugter hele Elendigheden.

Han tænker paa, om han skal eller ikke. Hvad er der at vente efter?

Jean har en Barndomserindring, som han altid bærer hos sig; den er hans eneste Skat.

Det er en grøn Plet under hærdede Buske paa en Seineø. Der leger en lille barhovedet Dreng; og Solen skinner saa kønt paa hans lokkede Haar. Da han faldt i Vandet fra Baadebroen, sprang Jean ud og reddede ham. Saa slyngede Drengen sine vaade Arme om Jeans Hals og saa' paa ham med et Par Øjne!

Det er dem, som han aldrig kan glemme. Det er dem, som holder ham i Live. Og naar Vandet lokker ham, medens det glider forbi under Broen, — naar han pludselig falder sammen med slappe Led og bløde Muskler og stirrer efter den lange Søvn bort fra den frygtelige Træthed, saa er det disse Øjne, som han aldrig siden har set, der holder ham tilbage. Det Minde vil han ikke slippe; det er et Lys, som slukkes med hans Liv.

De naar ned til Gesvres Kajen, hvor Luften sitrer af smaa, grønne, vimse Papegøjers Skrig.

Fuglehandleren er just i Færd med at

aabne; og medens han og Kommisen bærer Burene ud paa Gaden, hvor de skal staa den hele Dag i Luft og Lys, basker Fuglene med Vingerne op imod Solen.

Uden et Ord drejer Jean af til venstre og stiller sig foran Burene. Medens han stirrer paa Papegøjerne og paa de vævre Egern med de lange, blanke, brune Haler straalende ud som en Fane for hvert Spring, de gør i deres halvanden Alens Verden, saa dukker hans Hoved længere frem mellem de spidse Skuldre.

Han kan ikke faa sine Øjne fra de muntre Dyr, som pudser Snuden og viser de brune, stribede Tænder og de blanke Øjne mellem Tremmerne.

Wekki Sidd gaar fra ham. Han vil ikke forstyrre, nu det Evige har faaet Tag i Jean den eneste.

Han hinker over Broen. Notre Dame staar høj og graa mod Luften med sine to Taarnfirkanter. Han gaar langs Blomsterkajen; han vil over til Saint Louis Øen — til en Kludesamler, som køber hans gamle Støvler.

Som han staar der ved Broen og hviler sig et Øjeblik, mens han gnider sit Ankel-

saar og skotter over til La Morgue, saa ser han en Mand der ved Lygtepælen, som han synes, han skulde kende.

Naar Wekki kender nogen, saa maa han hen og hilse, det er en gammel Svaghed; han kan ikke lade det være.

En høj, mager Mand staar der og holder sig ved Lygtepælen i dybe Tanker. Han har en sort Frakke, som nu er gammel og slidt; hans Filthat er hullet, og hans Ansigt har en underlig jordslaaet Farve.

Han staar med halvaaben Mund, som om han talte med sig selv. Han er saa mager, at Kinderne falder ind om hans Kæver, som var de kun et gult Skind, der løst var hæftet over dem, men Øjnene er store og graa og vilde.

Wekki Sidd gaar helt omkring ham; han kan næsten ikke tro det, og dog kan det ikke være nogen anden.

Saa tager han et Tag i sin Poserem og letter paa sin bløde Hat.

— Godmorgen, Hr. Mirr! — siger han og skotter op til hans Ansigt under sine tottede Bryn.

Den anden vender Hovedet halvt og strej-

fer ham med Øjnene. Saa siger han, som havde de mødt hinanden igaar:

— Godmorgen, Gamle!

— Det er længe siden, Hr. Mirr! — siger Wekki Sid og stryger Haanden ned ad hans Frakkeærme. Han kan ikke lade være, det gør ham saa ondt.

Den anden slaar Hovedet i Vejret og slipper Lygtepælen; og sandelig er det, som om han smiler i sine vilde Øjne.

— Hvordan staar det til? — spørger han og griber den gamles Haand med sine haarde Fingre. — Har De ogsaa Ærende her?

— Hvor? — siger Wekki Sidd og ser sig om; men saa forstaar han ham med ét:

— Kom nu hellere med mig! — siger han forsigtigt og sukker derved: det er jo kun et Øjeblik.

Den anden giver efter for hans gamle Haand og følger ved hans Side bort fra Dødshuset med den vamle, søde Lugt af Lig og Karbol, som strømmer ud over Gaden fra den aabne Port.

Wekki Sidd har glemt sit Ærende paa Saint Louis Øen. Nu hinker han afsted med den lange ved sin Side, som han før gik med

Jean. Nu tænker han kun paa Hr. Mirr — Hr. Hektor Mirr, som for nogle Aar siden var saa stærk og glad og rig i sit Hjærte. Wekki Sidd kom til ham hver Maanedsdag, købte hans gamle Støvler og sad paa Hug i hans Køkken og lappede, hvad der trængtes, mens hun — hende — Nanette? — ja, Nanette — gav ham Kaffe i et gammelt Blomsterglas og kvidrede som en Morgenfugl i sit røde Silkeliv, der sad saa stramt om hendes fine unge Bryst.

Hr. Mirr købte hans gamle grønne Hat, fordi han vilde male den; og han tegnede ham livagtig, som han sad der paa Hug med sit lange hvide Haar ned over Kinderne. Næsen gjorde han altfor lang; helt ned til Hagen naaede den.

Han gaar saa ordløs, saa tom og hullet nu ved hans Side, Hektor Mirr. Der var dog saa straalende evigt i hans Blik og i hans Smil. Hvor er det henne nu altsammen? — Hvem har drevet ham derfra, saa ung han er?

— Bor De endnu paa Montmartre Toppen oppe bag Møllen? — spørger Wekki Sidd og husker, at Hr. Mirr er kommet højt fra Nord.

Han sagde altid, at han vilde leve saa højt, at hans Hjemstavns Ørne kunde bringe ham Bud.

Hektor Mirr svarer ikke; han gaar med Hovedet højt hævet, mens Øjnene stirrer lige ud; de er saa blege og store.

Wekki Sid rømmer sig og rører ved hans Ærme.

— Herre Gud, Hr. Mirr! — Kan De ikke tale ud til en gammel Mand?

Mirr staar pludselig stille. Det bæver om hans Mund, og han holder sig med sine kantede Fingre ved Rækværket ud til Seinen.

— Det hjælper ikke! — siger han.

— Sig mig nu først, hvor De bor! — spørger Wekki og løsner lempeligt hans Haand fra Rækværket og trækker ham videre.

— Jeg bor i Mont Sainte Geneviève Gaden.

— Det er ikke noget Sted for Hr. Mirr!

Wekki Sidd rømmer sig igen og letter paa sin Poserem.

— Og Frøken Nanette? — spørger han, medens han skotter op under Brynene med sine rindende Øjne.

— Hun er død! — siger Hektor Mirr og smiler.

— Herre Jesus! — sukker Wekki Sidd. Det gør saa ondt, at han smiler. Vilde han dog kun lade være at smile! Naar man ikke kan smile det evige Smil, fordi det er jo kun et Øjeblik, saa maa man ikke smile, naar man lider, som du lider, Hektor Mirr!

— Hvor har De været i alle de Aar? — spørger Mirr og vender sine blege, stive Øjne bort. De kæmper for at skjule de blødende Saar derinde; thi det gør ondt, naar nogen rører ved dem med sine Tanker, end sige med sit Blik.

— Ja, hvor har jeg fartet rundt? — jeg véd saamænd ikke. Jeg har saa mange Venner og Kunder, som venter mig — baade her og der.

— Bliver De aldrig træt, Far Sidd?

— Træt? — siger Wekki Sidd og ser forskrækket op til ham med en pludselig Smærte om sin rimpede Mund.

— Træt? — siger han igen og støtter sig et Øjeblik til Stokken for den uendelige Byrde.

— Hvor gammel er De nu? — spørger

Hektor Mirr. Selv spørge, saa slipper han at blive rørt i Saaret.

— Ja, hvor gammel kan jeg være? — jeg ved saamænd ikke! — siger Wekki Sidd, rejser Hovedet og skridter ud paa sine værkende Ben, det hele og det halte.

Men Hektor Mirr har allerede glemt sit Spørgsmaal. Pludselig buser det ud af ham, — det han gaar og kæmper med bestandig.

— Har jeg ikke gjort, hvad jeg kunde, — og hun — var der nogen bedre end hun og Barnet?

Han griber Wekki Sidd saa haardt i Armen, at det smærter.

— Hvorfor var der ingen Brug for mig? — hvorfor har saa mangen ussel Smører tjent en Formue, og jeg, som kunde noget og vilde noget, maatte gøgle for en Krumme Brød? — De siger altid „Herre Gud“ og „Jesus“, Wekki Sidd; De trøster og De sukker. Der er ingen Gud, nu véd De det. Og det med Jesus er en ondskabsfuld Løgn.

Da bliver gamle Wekki Sidd vred. Han bliver vred, at en evig Sjæl kan være saa blind.

Han standser, støder Stokken haardt mod

Flisen, og snapper efter Vejret, saa hurtig vil Ordene ud af ham.

— Ingen Gud, siger De, Hr. Mirr? — hvad er dog det for noget forbandet Sludder? — fordi De er blind helt ind i Sjælen, saa er der ingen Gud? — De lider og De klager og ser ikke Smilet! Det er jo kun et Øjeblik! — Fordi De er fattig og jeg fattig og han der, den tykke i Kareten, — fordi han er rig, saa er der ingen Gud! — nu har jeg aldrig hørt saa galt. — Kan De da ikke se, at det er ligegyldigt altsammen. Det er jo ikke virkeligt. Den Sten dér er rund og den dér er firkantet — hvad Vægt ligger der paa det? — Hvad gør det Dem evigt, om De er rund eller firkantet, fattig eller rig? — Det er jo kun et Pust, et Blink, et Smil og en Taare i det evige Ansigt!

V

Hektor Mirr

Hektor Myhre var født i Norge, højt oppe hvor Stjernerne tindrede klarere end noget Steds. De kaldte paa ham, naar han laa i sin Træseng under Præstegaardens Tag og ikke kunde sove for de kolde Fødder.

Han bad til dem, naar Mørkerædslerne kom over ham. Han vidste nok, han skulde bede til Gud; men han kunde ikke se ham. Stjernerne kunde han se, derfor bad han til dem.

De gav ham en farlig Gave. Den at længes ud og længes op mod det, som er over al Forstand. Og alt som han voksede til, længtes han mod al Forstand og kendte hverken Maal eller Maade.

Senere da han kom fra den mørke, kolde Præstegaard, der laa lige saa højt og ensomt paa Fjældet — under Birke, ved en

stille Sø — som hans Fader stod høj og ensom over Bygdekravlet, saa fulgte de ham til den lille Hybel i hans Fasters Hus ved Havnen.

Da han lærte, at de Stjerneblus, som tindrede og kaldte nu i denne Aften, — de kom med Bud fra længst forsvundne Dage, for Tusender af Aar siden, — saa lang var Vejen op, og de skinnede dog saa klart, — da lo han ved sig selv og tænkte:

— Jeg er som Gud. For mig er Tusend Aar som én Dag.

Han tænkte sig derop igennem alt det mørke Himmelrum og lo ved sig selv:

— Min Tanke springer gennem Tid og Rum. Selv er jeg Gud! — men han sagde det ikke til sin Faster med den sorte strenge Klap for Øjet; og han skrev det ikke til sin Fader, som var kold og tavs; og han hviskede det ikke til sin Moder; thi hun var langt fra ham, et Sted han ikke vidste. Allerede i hans femte Aar flygtede hun bort fra den kolde tavse Mand, som hun aldrig havde elsket. Fra det øde, ensomme Hjem førtes hun bort til lyse, milde Egne af den, som første Gang tog hendes Hjærte det skete i

den yderste Time, da Vanvidet allerede havde faaet Tag i hendes Sind.

Hektor Myhre regnede alt for intet, som ikke var helt og fuldt som Havet eller højt og stort som Stormen; derfor hadede han den lille By; thi Husene var lave og Menneskene smaa og skæve og fulde af Vink og Hensyn.

Naar de lo, saa lo de smaat og fordægtigt, som bad de Sorgen om Forladelse; og naar de græd, saa græd de ikke helt; de havde altid noget bag, som trøstede. Og deres Tale var ikke „Ja" og „Nej", men „Kanske det" og „Gud ske Lov".

De gjorde ikke ondt, men pillede hinanden lidt paa et saart Sted; og de gjorde ikke godt imod hverandre for fulde Sejl, men klappede paa Skulderen og tog det sidenhen betalt.

Da han ikke kunde finde noget, som var ham stort og helt nok, saa søgte han at tænke sig det selv. Han lagde det ud paa fjærne Steder, bort til store Byer, som han læste om i Bøger.

I London er der stort og frit, tænkte han. I Paris er der Sorg og Glæde.

Han drømte sig det til sit Eje, — alt det, han ikke saa, men vilde vide.

Men da hans Viden var saa ringe og krøblet, som hans Drømmen var stor og rank, saa agtede han Viden for intet og Drømmen for alt. Han tegnede sig ud i det store og sjældne. Huse og Mennesker og Dyr tegnede han sig, saaledes som han vilde have dem. Han gav Naturen Farver, som den aldrig havde drømt om før, — Farver som han hentede frem fra sit Øjes Inderste, — Farver, som Stjernerne havde stirret dem ind i hans Sind ved Nat.

Folk som fandt hans Billeder tilfældigt — thi han gemte dem for alle — sagde:

— Drengen er gal!

Og hans Faster skrev et langt Brev til den mørke, kolde Præstegaard.

— Det er al den Drømmen og Læsen, som rykker ham bort, — skrev hun i sin strenge Tro til Livets Virkelighed — tag ham bort fra Bogen, Broder Georg, og sæt ham i Lære.

Hektor kom i Lære.

I Skibsbyggerlære kom han, hos en gam-

mel Mester, der gik med ulden, strikket Trøje over Frakken Dagen lang og brummede som en Bjørn i Stedet for at tale. Ingen forstod ham; og han brød sig kun om sine Baade.

Den hele lange Dag stod Hektor paa Byggepladsen ved Havnen. Solen brændte paa Beg og Tjære, blegede hans Haar og sved hans Kinder, mens han stod og stirrede paa dens Lys og paa dens Skygge. Og da han ikke længere kunde tegne og male, saa tog han Mejslen og huggede i Træklodsen, til det blev til sære Hoveder og Dyr, som ingen kender, eller Mennesker, som ingen Gud har gidet skabe dem før ham.

Mester kom en Dag over ham i Middagstiden og fandt en Klods, som havde Næse, Mund og Hage. Klodsen var et fint Stykke Toftetræ, og Næsen, syntes han, var hans egen gamle Næse.

Saa brummede han saa højt, at det blev til Ord; og saa tog han ham saa haardt i Kraven — Timetyven, Klodsøderen — at det blev til Slag.

Timetyven havde faaet nok af den lille By. Han gik.

Stolt og strunk, med Hovedet højt hævet, som han havde for Vane, gik han gennem Langegaden, saa der stod Lyd af hans Hæle.

Forbi Fasterens Vindu gik han og saa' fuldt derop; men den strenge Øjenklap var i Køkkenet.

Ned til Havnen, lige lukt, gik han, med Nakkedraget i sit stive Sind.

Der laa en Bark og gjorde klar. Og da han var stor og stærk for sin Alder, saa troede Skipperen paa hans atten Aar og hyrede ham.

Han kom ud at sejle. Men Stjernerne fulgte med. Hver Nat paa Vagten kaldte de paa ham; og de trøstede ham som gamle Venner, naar der faldt Knubs og haarde Ord.

Da Barken naaede Le Havre, saa mønstrede Hektor af. For sin Hyre rejste han til Paris, til den store By, han kendte saa godt fra sine Drømme.

Da fik Hektor Myhre sit første Slag.

Hvad var det? — det lignede jo ikke.

En vaad og kølig Foraarsdag kom han til Byen. Den var graa og skiden; der lugtede

ilde af den overvættes Færdsel, som tog Vejret fra ham. Hvor var de store, mægtige, brede Gader, som han havde set?

Hvor var de himmelhøje Huse, hvor var den overvættes Pragt og de høje, ranke Mennesker med tindrende Øjne?

Længe sad han paa en Boulevardbænk og stirrede fortumlet, mens det klemte ham om Hjærtet. De summede om ham og raabte til hverandre og handlede og skændtes der i Myretuen; og han forstod ikke et Muk af det Hele.

Han stirrede, til han fik ondt i Øjnene og Mavevrid af Sult. Saa vandrede han ned ad Fortovet og følte efter, om han havde de fremmede Penge, som han fik i Le Havre.

Der stod nogle Borde udenfor en Kafé; de var dækket med graat Voksdug. Ved det ene sad en Fyr i blaa Bluse med Bælte om og en Straahat, hvis Skygge var større end nogen, han havde set eller drømt.

Længe stirrede han paa den; og da han endelig fik Hjærtet skudt op i Livet og sat sig ved det andet Bord, saa blev den Hat den første, som viste ham Vej i den fremmede By.

Han slap den ikke, før han havde tydet den. Den mægtige Skygge fortalte om Solen, der brændte i dette Land, stærkere end han havde drømt den hjemme, og dog den samme Sol.

Fra Hatten tydede han sig til Mandens Arbejde. Og alt som han saa' paa ham, — hans Bluse, der havde en stor Fedtplet, som havde den baaret en Flæskeside — hans knudrede Hænder med de lange Haar paa deres brune Ryg, — saa kendte han de Hænder igen fra Skibsbyggeren og saa mange andre.

Blusemanden sad saa bjørnetung og fredsommelig og gnavede sit Brød i store Bidder og satte sit Glas saa forsigtigt fra sig, som var han bange for at knuse det. Og nu saa' Hektor først, at det var Vin, han drak.

En grov Arbejder drak Vin til sin Mad i dette Land! Det var som et Smil, der kom over ham gennem den graa Luft.

Da Opvarteren stod hos med sit „Monsieur", saa pegede Hektor paa, hvad Arbejderen spiste; det vilde han ogsaa have.

Den bluseklædte Bjørn nikkede over til ham, som tænkte han: Ret saa min Dreng, du klarer dig nok!

Hektor rystede paa sit kantede Hoved til Svar; han forstod jo ikke; men da Bjørnen endelig rejste sig for at betale, saa stod og-saa Hektor op, trak ham i Ærmet og viste ham sin Vadsæk. Da fattede Blusemanden straks, at han skulde skaffe ham Logis i den store, fremmede By.

VI

Æbleblomsterne

Bjørnen trak Hektor gennem det halve Paris, helt ud i Vaugirard Kvarteret, ikke langt fra Fæstningsvoldene.

Her boede han den første Tid i et Hotel meublé mellem Droskekuske, Urtekræmmerkommiser og Haandværkere.

Saa længe han havde en Sou tilbage, gjorde han ikke andet end se sig om. Den hele Dag gik han i Gaderne, saa langt og saa længe hans Ben vilde bære ham. Han købte sig for fire Sous Brød og satte sig udenfor en af de smaa Restauranter, hvor han saa Arbejdere og Droskekuske spise deres Mad og drikke deres Vin.

Han lærte efterhaanden de nødvendigste Ord; og jo mere han saa af Byen, desto mere nærmede Livet sig til hans Drøm.

Det var nok alligevel ikke mindre; men det var mørkere og anderledes, end han havde drømt det.

En Dag kom han forbi et Træskærerværksted i Montmartre Kvarteret. Der stod fuldt bag den snavsede Rude af Madonnaer i blaa Kjole og Helgener med Kors og dryppende Saar.

Han gik ind og bad om Arbejde.

Manden gav ham en Træklods og en Kniv. Hector begyndte at skære, og i Løbet af en halv Times Tid havde han lavet et Hoved som det, der stod paa Disken. Det var et Hoved uden Skæg, men med trekantet Hat. Det var Napoleon.

— Det gaar an! — sagde Manden og saa paa ham med sine mørke, udfaldende Øjne.

Han spurgte om hans Navn. Og da Hektor sagde „Myhre", gentog han det med et skævt Smil. Han syntes ikke, Fyren saa' saa „moden" ud.

— Skriv det! — sagde han.

Hektor tog et Kridt, som laa paa Disken, og skrev paa Pladen sit Navn med store, kantede Skolebogstaver.

— Der staar jo „Mir“! — sagde Manden og skottede mistroisk til ham. De Bogstaver kunde aldrig lyde anderledes, vidste han.

Hektor kunde ikke forklare sig paa det fremmede Sprog; saa nikkede han og sagde „Mirr“.

Siden den Dag kaldte og skrev han sig Hektor Mirr. Det lød bedre og haardere. Saadan vilde han hedde.

Værkstedet laa højt oppe paa Bjerget. Fra sin Plads ved Vinduet kunde han se Jesu Hjærte Kirkens store hvide Kuppel rage op imellem Barnekuplerne; og til den anden Side kunde han se ud i den gamle Klosterhave bag Stakittet. Han kunde lige skimte de store Kors dernede bag de høje Linde — Golgatha Korsene, hvor Jesus hang mellem Røverne. Det var daarligt Arbejde, de Træfigurer; men der kom dog mange fromme Folk og knælede der og omfavnede Korset og bad i Timevis.

Far Bravat var lunefuld og doven. Undertiden gik der hele Dage, hvor han ikke satte sine Ben paa Værkstedet. Men han kom saa tilbage, rød i Øjnene og med slappe Kinder,

saa skældte han og smældte. Holdt man da ikke sin Mund, saa gik han rent fra det, greb det første, bedste Træværk og smadrede det i Hovedet paa den, der mukkede. Men bagefter kom han med Vin og Cigaretter og bad om godt Vejr.

I den Tid, Hektor sad der paa sin Bænk hos Far Bravat, drømte han sig mange ny og store Ting til; og det skete da, at Drømmen drejede hans Haand, som Haanden drejer et Drejelad; og det, han skar, blev ikke, hvad han og Mester vilde, men hvad Drømmen vilde.

Han skar Madonnaer, som lignede gamle Koner. Han skar dem med Smil om Munden og med Blomster i deres Favn.

Men naar de var færdige og Drømmen forsvunden, og han vaagen saa', hvad det var bleven til, saa gemte han dem hen i en Krog, tog en ny Klods og skyndte sig at gøre uden Drøm en anden, som passede.

En Dag, som han vaagnede op, stod Mester bag hans Stol. Hektor havde ikke hørt ham komme; for Vinduet var aabent, og alle Lydene fra Montmartre stod ind med Luften og Lyset.

Da sad han just med en Sankt Peter paa sit Skød. Den havde grangivelig de udfaldende Øjne, men i Stedet for Nøgleknippet holdt den en Dunk, som var den Lerkrukke, hvori Mester kølede sin Vin, saare lig.

Værkstedet fyldtes pludselig med stærke Lyde og Forbandelser. De røde Øjne løb rundt i Far Bravats Hovede; og inden Hektor havde faaet Tid til at give igen, var Haanden i Kraven paa ham, og han selv stod paa Gaden.

Men „Mo'r Gulerod", som de kaldte hende i Butikken lige over for, stod og gav ondt af sig paa Hektors Vegne.

Hun var tyk og Enke og syntes godt om unge Knøse.

Hektor slentrede hjemad til sin Hybel i Girardon Gaden. Han var lige glad. Far Bravats Værksted var ikke noget Sted for ham.

Paa Vejen kom han forbi et stort Ateliervindu, som han ofte havde skottet op til. Han vidste præcis, hvordan der maatte se ud derinde. Han havde ogsaa, naar han stod

og drev om Morgenen udenfor Gærdet med den vilde Vin, der var saa tæt, at man ikke kunde kigge igennem den, set Billedhuggeren komme slentrende op ad den stejle Gade med sin bløde Hat bag i Nakken og „Le Journal" i Haanden. Han havde drømt sig ind i hans Liv. Billedhuggeren skulde lære ham; og han vilde tjene ham, til de var bleven lige store.

Saa vilde han have sit eget Hus; og han vilde hugge store, hvide Legemer, som aldrig nogen Menneskesjæl havde set dem før, — Legemer, der var mere levende end et rigtigt levende Menneske; fordi de skulde have al den nøgne Skønhed og al den nøgne Sandhed, som de rigtige manglede.

Han samlede det Mod sammen, som han altid havde hos sig, naar det gjaldt.

Saa trak han i Klokken.

Det lød sprukkent inde fra Huset bag den lille Have. En Dør gik op; og en gammel Pige med et sort Tørklæde om Hovedet kom hoppende ned imod med nysgerrigt missende Øjne.

Jo, Mester var hjemme.

— Hvad hedder han? — spurgte Hektor.

— Ih — men Trouet! — og hun saa paa ham, som om han var fra Landet.

Da Hektor Mirr kom ind til Mester Trouet, var han nær gaaet uden et Ord; for der var ingen Legemer, hverken af Træ, Ler eller Gibs.

Der var bare malede Lærreder paa Væggene. Og paa Gulvet to Staffelier, et lille og et stort, med Billeder paa, hvoraf det ene var helt færdigt, men det andet bare tegnet op med løse sorte Streger. Det store var en nøgen Kvinde i en Have med Æbleblomster og Solskinstit.

— Naa? — sagde Hr. Trouet, der sad bag det store Staffeli og vendte sig halvt om imod ham.

Saa sænkede han Paletten, drejede sig helt omkring og gloede først paa Hektors store, graa Øjne og saa paa hans kantede Pande og Hovedet lidt tilbage, og saa paa hans store, grimme Hænder, der aldrig kunde holde sig i Ro. Og endelig paa hans Skibsdrengebukser, som han sled endnu.

Tilsidst skinnede Hr. Trouet over hele Ansigtet med Hænderne paa sine runde Knæ.

— Hvad Fanden vil De? — spurgte han.

— Jeg vil lære at hugge hos Dem. Men nu ser jeg, De er Maler. Saa maa De undskylde.

Hektor satte Huen paa og vendte sig for at gaa.

— Stop lidt! — kaldte Trouet og strøg sig smilende over Skægget.

— Hvad er De for en Landsmand?

Hector gik tilbage og fortalte, hvor han var fra, og hvor han havde været sidst.

— Sid ned! — sagde Trouet.

Hector satte sig paa en trebenet Stol foran det lille Staffeli.

— Naa, saa De kan skære Madonnaer. Men hvem maler saa den dejlige blaa Kjole og den røde Særk og de glinsende Kinder og buede Øjenbryn og hele den ortodokse Herlighed henne hos Far Bravat?

— Det gør jeg ogsaa! — sagde Hektor og slog med Huen.

— Men jeg synes, De sagde, at De kunde ikke male?

— Jeg har malet meget i mit Liv; men jeg skøtter ikke videre om det; man har mere ud af at hugge!

— Penge mener De?

— Penge! — Hektor skævede foragteligt til ham. Han søgte at tegne det i Luften med sin Hue, men det blev ikke til noget videre.

— Saadan som man selv vil have det, mener jeg.

Trouet strøg sig igen over Skægget; Ansigtet var alvorligt nok; men han lo i Øjenkrogene.

— Hvordan vil De da have det?

Det vidste Hektor ikke saadan.

Saa fik Trouet en Idé.

— Kom her! — sagde han og gav ham en Palet med Farver paa i den venstre Haand og et Stykke Sortkridt i den højre. Saa pegede han paa et Hjørne af det lille Lærred, som Hektor sad foran.

— Kan De tegne mig de Æbleblomster? — og saa pegede han paa nogle af Æbleblomsterne i det store Billede.

Da Hektor havde set lidt paa Blomsterne, tegnede han dem saa grangivelig, som han kunde.

Trouet saa længe opmærksomt paa dem.

— Det gaar an! — sagde han og nikkede.

— Saa var det Farverne; lad mig se, om De kan træffe dem lige præcis.

Hektor havde aldrig haft en Oliepensel i sin Haand. Han havde bare malet med Vandfarve til en norsk Krone hele Farveladen. For det med Madonnaerne var Løgn. Dem malede Mester selv.

Der var ingen Tid til Vrøvl. Bare lige paa, tænkte Hektor, stirrede først paa Maleriet og saa paa Paletten, til han fandt det røde, som han kunde bruge.

Men ligesom han havde klinet det paa Lærredet, saa han, at det var meget for rødt.

— Hov! — tænkte han — vi tager og smører noget hvidt oven i, saa ses det røde ikke.

Han saa sig om efter en anden Pensel; men da der ingen var, tog han glat væk en hvid Klat med den Pensel, han havde, og satte det hvide af lige oven i det røde, og saa tværede han rundt i det med Penselen, til det begyndte at ligne.

Men som han sad der og tværede, saa glemte han Hr. Trouet, og hvor han var. Æbleblomsterne tog ham. Hans Øjne stirrede

stort paa Billedet. Sortkridtet gik løs paa Lærredet og tegnede Kvisten med, hvor Blomsterne sad. Penselen fo'r rundt mellem Farveklatterne paa Paletten; og alt, som han fandt sig frem, blev hans Ansigt et eneste graadigt Smil.

— Hov, hov! — bremsede Trouet, da Hektor truede med at male ned i den Sortkridtsskitse, som var begyndt paa Lærredet forneden.

— Hvordan smager det saa at male? — spurgte Trouet.

— Storartet! — sagde Hektor og kløede sig i Panden, rød i Kinden og straalende af Øje.

— Det er noget andet end at hugge, hvad?

— Det er det!

— Kom igen imorgen ved denne Tid.

Trouet greb Paletten og nikkede til ham.

— Tak! — Hektor drejede Huen mellem sine store Hænder.

— Naa?

— Men jeg skal jo da leve! — sagde han.

— Skriv til Deres Fader om Penge. Hvad er han?

— Præst.

Trouet drejede sig endnu engang forbavset om imod ham og saa igen engang paa hans Hænder og hans Skibsbukser.

— Er han Præst? — hvordan er De da kommen her?

— Jeg er løbet bort med et Skib.

— Saa tør De ikke skrive?

— Nej, jeg er bange, de skal hente mig.

Trouet strøg sig over Skægget og tyggede lidt paa det. Nemmest at lade Drengen sejle sin egen Sø.

— Hvorfor vil De ikke hjem?

— Der er ikke til at være i saadan en lille By.

Trouet brast i Latter over hans sure Ansigt og det pudsige Fransk. Det klukkede helt nede fra hans runde Mave, der spændte de tærnede Bukser ud over Benene.

— Lad gaa da! — De kan komme og spise hos mig fra imorgen, saa skal vi siden se, hvad vi kan gøre. Stik saa af!

Hektor sprang til Døren som en Hund, der slipper Lænken. Først der henne huskede han at raabe Tak.

Udenfor stod Amélie og missede nysgerrigt mod den underlige Besøgende.

Trouet saa et Glimt af hendes Næse og raabte:

— Amélie, han der spiser hos os fra imorgen. Sig ham Besked om Tiden!

Amélie gav et Spjæt til Siden af Forbavselse; og det varede noget, før hun kunde faa sit skyldige „Bien Monsieur“ frem.

VII

Nanette

I fire Aar spiste Hektor Mirr hos Hr. Trouet og Amélie.

Han rensede hans Paletter, løb hans Ærender, hentede Fernis og Farver, malede og drillede hans hvidtoppede Kakkadue; og naar der ikke var noget at forsømme dermed, fik han Lov til at sidde paa en af de trebenede Stole og øve sig med Sortkridt og med Pensel.

Han gjorde alt, hvad Hr. Trouet satte ham til. Af Amélie derimod taalte han ikke meget. Men da han først havde sat sig i Respekt hos hende ved at knejse med Hovedet og skælde hende ud paa sit eget Sprog, saa blev de gode Venner; og det endte med, at hun ofrede ham al den Moderkærlighed, som Livet havde nægtet hende en bedre Anvendelse for.

Amélie havde en Søsterdatter, som hed Nanette. Hun var femten Aar og besøgte sin Tante om Søndagene og Torsdag Eftermiddage, naar hun havde Udgang fra sin Klosterpension. Den var for forældreløse.

Hun havde muntre, brune Øjne og en spids, lille Mund, hvor der allerede begyndte at gro Haar paa Overlæben.

— Naar du bliver tredive, faar du Overskæg som din Tante! — sagde Hektor; Nanette rakte Næse ad ham for det og kaldte ham en grøn Dreng og Malerfrø; rigtige Skældsord havde hun ikke lært endnu, fordi hun altid havde boet i Pensionen.

Men hemmeligt tænkte hun paa ham og græd over, at hun havde de Haar paa Overlæben. Og inden to Aar var gaaet, forelskede hun sig i hans lyse, strittende Haar og hans knejsende Hoved. Hun sørgede for at komme til Amélie, naar hun vidste, han var hjemme; og hun slog Hænderne sammen i Beundring over hans Fremskridt i Kunsten.

Da de fire Aar var gaaet, følte Hektor, at han var lige saa stor som Hr. Trouet.

Saa gik han til ham en Dag og sagde:

— Nu skal De have rigtig mange Tak, at De har taget Dem af mig og lært mig. Men nu vil jeg nok prøve paa egen Haand og ikke altid ligge Dem til Byrde.

— Sludder Dreng! — tag og rens mig den Palet.

— Det kan jeg gerne, Hr. Trouet; men forresten er jeg ingen Dreng længer, og jeg har allerede lejet mig et Atelier.

Hr. Trouet klukkede helt nede fra sin runde Mave.

— Hvor er det?

— Oppe bag La Galette Møllen, lige saa højt oppe, som man kan komme.

— Det er vel for at være nærmere ved Stjernerne.

— Ja, og ved Ørnene.

— Hvad for nogle Ørne?

— De, som hører hjemme i Norge.

— Jeg vidste ikke, det var Trækfugle.

Hektor bed sig i Læben og holdt Mund.

— Ja saa Farvel da, min Dreng; naar du nu har sultet en Dag eller to, saa kom op og faa dig lidt Suppe hos Amélie.

Hektor blev rød i Hovedet og vilde svare; men Hr. Trouet lagde i det samme sin

Haand paa hans Skulder og sagde helt alvorlig:

— Livet er ikke det, du tror!

Nanette græd, da hun hørte, at Hektor var borte. Hun var ikke Barn mere; og da hun længtes efter ham, saa søgte hun ham i Girardon Gaden bag Møllen og kiggede op til hans Kvist.

Hektor laa i Skjorteærmer og stirrede ud over Byen. Han raabte hende an og vinkede hende op til sig.

Hun vilde ikke, men hun gjorde det dog.

Der var helt festligt der i Solen.

Man kunde se baade Jesu Hjærte Kuppel og Dufayel og Eiffeltaarnet og det altsammen.

Han havde tre Urtepotter med Frø i, som ikke var kommet op endnu, og et Kræmmerhus hængende i en Snor ned fra Vindusgitret; der var Korn i til Fuglene.

Paa Væggen hang der nogle Skitser og dinglede paa Tegnesøm; og Hektor bandte paa, at andet Væggetøj end de Tegnesøm var der ikke.

Men der var to Stole, et Klapbord, Vasketøj, Sengen og midt paa Gulvet et stort Staffeli.

Nanette kom i en Forretning paa Boulevarden. Naar han havde malet og vasket sine Hænder, gik han ned og ventede hende paa Hjørnet; saa spaserede de sammen. Naar nogen af dem havde Penge, sad de udenfor en Kafé paa de store Boulevarder, han med en Kaffe, hun med en Grenadine, og morede sig over Folk. Han fulgte hende hjem, og hun kyssede ham i Gadedøren; men hun vilde ikke besøge ham paa Kvisten. Og det hjalp ikke, at han drillede hende ved at synge en Vise, som dengang lød i Gaderne:

Marguérite,
ma petite,
vous avez de jolis yeux.
Mais vous êtes
trop petite
pour avoir un amoureux!

Hektor fik Arbejde ved en Avis. Han tegnede og malede Dagens Begivenheder til det illustrerede Søndagsnummer, som solgtes i alle Kiosker for en Sou.

Det var ikke rigtig noget for ham, syntes han; men han var nødt til det, fordi han og Nanette endelig var bleven enige og nu boede sammen paa hans Kvist.

Nanette fik sig et rødt Silkeliv og Haaret sat op, som han vilde have det. De lo og sang Dagen igennem.

Men en Gang, da hun ærtede ham for hans Sprog og gjorde Nar ad hans Hænder, saa skændtes de, saa det røg om Ørerne. Da han ikke kunde finde de rigtige Skændeord og stod og trippede glødende af Arrigskab, saa lo hun, saa det klang i Ruderne. Men saa greb han hende i Armen og ruskede hende, og hun knaldede ham en god fransk Lussing.

Lidt efter græd de begge to. Saa kyssede de hinanden, og Forsoningen blev over al Beskrivelse.

Da var det, at gamle Wekki Sidd en Dag stod udenfor deres Dør og bankede. Han havde sin Gang med gammelt Skotøj der i Kvarteret; og da han en Dag var i Etagen nedenunder, hørte han den kvidrende Munterhed paa Kvisten.

Dér bor ogsaa Mennesker, tænkte han og hinkede til Vejrs.

Om de vilde købe noget brugt Fodtøj af ham?

Nej de vilde ikke. Og saa lo de ad hans gamle Ansigt?

Om de vilde sælge ham noget da?

Nej, det vilde de heller ikke. For de havde kun det, de havde paa, og de skulde ud og holde Fest i Aften.

— Aak Herregud! — sagde Wekki Sidd og skævede ned — det var da forskrækkeligt, saa den lille Dames venstre Sko gaber med Overlæderet. Skal jeg ikke tage og sy den sammen?

Hektor gravede i Bukselommen og talte Sousstykkerne.

Hvor meget han skulde have for det?

— Det er ligesom De selv vil! — sagde Wekki Sid, satte sig paa Hug, løsnede sin Pose og tog Værktøjet frem.

Saa kunde Nanette ikke bare sig længer, men slap en Kluklatter løs ved at se ham sidde der med sine rindende Øjne og Begklatten midt paa Frakken og de lange, hvide Haartjavser, som faldt ham ned over Kinden.

Hektor lo med, medens gamle Wekki Sidd drejede Hovedet op imod dem.

Han saa, at hun var forældreløs, og han saa, at Hektor var fremmed; der stod Kulde om hans Barneaar. Han saa deres store, lysende Ungdom. Saa sukkede han og sagde:

— Aa Herregud, det er jo kun et Øjeblik!

Medens han sad og syede, tegnede Hector ham i sin Skitsebog. Han troede ikke, den gamle saa det; men pludselig rejste Wekki Hovedet og sagde:

— De er ikke den første, som har tegnet mig. Hvis De kan bruge mig til et Billede, saa sig bare til; saa skal jeg komme og sidde for dem.

Hektor saa paa ham, mens hans Øjne blev større og større, og hans Mund stod aaben, som den gjorde, naar Drømmen tog ham.

— Hvor meget skal De have? — spurgte han betænksomt.

— Hvis den lille Dame vil give mig lidt Brød og et blødkogt Æg eller hvad hun saadan har i Huset, saa er jeg godt fornøjet.

Gamle Wekki Sidd kom hveranden Dag, og Hektor tegnede og drømte. Han blev tavsere og tavsere for hver Dag, der gik. Det hjalp ikke, at Nanette saa surt og trak ham i Frakken, naar han sad der og krummede Ryg over sin Skitsebog, hvad enten gamle Wekki Sidd var der eller ikke.

Da han ikke kunde se hende, saa gav hun sig til at skraale op med den nyeste Vise og gjorde et svært Spektakel henne ved Vinduet.

Hun var bange, han skulde glemme hende helt; men det hjalp ikke; Drømmen havde taget ham igen.

Ofte naar hun for en pludselig, ond Drøm vaagnede op med et Skrig og famlede efter ham med Haanden, saa var der tomt paa hans Plads; og naar hun da af Angst fo'r over Ende og gned sine Øjne, saa hang han i Vinduet over Jærngitteret med Hovedet tilbage mod Karmen og Øjnene borte, højt oppe i Himlen.

— Hvad kigger du efter? — spurgte hun.

— Stjernerne!

Da dette var sket flere Gange, gav Nanette sig til at græde over, at han var bleven

saa underlig, og naar hun først var begyndt, saa kunde hun ikke holde op igen; da bekvemmede han sig endelig til at lade hende kigge ind i Drømmen.

Det var et stort Billede, han havde for. Her i Hovedet sad det, bag ved Øjnene. Nu gjaldt det kun om at faa det frem, som han vilde have det.

Hvordan han da vilde have det?

Det vidste han ikke. Det var jo det, som han kiggede efter.

— Det sidder da ikke i Stjernerne, ved jeg! — sagde hun mut og tørrede sine Øjne, medens hun laa i hans Arm.

— Hvor skulde det ellers sidde? — spurgte han; og hun kunde mærke paa Stemmen, at nu var han allerede væk igen.

Hun vilde ikke græde mere. Nu skulde det være forbi med det. Naar han kunde undvære hende, saa kunde hun ogsaa undvære ham.

VIII

De grønne Skygger

Billedet naaede endelig ud af hans Hoved og fra hans Hoved i Sortkridt og fra Sortkridt paa Lærred.

Nanette gik og saa skævt til det Billede. Hun forstod det ikke, og hun vilde ikke interessere sig for det.

Naar han saa det, vendte hun Ryggen til Billedet. Men naar hun sad bag ved ham ved Vinduet og bødede noget Tøj, fulgte hendes Øjne opmærksomt de underlige Farver, han satte paa.

Der var ligefrem grønne Skygger i det gamle, visnede Ansigt med de rindende Øjne. Hun havde aldrig set nogen Olding, der var grøn i Ansigtet, men hun sagde det ikke.

Endelig stod det færdigt.

— Hvad skal det hedde? — spurgte hun.

— „Og Jesus græd over Byen!" — skal det hedde.

Det var gamle Wekki Sidd, som sad paa Hug i Forgrunden under en mørk Nattehimmel paa Toppen af Jesu Hjærte Kirkens store Kuppel. Hans rindende Øjne stirrede bedrøvet ned over, mens han med Hænderne foldede foran paa Brystet sad og mumlede af sin rimpede Mund.

Han havde stærkt Sidelys over sit Hoved, men alt det øvrige laa i dyb Skumringsmørke. Naar man længe havde stirret paa Billedet, saa opdagede man i Mørket to store Vinger over hans Hoved, og mellem hans lange, tjavsede Haar kom der to Kløer til Syne, som borede sig ned i hans Isse. Det var en uhyre Ørn, som tronede over ham; dens Hoved strakte sig frem foran ham; dens Næb og Øjne søgte mod hans Bryst, hvor man gennem den fattige Frakke med Begklatten saa hans Hjærte, der var luende rødt.

Det var dette Hjærte, som Ørnen vilde hakke ud af Livet paa ham.

Oppe i den mørke Himmel var Stjernerne tændte; men naar man saa nøjere til,

opdagede man bag Stjerneglimtet et mørkt Hoved, og tilsidst saa man, at Himlen var mørk af bare udspændte Ørnevinger, som krydsedes og skjulte Lyset. Og alle de glimtende Stjerner var kun disse Ørnes griske, forfærdelige Øjne.

Da Hektor endelig i den sidste Time havde afleveret sit Lærred i det store Kunstpalais i Champs Elysées, var Fortryllelsen hævet. Nu var han stormende glad, som han før havde været grublende og tavs. De sad om Aftenen og regnede ud, hvad de skulde købe for Pengene, naar det blev solgt. Prisen, som han havde opgivet, var tusend Francs, og billigt var det skam for saa stort et Lærred.

Nu han atter havde Tid, turede de rundt i Paris.

Nanette elskede Markederne, der flytter omkring fra det ene Kvarter af Byen til det andet, deres Vaffelboder, deres Nougat og Sukkergodt, deres Karuseller med galoperende Svin og Heste, det roterende Jærnbanetog, deres Montagnes Russes, deres Rundskuer, deres sammenvoksede Tvillin-

ger, Kalve med tre Ben og en Slange til Hale, hvilket Vidunder stod malet paa et mægtigt Lærredstæppe, der hang ned over Indgangen. Men frem for alt elskede hun Roulette-Boderne, hvor man kastede sin Sou paa et rødt Nummer; kom det ud, vandt man en af de herlige Pletkageskeer eller Perlemorskikkerter, som laa og lokkede i sort Fløjl omkring Rouletten; men vandt man ikke, saa fik man dog et lille Stykke Nougat pakket ind i et Stykke Papir med en Sløjfe om.

I det skrigende, skraalende, galende Markedshalløj vandrede de om Aftenen fra Bod til Bod. Mens Nanette gik og saa sig blank i Øjnene, studerede Hektor paa de mange underlige Tilværelser, som levede her. Der var et stort Skur, over hvilket stod malet med sorte Slangebogstaver paa gul Grund: „Den indiske Fakir og hans Trolddomskurv."

Naar man havde bødet sine fire Sous og sad paa Træbænken i Halvlyset, saa skinggrede der en Fløjte og en Tromme bag Tæppet, og Fakiren kom frem med sin lille Datter ved Haanden. De hilste dybt med

Armene korsvis over Brystet. Han viste Kurven frem, gjorde mange sære Paakaldelsestegn i Luften og vinkede ad sin Datter, der stod beskeden i Baggrunden og stirrede med sine store forskrækkede Øjne ud paa Publikum.

Men idet han vinkede, gav hun sig til at skrige og vilde løbe ud; og nu fulgte en Scene med Angst, Bønner og bedende Blikke.

Saa livagtig var det, at de skikkelige Koner, som var kommet ind fra Gaden uden Hat over Haarmanken, begyndte at give ondt af sig paa Barnets Vegne.

Den Lille føjede sig tilsidst og krøb rystende ind i Kurven, som blev viklet i et Tørklæde og vendt med Aabningen ned ad.

Fakiren trak den lange Dolk af Bæltet, paakaldte Aanderne under sære Besværgelser og jog saa sin Dolk tværs gennem Kurven.

Barnet skreg. Kvinderne rystede for deres fire Sous. Fakiren trak sin Kniv til sig og strøg det røde Blod af Klingen.

Der var dødsstille og ingen klappede; men i samme Øjeblik, som han behændigt

vendte Kurven om, viklede Klædet af den og viste frem, at den var tom, saa løstes der op for Spændingen.

De hatteløse Koner raabte og klappede og vilde for en Sikkerheds Skyld se Barnet. Den lille sprang frem bag Tæppet og hilste med sine korslagte Arme.

Det Stykke fristede Nanette og Hektor frem for alle. Han kunde ikke slippe det, før han havde opdaget, hvordan det hele gik til. Men tre Gange maatte de bøde deres fire Sous hver, før hans skarpe Øjne gennem Halvmørket havde set, at Klædet med en lynsnar Bevægelse skødes til Side, idet Fakiren vendte Kurven, saa at Aabningen var fri imod Lemmen i Gulvet. Blodet havde han i en Læderpung i Ærmet og klemte det ud med Fingrene, idet han strøg dem hen langs Klingen ligesom for at tørre Blodet af.

Bag Markedsbodernes Række, der strakte sig langs Boulevardens Kørebane, stod Gøglernes Huse paa Hjul med grønne Skodder for, smaa Vinduer, Skorstensrør i Ruffet, Trappe op for Enden og Dør med Glasrude og Gardiner for.

Billedet blev ikke antaget, skønt Hr. Trouet, som havde været oppe at se paa det, erklærede, at det var ikke værre end saa meget andet Legetøjsbras, som hang paa Salonen og tog Pladsen op.

Hektor rasede som en besat. Han var ikke til at tale til; og Nanette gik af Vejen for ham med sky Øjne.

Skidt med Silkeskørtet, som han havde lovet hende. Naar han bare vilde blive den gamle igen og male et nyt Billede, som ikke forestillede en grim Gamling, der havde grønne Skygger i Ansigtet.

Da han havde hentet sit Billede hjem, faldt han vel til Ro; men nu sad han og rugede over det i Timevis og var ikke til at trække et Ord ud af.

Det var ikke til at holde ud, og Nanette holdt det heller ikke ud. En Aften, mens han sad og hang, trak hun sit gamle, røde Silkeliv frem, som hun havde ladet rense kemisk og stoppe under Armhulerne. Saa satte hun Hatten paa; den havde to store Kakaduevinger og en Pompon i Nakken under Skyggen. Den stod storartet til det

røde Liv. Saa trak hun de lange Halvhandsker paa, som havde ligget og ventet paa, at det skulde blive rigtigt Foraar.

Pludselig stod hun lige for ham, mellem ham og Billedet.

— Der er Bal i „Møllen“ i Aften! — sagde hun og saa paa ham med den gamle Munterhed i sine brune, blanke Øjne.

— Hvad saa?

— Lad os gaa derned!

— Nej! — sagde han tvært og tyggede paa Piben.

— Saa gaar jeg alene — sagde hun og vendte ham Ryggen — for dette her skal have en Ende. Hektor vendte sig om for at se, om det var alvorligt. Og da hun virkelig lagde Haanden paa Laasen og nikkede Farvel til ham i Døren med sine muntre Øjne, saa blev han bange, fordi hun saa saa godt ud.

— Vent lidt! — raabte han.

Da Springet først var gjort, kom der Liv i ham. Inden to Minutter var gaaet, havde han faaet Hænderne vasket og Piben stoppet og tændt.

Nu da Isen var brudt, slap han sig løs

for Alvor; saadan var det altid, han kendte hverken Maal eller Maade. Men Nanette var i den syvende Himmel.

Hver Aften gik de til Dans, snart i „Møllen,“ snart helt ovre paa den anden Side Seinen i Quartier latin mellem Studenterne og deres Kærester.

Naar Lyset dæmrede over Tagene, kom de slentrende hjem, sad lidt paa en Bænk og blundede, rejste sig og tumlede videre, købte varmt Brød hos en Natbager for de sidste Sous eller delte en Gang dampende Suppe nede ved Hallerne.

Der var mange af Nattens faste Fugle, som havde Kig paa den kønne Pige; men naar de maalte Hektors Vækst og hans kantede, alvorlige Ansigt med de graa Øjne, saa holdt de sig i Skindet og nøjedes med et flammende Blik til hende bag hans Ryg.

Hektor var for stolt til at tigge om Arbejde; og siden Billedet var forkastet, kunde kan ikke faa sig til at begynde paa noget nyt. Ingen Djævel skulde faa ham til at male anderledes, end han selv saa og tænkte det.

Men Nanette var om sig. Hun skaffede

ham fra en Papirhandler Bestilling paa Prospektkort fra Montmartre, men da han ikke vilde tegne dem, som Manden forlangte det, blev det ikke til noget.

Nanette løb fra Magasin til Magasin og tiggede sig Sytøj sammen. Flittigt arbejdede hendes Fingre fra Morgen til Middag, medens Hektor igen begyndte at ruge over Billedet, som stod op til Væggen og skræmmede hende om Natten, naar hun vaagnede i Drøm, og Maanen skinnede ind paa gamle Wekki Sidds Hoved med de grønne Skygger.

En Dag, som han sad og puslede med Forgrunden, rejste Nanette sig pludselig fra Sytøjet og sagde:

— Hør Hektor, jeg tror, det er galt fat med mig.

Han saa op i sine egne Tanker, men da hun nærmere forklarede sig, kylede han Penselen i Kassen, greb hende om Livet, løftede hende op fra Stolen, bar hende den lille Stue rundt, mens hun slog og sparkede og standsede tilsidst for Vinduet, som med vidaabne Fløje gabede ud over Paris' Tage.

Her løftede han hende saa højt, han kunde, og viste hende frem i Triumf for Verden og den maabende By, for hvem dette uventede Tilfælde ikke var noget helt nyt.

Nanette blev bleg om Næsen og indfalden i de skære Kinder, saa Haaret paa Overlæben synede stærkere, men hun arbejdede bestandig.

Det var, ligesom Hektor havde fundet hende paany. Wekki Sidds Billede fik Lov at staa i Mørke med Ansigtet ind mod Væggen for ikke at skræmme hende om Natten.

Nu malede han hende. Den ene Skitse efter den anden malede han af hende. Snart var det hendes muntre blanke Egernøjne, som han havde fat paa, og Næsens lette Krumning; snart var det den spidse Mund og Hagens Kløft, snart hendes nøgne Skulderbue og Nakkehaarets Fald.

Nanette blev syg en Nat. Hektor for uden Hat paa Hovedet med kold Sved paa Panden ned fra Bjerget og ringede forgæves paa hos flere Læger, indtil Betjenten forbarmede sig og skaffede Hjælp.

Nanette fødte en lille Pige med lyse Øjne; men tredje Dagen efter fik hun Feber og døde fra ham og Barnet uden at være ved Bevidsthed.

IX

Den enestaaende Silhouettist

Hektor blev alvorlig; og Stjernerne kaldte atter paa ham som i hans Barndom.

— Der er ingen Gud! — raabte han til dem.

Barnet fik sin Moders Navn. Han lod det ikke døbe, men han holdt det i sine Arme op imod Stjernerne, og lod dem blinke over dets Hoved.

Han gik til Amélie og tiggede hendes Hjælp. Hun var meget vred og kaldte ham en Morder, fordi Nanette var død.

Han brød sig ikke om, hvad hun sagde, naar hun blot vilde lære ham, hvorledes han skulde passe Barnet; og da han først havde set hende svøbe det og fattet, hvorledes han skulde give den lille Drikke, saa flyttede han bort fra Bjerget, bort fra Møllen.

Han holdt det ikke ud at stirre paa alt

dette, som han havde levet i med Nanette. Det sved ham i Hjærtet.

Han søgte langt, langt bort med sit Barn og sit Billede. Helt ud til Vaugirards stille, hvide, landlige Gader med de lave Huse og aabne Pladser med Græs og Træer iblandt.

Her lejede han en Kvist. Der boede en Tømrer og hans Kvinde i Huset, det var alt.

Barnet legede med Solen over sit Hoved foran Huset, hvor han kunde se hende fra sit Vindu.

Han var altid hjemme, saa længe Nanette ikke var i Seng. Alt Slags Arbejde var ham lige godt, blot han kunde gøre det i Hjemmet.

Han malede Prospektkort med Vandfarve og stillede dem ud i Vinduet i Tobaksbutikken hos den døve Mand, der gik med Fez og havde gjort Tjeneste i Algier.

Men der i Kvarteret var der ikke megen Brug for Kort; Smaafolkene havde ingen at sende til; og naar de sendte, saa købte de Englebørn med Sølvglitter paa hvide Vinger og et Vers under.

Han gik rundt ved Aften hos de handlende og bød sig til at male iøjnefaldende

Skilte, som kunde hænge over Døren og lyse langt bort.

Men hans Farver var saa underlige og hans Bogstaver saa forvredne. Far Den og Den rystede paa Hovedet og spurgte, hvad det skulde betyde.

Nanette trivedes og voksede til; hun blev en smuk lille Pige med sin Moders Næse og hendes spidse Mund, men med hans store, graa Øjne og hans lyse Haar.

Naboerne fandt, at hun var smuk, og stak en Sou til hende, naar hun stod og gloede.

Hun sad paa Gulvet og legede, medens han tegnede og malede. Hun pludrede som en Fugl og gav ikke Fred, før han svarede.

Hun havde en Trædukke saa stor som et Barn. Det var en Mannequin, han engang selv havde skaaret sig og sat sammen. Nu brugte han den ikke mere. Han malede den i Ansigtet livagtig som et Menneske; den fik blanke, brune Øjne og et lillebitte Overskæg.

Den blev pænt klædt paa, fik Nanettes røde Silkebluse og en stor ny Kyse over Hovedet for at skjule, at den ikke havde Hovedhaar. Støvler fik den ogsaa paa; det

var Nanettes sidste, som Wekki Sidd engang havde lappet.

Dukken sad paa Gulvet med Ryggen op mod Væggen ved Siden af det gamle Billede. Nanette betroede den alt, hvad hun oplevede; den hørte opmærksomt efter og blinkede engang imellem med Øjnene, døvstum som den var.

Men engang Nanette slog den, fordi den ikke vilde svare, saa gav den sig pludselig til at skrige.

Nanette satte sig paa Bagen af Forskrækkelse og stirrede stift paa dens brune Øjne. Saa trak hun sig et Stykke bort fra den; og da hun følte sig i Sikkerhed, begyndte hun at friste den til at sige noget mere.

— Naar du slaar mig, vil jeg aldrig lege med dig mere! — sagde Dukken. Nanette krøb hen til sin Fader og saa fra ham til Dukken, som pludselig havde faaet Mæle.

Men Hektor sagde ingenting. Han nikkede alvorligt til hende og øvede sig flere Gange i den Bugtalerkunst, han havde lært som Dreng i den lille norske By.

Hver Gang Nanette skreg og var uartig, gav Dukken sit Besyv med, rettede og op-

drog som en ældre Søster, og Nanette skævede hen til den, om den saa det, naar hun stjal af Sukkerposen i Vægskabet eller rørte ved Farverne, medens Hektor et Øjeblik var ude.

Det gik ikke for Hektor Mirr; han havde lige saa skarpe Kanter i sit Sind som i sit Ansigt. Ogsaa i hans Øjne var der noget, som saa, hvad andre ikke vilde se, og som ikke saa, hvad andre ønskede skulde ses.

Han kæmpede med sine Øjne, men det lykkedes ham aldrig at tvinge det. Og havde han en Tid faaet Bugt dermed og i nogle Dage siddet rolig paa sin Hale og nuslet med de Smaaværk, som Folk begærede af ham, saa meldte det sig en Dag med Uro i Haanden og Blodet til Hovedet. Og uden at han vilde det, forlokkede Øjet hans Haand, og han tegnede noget ravgalt, som ødede Papiret eller Lærredet eller hvad andet Materiale, man havde betroet ham. Og stod det der først færdigt, saaledes som det var kommen af sig selv, saa kunde han ikke rette eller slette ud.

Naar han en Dag havde faaet sit Arbejde

i Hovedet og Skældsord for den spildte Tid og det ødede Stof og ingen anden Løn for sin Umage end grove Ord, saa trak han det gamle Billede frem og gav sig til at ruge over det.

Saaledes kunde han sidde i Timevis og spekulere paa de grønne Skygger og Ørnenes Ildøjne; men han rettede ikke en Linje deri. Det Billede var godt, som det var. Værst for dem, som ikke kunde se det.

Men Nanette havde stor Respekt for Wekki Sidd. Hun troede, det var den Bussemand, hun hørte om af Børnene i Gaden.

En Aften gik Hektor med Nanette ned paa Pasteur Boulevarden, hvor der var Marked. Hun var ellevild og knugede sig i afsindig Glæde til hans Haand, mens han gik og tænkte paa den Gang, han havde været der med hendes Moder.

Det var rent galt med Pengene nu. Han havde i flere Dage intet Arbejde haft og vidste ikke bedre end at gaa den tunge Gang tilbage til Montmartre for at bede Hr. Trouet og Amélie.

Hans Elendighed sved ham i Hjærtet, mest for Barnets Skyld; hun var saa jublende glad, og han havde ikke en Sou at lade hende køre for i Karussel, ikke en Sou til et Nougatstykke. Han fortrød, at han var gaaet derhen med hende. Han gjorde det, fordi han tænkte, at Lyset og Musikken, Livet og Larmen var dog ogsaa en Glæde, og den kunde hun faa gratis.

Men jo mere Lyset og Lystigheden tændte Livsbegæret i hendes tindrende Barneøjne, des større blev Sorgen og Savnet ved bestandig at staa udenfor eller gaa forbi, mens andre Børn gladelig trak Moder og Fader i Haanden efter sig mod Døren, hvor fede Damer med mange Ringe paa Fingrene og i Ørene sad og solgte Billetter.

— Bare hjem! — tænkte han — og imorgen skal det have en Ende, om jeg saa skal rense Flasker i en Snask.

Der sad i en lille aaben Bod uden Disk, hvor Væggen hang fuld af smaa og store Tegninger, en halvgammel Fyr og lavede Silhouetter.

Rundt om stod Folk og saa til, mens han klippede et Portræt af en Soldat, der sad

paa en Stol saa stille og strunk, som havde han et Halsjærn i Nakken.

Paa en Plakat stod med store kantede Bogstaver:

„Mine Herrer og Damer! Hvor faar De Deres eget fortræffelige Billede med sort paa hvidt i en kunstnerisk Ramme for ti Sous? — Ingen andre Steder i Verden end hos Paris's første Silhouettist, Monsieur Pérrin, Elev af den verdensberømte Mester Jeannot."

Hektor standsede og læste. Saa skød han sig frem mellem Madammer, der holdt Fyraften, Drenge, Soldater og hatteløse Fortovspiger. Han saa paa Billederne paa Væggen og paa den halvgamle, plukkede Fyr med den skæve Næse og den bedrøvede Fold i Mundvigen.

Hans Øjne blev større og større; og da Billedet nu var færdigt, og Kunstneren viste det frem for Publikum, medens han med en sprukken Stemme raabte op det, som stod paa Plakaten — da Soldaten lettet lagde sit Ansigt i de gamle Folder og talte Sousstykkerne op af sin Læderpung, mens Folk trængte sig sammen for at komme til den ledige Stol, saa var Hektors Beslutning taget.

Denne halvgamle, plukkede Fyr var sin egen Herre. Hans Arbejde var let og hurtigt og frit, og bag i Teltet havde han sit eget lille Værelse.

Ja, det vilde han. Nanette kunde sidde hos ham, mens han klippede. Folk vilde standse, som de saa tit gjorde, se paa Barnets lyse Haar og hendes graa tindrende Øjne, og Madammerne vilde sige: „Hvor hun er sød!", klappe hende paa Hovedet og lade sig klippe af den enestaaende Silhouettist fra det høje Nord, Mesteren Hektor Mirr.

X

I den indiske Kurv

Den enestaaende Silhouettist fra det høje Nord havde ikke Lykken med sig.

Han forstod ikke at gøre en lang Næse kort eller en spids Hage rundere; tværtimod, den lange Næse interesserede ham; han søgte at faa dens Karakter, dens Eneherredømme over et fladt, ubetydeligt Ansigt, klippet frem paa de andre Linjers Bekostning. Og naar den lange Næses Ejermand længselsfuldt rakte efter sit Billede til otte Sous i Ramme, fandt han sit hemmelige Haab skuffet. Det, som skulde skjules, var halet frem ved Ørene, mens den smukke Pande, hans Trøst, de skarpe Øjne stod beskedent i Skygge. Fornærmet svor han paa, at Billedet ikke lignede. Nogle af de omkringstaaende tog hans Parti og sagde, at det var ikke fem Sous værd, men en ung ledig Fyr

med en fladtygget Cigaret mellem de mørkerøde Læber sagde, at der var ikke noget i Vejen med hans Eiffeltaarn; det lignede godt nok.

Saa gik Hatten bag i Nakken; der blev slaaet ud med Armene, og det ene Ord trak det andet efter sig ved Haarene. Kredsen delte sig i Partier om Næsen; og imedens stod Hektor Mirr og skældte ud paa daarligt Fransk. Tilsidst rev han Billedet ud af Haanden paa den misfornøjede og sagde, at han ikke skulde have det. Det var Kunst, og det var meget for godt til den Fedtebutik, hvor en ond Skæbne havde slaaet ham ned. Men Nanette klyngede sig til hans Ben, skræmmet af Spektaklet.

En ældre pyntet Kone havde en Vorte paa sin Hage. Der var et Par lange Haar i den Vorte, og den var i det hele taget hendes ømme Sted.

I Stedet for nu at jævne Vorten med Hagens Overflade, at udslette den af Tilværelsen paa det Billede, som var bestemt til Nytaarsgave for en kær Slægtning i Auvergne, saa havde Hektors Øjne straks fat

i den; den raabte til dem og drillede med sine lange graa Haar, der bevægede sig i Trækvinden.

Let gik Saksen hen over hendes forlorne Pandekrøller, og Næsens Krumning kom ikke til sin Ret, fordi Haanden stræbte efter Vorten, som Øjet ikke kunde slippe. Da den endelig naaede ned over de tykke Læber, kastede Saksen sig med Begejstring over den sjældne Gevækst, som Naturen i et Anfald af Kaadhed havde ladet spire frem paa en pyntet Kones Hage i Stedet for paa Mistbænk i et Kaktusbed. Da det var færdigklippet, dvælede Hektors Øjne endnu i Beundring ved Vorten.

Konens Barm sitrede af undertrykt Bevægelse. Hun bed sig ærligt i de tykke Læber, men det brast alligevel for hende.

Om han stod her for at gøre Nar ad Folk?

Om han troede, hun vilde give saa meget som en Sou for den Karikatur til at sætte lige i et Skillingsblad?

Om der ikke var Lov og Ret i Landet, siden saadan en forløben Tysker turde komme her med sit kantede Fjæs og sit elendige Fransk og tage Pladsen op for andre.

Det var Republikkens Skyld altsammen, trumfede hun tilsidst og gik majestætisk sin Vej uden Billedet og uden at betale. Hun havde været Kokkepige under Kejserdømmet.

Den indiske Fakir med de sorte Slangebogstaver paa gul Grund blev syg og døde; det var Drik og Melankoli. Barnet kom paa Fattigvæsenet i Belleville Kvarteret, hvor den indiske Fakir Jean Pierre Lebrun var født og hørte hjemme.

Den kuglemavede Mand med de røde, fede Hænder og de gule Gamacher, Hr. Blanchon, som ejede Lokalet, hvor Fakiren havde gjort Gavn for fast Gage, var utrøstelig.

Folk stod udenfor Boden og gloede paa Bogstaverne. De vilde se den indiske Kurv; men der var ingen til at tage Gerningen op.

Hr. Blanchon stod en Formiddag, inden Boderne havde aabnet, og klagede sin Nød i Teltet hos Hektor Mirr, som sad og spiste ved sit Arbejdsbord. De havde ofte talt sammen, naar Hektor var inde for at se paa Fakiren.

Den enestaaende Silhouettist havde selv Brug for al den Trøst, han kunde faa; der

var ikke noget tilovers. Han maatte svare sin Afgift til Kommunen for de seks Meters Facadelængde, som han boede paa. Føden til sig og Nanette skulde han ogsaa have; og det hele skulde klippes sammen.

Han var kommet i Vanry. Det havde ikke hjulpet, at han malede Prisen over paa sit Skilt og satte „efter Behag"; for de, som overhovedet reflekterede derpaa, „behagede" saa lidt, at det ikke kunde svare sig.

Den plukkede, halvgamle Kollega, som i Begyndelsen havde staaet med sure Øjne paa Frastand og talt, hvor mange der gik ind til den nye Konkurrent — han gjorde sig nu en Fornøjelse áf udenfor Arbejdstiden at slaa et Slag ned forbi Hektors Telt. Der standsede han og fløjtede, medens Hænderne raslede med Sousstykkerne i Bukselommen.

Mens Hr. Blanchon nu stod der og klagede sig, kom Nanette løbende fra Soverummet bag Boden og sagde en hel Masse Ting med sin kvidrende Stemme.

Hr. Blanchon saa paa hendes tindrende Øjne og det lyse Haar.

— Hvor hun er køn den Lille! — sagde

han og tænkte paa Fakirens, som ogsaa var køn, men paa en anden Maade.

— Hør nu lidt! — sagde han pludselig og blev varm i Øjnene — hør nu, Hr. Mirr, hvad kaster det af sig, dette her med Saksen?

Hektor maatte ærlig erkende, at det var mere end smaat. Den gik overhovedet ikke.

— Og det yndige Barn! — sagde Blanchon og rundede sine fede, røde Hænder over det nordiske Haar.

— Den indiske Kurv, det er noget for Dem, Hr. Mirr; ti Francs fast om Dagen; Vin, Kostumer og alle Apparater frit.

Hektor stirrede paa Tilbudet med store Øjne. Det var Penge, og Penge, Penge frem for alt.

Nanette satte sig op hos ham og fik Resten af hans stegte Kartofler, som han havde hentet for tre Sous hos „Kartoffelblomsten" paa Hjørnet. Hun slikkede Tallerkenen ganske ren og stoppede med sine smaa snavsede Fingre Munden fuld af det Brød, han havde levnet.

Hektor indvendte, at alle kendte ham i Kvarteret; men Hr. Blanchon vidste Udvej.

— Vi maler „indisk" over og skriver „den

nordiske Fakir" i Stedet. Folk vil tænke, naar de ser Dem: Silhouetter kunde han ikke klippe; men det er troligt nok, at han kan hekse.

— Og saa det yndige Barn! — sluttede Hr. Blanchon og fandt et Tisousstykke frem til Nanette mellem Kobberet i sin dybe Bukselomme.

Hektor Mirr slog til.

Den første Aften kom. Hektor havde øvet sig Morgen efter Morgen med Nanette, som syntes det var Løjer.

Hun forstod at gøre sig saa bange og se saa sølle ud af Øjnene, at det næsten var sørgeligt; og naar hun laa i Kurven med Klædet viklet halvt omkring uden, saa lille hun var, at forstaa, hvilke Rædsler der skulde vækkes i Tilhørernes Hjærter, skreg og jamrede hun saa livagtig, at Hektor var lige ved at fortryde det.

Lemmen i Scenegulvet var smurt, at den ikke skulde knirke; og Kurven, som lige kunde rumme hende, var efterset og bødet.

Gaslysene var tændte. Paa de lange Bænke

sad Hoved ved Hoved og stirrede op mod den lille Scene.

Udenfor lød Hr. Blanchons lokkende Stemme, idet han talte højtidelige Ord om Fakiren fra det høje Nord, som havde ladet sig bevæge til at erstatte ham Tabet.

Bag Teltet kunde Hektor høre Sousstykkerne klinge mod Pengekassens Bund.

Der blev snakket, let og raabt til Bekendte fra den ene Bænk til den anden; og da Teltet var fuldt, ringede Hr. Blanchon.

Fløjten og Hornet satte i med en mystisk Musik. Hr. Blanchon, som havde taget Pengekassen ind og lukket for Indgangen, rullede egenhændig Tæppet op for Scenedekorationen. Den forestillede en indisk Pagode med en Fakir, der sad paa Hug og lod Slanger danse for sine brændende Øjne.

Den nordiske Troldmand kom frem med sin Datter ved Haanden. Det gule Haar, der var krøllet for Anledningen, vældede ned over hendes bare Hals, ned over det lyserøde Mollsliv, der i Stedet for Kniplinger var besat med Pailletter. Det var et nyt Kostume, som Hr. Blanchon havde ofret paa Debut'en.

Hektor hilste, som han havde set Fakiren hilse, med Armene korsvis over Brystet.

— Det er Silhouettisten! — var der en, der sagde.

Der lød en Piben fra en af de krænkede; men den blev øjeblikkelig slaaet ned. Man mente, at Manden skulde vise, hvad han duede til.

Hektor smilede med sit kantede Ansigt. Saa viste han Kurven frem fra alle Sider, som hans Forgænger havde gjort; og imedens trak Nanette sig bævende paa alle Lemmer bort fra ham.

Da han satte Kurven og kaldte hende til sig, skreg hun og løb langs Bagtæppet. Saa fulgte en livagtig Rædselsscene mellem Fader og Barn.

Endelig lod hun sig gribe.

— Det stakkels Barn! — var der en naiv Moder, som sagde.

Nanette lod sig med et bedende Blik i de tindrende Øjne putte i Kurven.

Fakiren viklede behændigt det mørke Klæde om; saa satte han Kurven nøjagtig over Lemmen med Aabningen nedad.

Nu var Øjeblikket der for den aandeløse

Spænding. Hektor trak sin Kniv af Bæltet og signede og manede over Kurven, mens hans kantede Ansigt fortrak sig, og Øjnene rullede vildt.

Det stive Blik og den anspændte Forventning dernede fra virkede tilbage paa ham selv, saa at han svælgede i Rædsel og Uhygge.

Endelig da Stemningen var saa høj, at den blev hørlig med Næsepudsen og Kvindesuk, listede han sig som et Rovdyr henimod Kurven og jog i et pludseligt Raseri den lange Kniv ind gennem Fletværket paa det bestemte Sted.

Et skærende Skrig saa ubarmhjærtig ægte, at nogle Kvinder sprang op og andre holdt sig for Ørene. Saa betagende naturligt, at Hektors Hjærte et Øjeblik stod stille, inden han atter besindede sig i Beundring over Barnets Kunst.

Nu gjaldt det behændigt at skjule Klingen, indtil han fik den op mellem Fingrene og kunde stryge Blodet ud over den fra den lille Pose i hans Ærme.

Kniven havde sat sig fast i Fletværket; han maatte vrikke for at faa den fri. Og atter lød et Smærtensuk saa gribende ægte,

— men idet Kniven kom løs og han trak Klingen til sig, da — — — —

Hans Hjærte stod stille. Hans Ansigt stivnede. Han stod med Kaarden i Haanden og stirrede paa den blodige Klinge, som var han slaaet med Lamhed.

Skønt ikke et Ord kom over hans Læber, gik der en Gysen gennem Publikum.

En Kvinde paa den første Bænk skreg og faldt i Afmagt. I det samme kastede Hektor sig over Kurven.

— Nanette! — raabte han i Dødsangst.

De fór op fra Bænkene, alle de stirrende blege Ansigter. De skreg i Munden paa hverandre, som havde Kniven gennemboret ogsaa dem.

Hr. Blanchon kom forfærdet frem i Skjorteærmer bag det bølgende Bagtæppe.

Men paa Scenen laa Hektor Mirr over den væltede Kurv med Barnets blege Ansigt mellem sine rystende Hænder. Hun gispede i Døden, og Laagene sitrede over de brustne Øjne. Han stønnede som et døende Dyr, mens hans store, fortvivlede Øjne søgte at tvinge hendes Blik til sig.

Der raabtes paa Læge omkring ham; men

han hørte det ikke, og han vidste ikke siden, hvad der var sket med ham, indtil han laa i Hospitalets Seng.

Ingen forstod, hvorledes Ulykken var sket. Lemmen var i Orden og Kurven paa sin Plads. Den eneste Forklaring var den, at Barnet, uden Forstaaelse af Faren, fristet af Lysene og de mange stirrende Ansigter, havde klynget sig til Kurven for nysgerrigt at kigge igennem Fletværket og et lille Hul i Klædet, i Stedet for, som hun skulde, at dukke sig ned gennem den aabne Lem.

ANDEN BOG

I

Under Libanons Ceder

Wekki Sidd og Hektor Mirr er naaede hele Quartier Latin igennem uden at lægge Mærke dertil.

Hektor, der er et halvt Skridt foran den gamle, gaar frem, som Gaden drejer, uden at vide, hvor han er, mens han river den tynde Hud af de dybe Saar og vaander sin Smærte ud paany.

Gennem den travle Bys Formiddagsfærdsel er de naaet ud til Contrescarpe Pladsen med dens ældgamle, hvide Huse og derfra gennem Lacépède Gadens hele Længde. Nu staar de paa en lille Plads foran Indgangen til en Have.

Hektor vaagner op og besinder sig, hvor han er. Paa højre Haand ligger en lang Hospitalsfacade; og lige over for paa Hjørnet af et Hus straaler et Springvand ned i en

stor Kumme. Saa kender han Stedet; det er en af Indgangene til Jardin des plantes.

Han gaar derind; og gamle Wekki Sidd, hvis Tanke er langt borte, følger efter uden at vide hvor.

Hektor søger bort fra Hovedvejen ind paa Labyrintgangen, som snor sig under Buske og Træer op ad Belvedere Højen. Øverst oppe, under Udsigtspavillonen, standser han og ser ud, mens den gamle hinkende og forpustet tager de sidste Trin op og træt falder sammen paa den runde Stenbænk. Han stirrer med sine rindende Øjne mod det stærke Sollys, som straaler hvidt og ubarmhjærtigt ned fra den dybtblaa Himmel over de unge Træer, der hænger med Hovedet og tørster.

Kun den mørke Libanons Ceder, som staar ved Højens Fod, men hvis Krone naar helt herop mellem Ungtræerne, strækker sine tungsindige Grenes Favn med de lange frynsede Naalebundter stolt og uanfægtet ud mod Lyset, mens den fylder Luften med sine Naales Krydderduft.

I dens Krone basker Ringduerne fra Gren til Gren og kurrer imod det straalende Sol-

liv, som var det første Tørdag efter Syndfloden, som havde de lige sluppet Arken og nu forkyndte den evige Genopstandelse ud over Jorden.

Men da deres Livsbud naar Hektors Øren, da Solvælden rammer hans store, vilde, af Sorgen formørkede Øjne, da den søde Krydderduft trænger sig ind i hans Næse, saa staar han op paa Stenbænken, løfter sit kantede Hoved i Trods og begynder at forbande.

Nu er det bristet for ham. Nu maa han raabe det ud — alt det, som har fortættet sig i hans Hjærte. Nu maa han raabe sin Fornægtelse ud over alt det, som ligger og ler i Lyset og siger Ja og Amen.

Han løfter Armene og knuger sine magre Hænder truende ud mod Livet, medens hans Mund fortrækker sig og hans Læber bliver blege som Voks.

— Jeg forbander! — raaber han, og Ordene sidder fast i hans Hals, der saa længe har været lukket, at nu, han endelig bryder ud, maa de tvinge sig frem, saa det smærter. Han kan ikke finde dem, han søger. De inderste, dræbende Ord, dem kan han

ikke finde i sin vilde Fortvivlelse. — Jeg forbander! — jeg hader! — gentager han og famler med Hænderne ud i Luften, at ikke noget skal tro sig frit og smutte bort fra hans Ødelæggelse.

— Solen — Livet — raaber han og stammer af Raseri, fordi han ikke kan finde de dræbende Ord, der faar det hele til at synke og visne forsmædeligt hen.

— Menneskene — Livet — jeg hader dem — alt — jer alle!

Wekki Sidd rejser sig forfærdet.

— Hektor Mirr! — beder han.

— Jeg hader Livet — for dets Ondskab, for dets Brynde — jeg ønsker ondt over alt — over jer alle! —

— Hektor Mirr! — Den gamle trækker ham i Frakken, men han ænser det ikke.

— Naar De hader og forbander, hvorfor lever De da — hvorfor tager De Guds Sol og hans klare Luft? — siger Wekki Sidd til ham; og han føjer til med et Suk, som kommer saa dybt nede fra, at Hektor bliver det var:

— De, som kan faa Fred og Hvile, hvad Øjeblik De vil det selv!

Hektor vender Hovedet om imod ham.

Saa smiler han om sin forvredne Mund og gaar ned fra Bænken.

— Skal jeg sige Dem det? — spørger han underfundigt og griber med Hænderne til sin Vestelomme.

— Her — her har jeg i min Vestelomme noget i et hvidt Pulver. Ved De, hvad det er? — Det er Døden.

Wekki Sidd stirrer usikkert op paa ham og kløR sit Ankelsaar med den venstre Fod.

— Blot en Mundfuld, saa er det forbi.

— Hvor har De det fra, Hektor Mirr?

— Jeg stjal det paa Hospitalet, da jeg var kommen op og gik fri omkring. Saa saa jeg mit Snit i Apotheket og stjal det.

Han tager Papiret op — det er en lille Pulverkapsel — og ser paa det, som var det en Fæstering, hans Kæreste havde givet ham.

— Hvorfor har De da ikke taget det? — spørger Wekki Sidd.

— Fordi jeg hader — hvisker Hektor, og i hans graa Øjne luer det med en evig Kærligheds Styrke.

— Jeg skal sige Dem det, Gamle — han trækker ham ned hos sig paa Bænken.

— Jeg vil ikke dø, fordi jeg ikke *vil*! — saadan bliver man ikke af med mig! — Nej, nej — jeg lever for at hade.

Hektor Mirr ser sig haanende om imod Livet og nikker udæskende.

— Jeg vil gøre ondt, jeg vil dræbe for alt det, som blev dræbt af mit. Jeg vil hævne. forstaar De? — det er Hævn, jeg vil. Naar de dræber et uskyldigt Barn — og tænk, saa utrolig lumsk — med min egen Haand. —

Han smøger Ærmerne op over sit benmagre, smudsige Haandled og viser Haanden frem.

— Med denne Haand var det! — saadan!

Han støder Kniven med den smalle, blanke Klinge, som spiller i Solen, gennem Kurvens Fletværk — og Barnet skriger i Døden — og det hulker dybt nede fra hans Bryst, uden at han tager sit store, vilde Blik fra Kurven.

— Herre Jesus! — siger gamle Wekki Sidd, mens underlig smaa Taarer triller fra hans rindende Øjne — saa lad dog Barnet være nu!

Han støder Kurven bort og tager Kniven ud af hans Haand og kaster den mellem

Buskene; men Hektor sidder stille som i Kirke og stirrer højtideligt frem, som hørte han ikke, saa han ikke.

— Gøre ondt vil jeg! — der er ikke det, som jeg ikke vil dræbe, om jeg kunde — de uskyldige og de, som ved om Livet — Mennesker og Dyr og — —

— Hvorfor fik han det ogsaa saa ondt? — tænker Wekki Sidd og fører Hektors Klage op mod det evige Ansigt. Men der kommer intet Svar.

Da bøjer Wekki Sidd sit Hoved i Lydighed og tænker:

— Naar han høster saaledes, saa har han saaet en ond Sæd. Det er en forbandet. Jeg vil ikke besmitte mig. Jeg vil gaa bort fra ham.

Saa strammer han Poseremmen over Skulderen, griber Stokken og hinker af.

— Gaar De? — spørger Hektor og ser efter hans halte Ben.

— Jeg vil ikke besmitte mig! — siger Wekki Sidd, ser til Siden og skynder sig ned ad Trinene.

— Gamle Tosse! — siger Hektor Mirr, spotter efter ham og vrikker med Kroppen

for at haane hans hinkende Gang — du er ikke bedre end de andre.

Medens Wekki Sidd lister sig ned ad Højen med Lydighed i sit Hjærte, ruger Hektor over sin Sorg som en dorsk Grib over et stinkende Aadsel.

Han skyder sine spidse Knæ i Vejret og trykker Armene ind mod sit hule Bryst, fordi han fryser, mens Livet stivner i hans Aarer.

Hans Sjæl klamrer sig til noget, som han ikke ved. Den trænger ind i det, som ingen ser, den raaber om Barmhjærtighed, uden at han ved det selv. Men naar Søvnen tager ham, saa vil han se det og føle det og leve det. Naar han vaagner, ved han det ikke, kender kun sine klamme Hænder, sine hede Øjnes Brand, sin Sult og sin Nød, ved ikke, hvor han var, og hvad der var i ham.

Som han sidder der med Hovedet sænket mod sit Bryst som en tom Ting i det endelige Rum, som et henslængt Fnug af det evige, stiger hans seende Sjæl fra hans blinde Øjne med sit Hads Klage ind i Riget. Og de, som avlede ham, og de, der undfangede dem, som avlede ham, staar frem imod og

kræver hans Ret. Alle de, som led hans Skæbne, alle de, som haded og forbandet Livet, fordi de ikke huskede eller vidste, at det er kun et Øjeblik, de vaagner op, rører paa sig, bølger sammen, er hos ham i hans søvnløse Søvn og kræver Ret med ham. Og de, som levede i den store By og led og hadede før ham, — dem kalder hans Sjæl i sin Nøds Styrke til sig. De svæver om ham paa Belvederehøjen, og de raaber hans Raab; fra fjærne Tider kommer de, for hvem Tiden er en Grænse, de ikke kender. De samler deres evige Smærte i en eneste dirrende Bølge, der fylder Rummet, fordi Rummet er i dem og de i Rummet overalt.

II

Døden i Vestelommen

Hektor Mirr vaagner af sin lange Søvn; og hans Haand farer til Vestelommen, hvor han gemmer Døden. Den har hans sidste Tanke, naar han sover ind, og det første Gry, naar han vaagner.

Med bøjet Hovėd lister han ned ad Belvederehøjen.

Det er mod Aften. Skyggerne er lange og fulde af Drømme, mens de ligger der hen ad Gangene og siver ind under Buskenes Fødder.

Fra Burene skriger de lystne Paafugle deres griske Skrig ud efter Solen, mens Hunnerne trækker sig uvillige og rystende langs Burets Sider.

Fra Rovdyrburet brøler Løverne efter Aftenfoderet. Snart beder de grædende for-

tvivlet, snart kræver de i Raseri og ryster Jærnene med deres Poter.

Lyden trænger ind i Hektor Mirrs saarede Hjærte. Det gør saa godt at høre deres Skrig, de tvungne Dyr.

Hvor de lider, hvor de længes!

Han gaar efter Lyden, og da han staar foran den lange Bygning, hvor Bur ligger ved Bur og stirrer ud over Haven, saa lister han sig helt derhen.

Den store Hanløve sidder paa Hug med hævet Hoved, med aaben Mund, der bæver af Begær, medens Næsefligene sitrer og suger hvert et Luftfnug til sig. Dens sygt fortvivlede Herskerblik, der flammer i haanlig Vrede, griber Hektors Øjne. Det er, som nedlod de sig et Øjeblik til at bede. De raaber noget til ham, som han ikke forstaar. Han nærmer sig og ser, at Tigeren ruger med sit skulende Blik over en Metalspand, som Oppasseren har sat fra sig der i Krogen, mens han slaar Jærndørene op inde i Huset bag dem.

Hektor gaar hen til Spanden for at se, hvad det er.

Det er Kødet, som Dyrene skal have. Nu

forstaar han deres Vrede, deres fortvivlede Begær, som Jærnene lammer.

En Tanke skyder Blodet voldsomt til hans Hjærte. Han ser sig hastig om. Hvis han løste dem nu, mens Byen lægger sig til Ro paa den travle Dag.

Om han slap dem ud saa blodige i deres Sind, som de er nu!

Tanken griber ham om Hjærtet; den jager Blodet saa hastigt gennem hans Aarer, at han ikke kan staa stille.

Han lister til og rokker ved en Laas, men alt er forsvarligt lukket.

Løven skriger imod ham — et eneste flammende Fængselsbrøl:

— Om jeg var løs nu, flængede jeg dig, og dog, slip mig løs, hvis du har Magt!

Hektor Mirr føler til sin Vestelomme. Han tager Kapselen frem, den lille hvide, som gemmer Døden.

Aa! at se det prægtige, blændende Løveliv sluknes, det flammende Blod stivne, Styrken gabe sig ud af dets forvredne Kæver — se dens Øje blive stort og tages af Rædselen og slukkes og briste, mens Døden raller i dens spændte Strube — se dens Klør

rejse sig under Krampen i dens Poter, mens den vrider sig der i sit eget Skarn i Savsmuldet over Gulvet!

Der er ingen Tid at spilde. Han tager op af Spanden et mørkerødt, blodigt Ribbensstykke, som er fladt og kvæstet af en Hammer. Han løser Kapselen og drysser det hvide Pulver ind mellem Trevlerne. Løven flaar det røde Kød med sit Blik, mens den staar der med Poterne stikkende ud mellem Jærnene og rejser Kløerne i sit brændende Begær.

— Saa, nu kommer jeg, giv Tid. Døden narrer dig ikke!

Den ligger gemt i det fine, hvide Støv, drysset ind i det røde, sivende Blod, der endnu dufter af Livet.

— Der! — tag det — du Dyrenes Konge! du fangne Misdæder! — du elendige Menneskeslave!

Løven river det til sig med sin Klo i et eneste Tag; den kaster det mod Gulvet med sin Flab; den favner det med sine Forpoter, som var hed Elskov trængt ned i dens Klør. Og medens dens Øje flammer op og i under Begæret, slikker dens lange, røde, ru

Tunge over alle Fugerne i Kødet, mens Blodet, Livets Bærer, og Pulveret, Dødens Gemme, forenes i dens sultne Ganes Spyt.

Den hæver Hovedet og smager efter, men Sulten giver den ikke Fred. Den griber atter fat; og Tænderne begynder at lege med og knase; ømt og kælent griner de hvidt mod det røde Kød.

Da lyder Oppasserens Træskotrin over Stengulvet derinde bag. En Dør smækker, og nu knirker de gennem Gruset; saa vil han komme frem derhenne bag Gavlen og nærme sig med sit søvnige Ansigt.

Aa, at skulle slippe det sjældne Syn, at skulle miste Lønnen for sin Daad!

Hektor Mirr løber hen og skjuler sig i Buskettet. Han vil flygte, men ikke før han har set Døden gribe det mægtige Dyr i Struben og kaste det om.

Nu har Oppasseren naaet Buret. Forbavset ser han, at Dyret allerede æder. Idet han træder nærmere, knurrer Løven, saa hele Kroppen sitrer fra Øret til Haledusken, der slaar i Luften og fejer Savsmuldet op fra Gulvet.

Forbavset kigger Oppasseren om efter-

Spanden og kaster Blikket rundt for at se, hvem det er der har gaaet ham i Næringen.

Da rejser Løven Hovedet og gaber, som blev den pludselig greben af en grisk Søvn. Den slipper Kødet, gaar fra det og udenom og skuler til det, mens den dukker Hovedet og synker, som sad en stor Mundfuld paa tværs i dens Svælg. Saa knuger den sig pludselig sammen og brøler klagende i lange fortvivlede Tag.

Da faar Oppasseren Øje paa Hektor Mirr, som med stive Øjne og Munden aaben i sin dirrende Spænding rækker sig frem for at se.

— Halløj, De der! — raaber Oppasseren til ham og gaar henimod. Hektor Mirr sætter i Løb bag om Buskene og tværs over Bedene, medens Oppasseren sender en Strøm af Skældsord efter ham.

III

For Nanettes Skyld

Hektor har ikke mere Døden i sin Vestelomme. Han har givet den bort og dræbt; da i samme Øjeblik, som han standser sin Flugt dybt inde i de mørke Gader bag Italie Pladsen, kommer Livet over ham og kræver sin Ret.

Han er igen et Menneske som alle de andre med Sult og Tørst og Frygt for Straf. Han har givet Døden fra sig og er levende igen.

Han gnider sine Øjne. Hvad er der sket med ham? — Han synes, han har sovet og drømt en ond Drøm, og Drømmen blev siddende i ham som en Bis Brodd.

Har han gjort dette, eller har han kun drømt? — Han føler til Vestelommen; den er tom. Altsaa virkeligt.

Saa løser han Kæden op Led for Led. Nu husker han, at han vandrede den hele Nat igennem den sovende By, at han kom i Morgengryet til La Morgue, han vidste ikke selv hvorledes. At han stod og ventede der, til Opsynet aabnede. At han gik ind og saa paa de vaade, slimede Lig bag Glasset, med de halvt fortærede Ansigter, paa en Bulehat, som var revnet i Pullen, paa en Kvinde, der var violet i Ansigtet og grøn i Skyggen som hans gamle Billede.

Han husker, at han stod ved Lygtepælen og ikke kunde blive klar, om han skulde ødsle Døden paa sig selv eller give den til andre. Da kom Wekki Sidd.

Nu ved han det hele, hvorledes den gamle paa sin underfundige, stilfærdige Maade fik lokket det ud af ham altsammen, mens de travede gennem Byen.

Han aabnede sit Hjærte for ham, viste ham sit Had og sin hemmelige Forbandelse, indtil den Gamle blev bange og gik sin Vej for ikke at besmittes.

Naar det nu i Morgen løber Byen rundt, og de taler om det Mand med Mand i Kaféerne og i Hallerne, naar Camelot'en skri-

ger det ud: „Den store Løve dræbt ved Gift! — læs om den vanartede Slyngel, som har givet det uskyldige Dyr Gift!", saa vil gamle Wekki Sidd klø sit Ankelsaar paa det halte Ben, han vil skotte op med sine rindende Øjne, hale i sin Poserem og fortælle til hvem, som vil høre.

Vil han, eller vil han det ikke?

Det var ondt gjort, og Wekki Sidd elsker Godheden. Men han er kommen til ham i de gode Dage og har faaet Penge for sine Støvler, og Nanette gav ham Kaffe med hugget Sukker, som han suttede paa.

Men han vil ikke besmitte sig, den gamle. Og saa vil han tænke: Lad dem tage ham, inden han gør ondt mod flere; for Wekki hørte det jo, at han vilde leve for at gøre ondt og for at hade.

De maa ikke faa ham. Hektor Mirr vil gerne dø, men han vil ikke tages, ikke i Bur bag Jærn som den fangne Dyrekonge; Giftdøden har han ødslet bort nu, og Druknedøden hader han, den er saa styg, saa kold, saa slimet.

Bort. Han maa bort herfra.

Pludselig begynder de gamle Saar at bløde

igen. Hadet brænder paany, og Forbandelsen stiger op i ham som en ond Væske, der maa ud, hvis den ikke skal kvæle ham.

Han samler det altsammen i en eneste Smærtens Skaal og vælter den ud over Byen.

Det er denne store, utugtige, fordægtige, stinkende By, som har voldet det altsammen. Ingen andre Byer er som den, det er han vis paa, skønt han kender dem ikke, de andre.

Af Jordens Overflade skulde den ryddes med Ild og Himmelvælde. Stjernerne deroppe, de gamle vinkende Stjerner, som kaldte ham i hans Barndom, skulde ikke taale den. Solen skulde ikke skinne paa den for al den Ondskab, som den øver, for alle de Saar, den dagligen slaar.

Pludselig Mathed fra de to gennemvaagede Nætter, fra de mange gennemlidte Dage falder over ham og tvinger ham i Knæ, saa han maa støtte sig op til Muren. Atter kommer han sløvt til Besindelse; kun én Tanke er tilbage i hans Hoveds tomme, kantede Skal. Det er den, at han maa bort. Nu vil han bort.

Men hvorledes?

Penge har han ikke. Kræfter har han ikke — og Tiden! I Morgen, naar Dagen gryr, vil det være for silde, hvis han ikke vil sidde bag Jærn i Forbandelsens By.

Der dæmrer en Tanketrøst i hans Hjerne. Det er langt ude og højt oppe, det er oppe bag Møllen paa det hellige Bjerg, hvor han har levet sine lykkelige Aar.

Ja, han vil se det endnu engang. Han vil se Møllen, hvor han dansede med Nanette. Han vil se de Vinduer højt oppe, hvor han gav hendes Barn Stjernedaaben.

Med slæbende Skridt vandrer han langs Muren. Ofte maa han sætte sig paa en Bænk for at samle Kræfter paany.

Han naar over Seinen og ser Lysene blinke dybt dernede i det mørke, dirrende Vand.

Han kommer forbi Hallerne; men han hører intet, ser intet uden de Vinduer højt oppe.

Endelig staar han oppe paa Saint Pierre Pladsen. Endelig føler han Stentrappens Trin under sig, de som fører op til Jesu Hjærte Kirken.

Han gaar over Tertre Pladsen, hvor de gamle, hvide Huse griner som Spøgelser mod den mørke Himmel. Da han kommer ned i Norvins Gaden, standser han foran Gitret med den vilde Vin, bag hvilken Hr. Trouets Atelier ligger.

Hr. Trouet! — — Amélie! — — Nanette! — —

Han sukker dybt og læner sig op mod Døren, hvor Jærnklokken hænger ned og frister ham; der lyder Latter og Tale deroppe fra. Ateliervinduets Trækrude staar aabent, ser han; der er Lys derinde.

Hr. Trouet har Gæster. Saa drikkes der og snakkes om Kunst derinde. Modellerne er ogsaa med. Og Amélie gaar fra og til Køkkenet og varter op.

Døren staar paa Klem. Hektor Mirr griber i det Haandtag, som han saa tidt har grebet før i Tiden.

Inden han rigtig ved hvordan og hvorfor, staar han ved det lave Trin, som fører ind til Entréen. Han lukker op. Døren er aaben for Gæsterne.

Han staar i den lyse Entré under den gamle Kirkelampe af Kobber. Han staar og

genkender alle Tingene. Det er alt som dengang.

Han faar Taarer i Øjnene, mens han staar der og mindes.

Amélie kommer fra Køkkenet med en Bakke med Glas og Flasker.

Hun giver et Skrig, da hun ser en fremmed Mand i Entréen, standser ved Køkkendøren og spørger:

— Hvad vil De?

— Det er mig, Hektor Mirr!

— Er det — —?

Hun sætter Bakken fra sig paa Stumtjeneren i Hjørnet for at have Hænderne fri til at slaa dem sammen af Forbavselse eller true ad ham.

Da ser hun, hvor sølle han er bleven, hvor luvslidt, hvor gennemhullet af Sorger og Nød.

— Aa Herre Jesus dog! — siger hun og ser paa ham med sine store runde Øjne, mens hun knuger Hænderne over Maven.

— Kom dog ind og faa lidt varmt! — siger hun.

En lys Tanke farer gennem ham. Han træder helt hen til hende og siger:

— Jeg har ikke Tid. Politiet er efter mig. Jeg maa flygte!

— Giv mig hundrede Francs, at jeg kan komme herfra! — Gør det, Amélie! Hører De! jeg ved, De havde altid Penge. Gør det for Nanettes Skyld!

Hun viger tilbage i Køkkenet for ham og hans Ulykke. Hun værger for sig og vil vide, hvad han har gjort.

— Jeg har dræbt! — siger han — giver De mig ikke Penge, saa gaar jeg hen og kaster mig fra Kirkepladsen ned over Klippen.

Amélie skælver over Hænderne. Hendes Øjne fyldes af Rædsel og Vrede og Raseri. Men hun tør ikke andet. Hvad kender hun til ham nu, maaske har han i Lommen en skarp Kniv, som han vil jage hende i Brystet, om hun ikke gør, som han beder.

Hun skotter forfærdet til hans Øjne. Aa nej nej, det er Uret at tænke det. Det vil han ikke. Nu skal han faa de Penge. Hun henter dem i sit Syskrin. Det staar i hendes Værelse lige indenfor Døren, som hun lader aaben efter sig.

Saa giver hun ham ti Tifrancstykker og

en Halvtredsseddel. Men idet han griber og kysser den Haand, som gav, saa ser hun, hvor sulten han er.

Hun tager, hvad der ligger nærmest for; en halv Høne, som er hvid af kold Mayonnaise, haler hun op af Fadet og slaar en Serviet om den. Et Brød giver hun ham, og en Flaske Vin tager hun fra Bakken og stikker i hans Lomme.

— Hvor vil De hen? — spørger hun og kan ikke slippe hans Hoved, som er fuldt af Fortvivlelse i alle sine Kanter.

Han griber paa maa og faa.

— Til London! — siger han og bestemmer med det samme.

Hun staar og famler i det, tør ikke spørge og kan dog ikke lade være. Tilsidst kommer det forsigtigt, da han allerede har naaet Døren.

— Har De dræbt, Hektor Mirr? — det var da ikke Rov, det var da vel i Vrede?

— Det var et uskyldigt, lidende Dyr, jeg dræbte.

— Aa, Gud ske Lov da! — siger hun og korser sig.

— Farvel Amélie og tak!

— Farvel Hektor! — siger hun og faar Taarer i sine runde Øjne — gaar det rigtig galt, saa kom igen.

Da Hektor er naaet tilbage til Jesu Hjærte Kirken, efter at han har været omme bag Møllen og kigget op til de lykkelige Aars Vinduer, som han ikke kan se for Nattemørket, vil hans Fødder ikke bære ham mere.

Han synker sammen paa den øde Vej med Ryggen opad Gærdet til Anlægget, som strækker sig ned over det hellige Bjergs Kalkklipper.

Der sover han, til den store Klokke kimer Ave ud imod Solen.

Forskrækket farer han i Vejret. Sulten martrer ham, men han tør ikke dvæle. Saa husker han Brødet i sin Lomme, bryder et Stykke af og skynder sig, med Munden stoppet fuld, i den tidlige Morgen, mens hans Fødder værker under ham, ned ad Stentrappen over Boulevarden, over Seinen, helt hjem til sin fattige Hybel i Mont Sainte Geneviève Gaden, hvor han ikke har været i tre Døgn.

Der tager han det gamle Billede med de grønne Skygger og Mannequin'en, Trædukken, som Nanette legede med, — de eneste to Ting, hvorved hans syge Hjerte endnu hænger; uden dem vil han ikke flygte.

IV

I det fremmede

Sonja staar ene i Verden og rejser nu bort fra den By og det Land, hvor hun er født og har hjemme.

Hendes Faders efterladte Gæld kan hun ikke leve af; og hun har forgæves søgt at skaffe sig Arbejde.

Der er saa overfyldt alle Steder, saa mange, der har lært meget mere end hun. Hvad nytter et smukt, rødgyldent Haar, en Teint, skær som et fint dunet Rosenblad, naar man skal arbejde paa et Kontor; hun kan ikke stenografere med det, ikke føre dobbelt Bogholderi dermed.

Den Godhed, der lyser ud af hendes rolige, graa Øjne, der ser saa lige og tillidsfuldt med deres store, ubevæbnede Blik paa den, hun taler med — den er en Verden værd, men den noteres ikke paa Børsen;

og den er ikke Eksamensfag ved nogen højere Skole, der uddanner Mennesker til praktisk Gerning.

En Dag, da hun træt og grædefærdig kom hjem fra forgæves Banken paa, viste hendes Tante, hos hvem hun boede indtil videre, hende en Annonce i en Avis.

Det var en engelsk Familie, som ønskede en dansk Guvernante til deres tre smaa Børn.

Sonja, som er flink i Sprog og elsker Børn, skrev straks der over. Hun sendte sine Vidnesbyrd og Anbefalinger fra flere af hendes Faders gamle Venner.

Nu har hun faaet Svar. Hun er antaget og skal være i Pladsen den første Juli. Det er i Watford, en lille By nordvest for London; og nu rejser hun dertil alene.

Hun er bedrøvet over Adskillelsen fra dem, hun kender og har kær.

Men hun er glad for endelig en Gang at staa paa egne Ben og tjene Brødet selv og ikke ligge andre til Byrde. Og hun er slet ikke bange; thi hun elsker Livet og Menneskene; hun har den Fejl, at hun synes, alle Mennesker er gode som hun selv; og hun

viser dem den samme Tillid, som hun venter sig af dem; og de Gange, hun blev skuffet, har hun altid fundet ud, at det var en Misforstaaelse, som ikke kunde tilregnes nogen.

Sonja rejser med London-Ekspressen over Hoek-van-Holland.

Hun har anden Klasses Billet og staar i Korridoren udenfor den Damekupé, hvori hun har sin Kuffert, sin Hatteæske og sin Plaid.

Det er graat i Vejret. En fin Støvregn striber Waggonvinduerne, der er marmorerede af Støv, som Væden har fæstnet.

Hun staar med Panden mod Ruden og stirrer ud over det fede westfalske Land, som glider bagud bestandig.

Hun er ør af den evige Faren frem. Hun synes allerede, hun har set saa meget af den store Verden.

— Pardon, Frøken! — siger en Herre paa Tysk, idet han passerer i den snævre Gang og af Togets Skumplen kastes lige imod hende.

— Jeg be'r! — svarer hun og smiler venligt til ham for hans ærbødige Stilling.

Det er en høj, mager, skægløs Herre med graat tærnet Tøj, som ikke er nyt. Han er lidt gul i Ansigtet og har nogle underlig flakkende Øjne; hans Linned er propert, og han har brune Handsker paa begge Hænderne.

— Det er skrækkeligt, som den støder! — siger han, da han ser hendes Smil.

— Ja, man kan blive helt søsyg.

— Frøknen er maaske ikke vant til at rejse?

Det morer hende at tale et fremmed Sprog, her hvor ingen af hendes Landsmænd hører det. Hun vender Hovedet og fæster sine rolige graa Øjne paa hans; hun fortæller ham, at hun er dansk, og at det er allerførste Gang hun er ude.

— Er Frøkenen ikke tysk? — spørger han og hæver Øjenbrynene forbavset — saa udmærket som De taler Sproget.

Sonja ler fornøjet.

— De smigrer mig vist! — siger hun.

— Jeg forsikrer Dem, Frøken!

— Ja det var ogsaa mit bedste Fag i Skolen. Jeg vilde ønske, jeg kunde lige saa meget Engelsk.

— Hvorfor dog det? — man kan saamænd ogsaa komme vidt med Tysk i vore Dage.

— Ja, men jeg skal være Guvernante for engelske Børn; og saa gaar det ikke at gøre alt for mange Bommerter.

Den høje Mands flakkende Øjne ser et Sekund fast og prøvende paa hendes Ansigt, hendes Haar og hendes Skikkelse.

— Og Frøkenen tør rejse saadan ganske alene? — spørger han efter et Øjebliks Tøven.

— Hvad skulde der ske mig? — siger hun og ser lige op paa ham. — Folk er dog saa flinke og hjælpsomme, naar de ser, man er ene.

— Det er sandt; og hvis der er et eller. andet, vil det være mig en Glæde at kunne være Dem til Nytte.

— Mange Tak!

— Naa, nu vil jeg sige — det er jo et temmelig langt Stykke, at rejse fra København til London alene for at følge og være behjælpelig; — jeg mener, hvis Deres Fader er en meget optagen Mand.

— Begge mine Forældre er døde! — siger

Sonja lavt og vender sig mod Ruden for at blive Herre over sin Bevægelse.

— Det gør mig ondt at høre! — siger den fremmede og prøver et Suk.

— Ja, saa kan jeg forstaa, — naar Frøkenen ikke har nære Slægtninge, saa maa De jo rejse alene.

Sonja svarer ikke, men vedbliver at stirre ud i Regnen, medens hendes Øjne bliver klare af en Taagehinde, som pludselig drager sig over dem.

— Ganske ene! — tænker hun, og nu føler hun det for første Gang her i det tyske Land mellem lutter fremmede.

Den høje Herre betragter hende hemmeligt. Han lader endnu engang sit prøvende Blik vandre fra hendes sjældne Haar, der sidder i en løs Knude under Sommerhatten med dens store Skygge, ned over hendes Kinds dunede Runding med dens skære Lød, over den troskyldige Munds bløde barnlig faste Linjer, over den fyldige Hage med den spæde Kløft, ned over den slanke Hals, hvor Pulsaarens Slag er synligt, til det fint rundede, højt siddende Bryst, der hæver og sænker sig i Aandedrættets regel-

mæssige Takt. Saa bøjer han ærbødigt Hovedet og siger:

— Som sagt, Frøken, hvis der er et eller andet, maa De endelig gøre mig den Glæde at benytte Dem af min Hjælp.

Da den store Damper næste Morgen er under Indsejling til Harwich, og Sonja staar paa Dækket, stirrende nysgerrigt ind mod den bakkede Kyst, der ligger skjult under graa Slør i Morgendisen, kommer hun pludselig i Tanker om noget.

Hun gaar Dækket rundt og søger efter den fremmede; og da hun endelig opdager ham i Rygesalonen i Færd med at slubre en dampende Kop Morgenkaffe i sig, gaar hun hurtigt hen til ham og siger:

— Undskyld, De var saa venlig i Gaar at — — Nu er der virkelig noget, jeg vil bede Dem om.

— Med Fornøjelse! — siger han, tørrer sig hastigt med Servietten, springer op og faar lidt pludseligt rødt i Kinden — Naar De bare vil sige til.

De gaar ved hinandens Side henover Dækket.

— Det er et Telegram, som jeg skulde besørge. Her skal De se! — hun viser ham det sidste Brev, hun har faaet inden sin Afrejse fra den engelske Familie. — Her staar, at jeg skal telegrafere fra Harwich, naar jeg er ankommen, for at de kan vide, hvad Tid de skal være at hente mig. Mr. Howard vil selv tage ind til Liverpool Street. Han er bange, at jeg ikke kan finde hen til Euston Square Station alene, skriver han. Det er meget venligt af ham, ikke?

— Jo, Frøken, jo det er!

Den høje hører næppe; han læser Brevet opmærksomt igennem to Gange, mens hans Kæver bevæger sig, som om de tyggede paa noget; saa folder han det sammen og siger:

— Det skal jeg besørge, Frøken! Jeg er saa kendt her.

Saa gaar de ned under Dækket for at samle deres Sager.

Da Skibet lægger til, og Landgangen er skubbet om Bord, kommer den høje Tysker med sin Haandtaske og sin Plaid over Armen hen til hende og siger:

— Vi har en halv Time, inden Toget gaar.

Saa hvis De vil vente et Par Minuter med at gaa i Land, skal jeg løbe op og besørge Telegrammet og være tilbage for at hjælpe Dem med Tøjet.

— Tak skal De have! — siger hun hjærteligt med sine rolige graa Øjne vendt lige imod hans flakkende Blik.

— Det er sandt, — Brevet skulde jeg vist have med, at der ikke kommer Fejl i Adressen.

Hun giver ham Brevet og ser efter ham, mens han med lange Skridt baner sig Vej over Landgangen og forsvinder i Stationsbygningen.

Det varer noget, inden han kommer. Sonja begynder allerede at blive nervøs for, at hun ikke skal naa at komme med, ved at se sig alene tilbage paa Skibet. Endelig kommer han halende og vinker til hende fra Land.

— De maa undskylde, Frøken, men der var saa mange, der skulde have Telegram afsted, saa jeg maatte vente. Men nu er det i Orden.

Hun griber hans smalle Haand, som nu i Morgenskyndingen er uden Handske —

den er lidt klam at føle paa i den taagede Friskhed — og takker ham endnu en Gang.

Da Toget standser paa den lange Perron under Liverpool Street Stations sodede Tag, hjælper den høje fremmede, der har præsenteret sig som Forretningsfører Schulze fra Berlin, Sonja ud af Toget.

De staar og stirrer i Ankomsttumlen efter Hr. Howard.

Der er fuldt af modtagende Herrer og Damer. Genkendelseshilsner og Glædesraab lyder omkring dem. Naar de har faaet Kig paa en enlig, værdig udseende Herre, der kan antages at hente en Guvernante til sine tre Børn, styrer de hen imod ham; men inden de har naaet ham, har han allerede fundet den, han søgte.

— Der staar En henne ved Pillen med et Papir i Haanden; han ser ud som en Tjener. Maaske er der kommet Forhindringer! — siger Hr. Schulze og gaar henimod Manden, mens Sonja bekymret følger efter.

— Har De Bud til en Frøken Ljubow fra København? — spørger Hr. Schulze.

— Ja vel! — siger Manden og hilser ær-

bødigt — Her er et Telegram til Frøken Sonja Ljubow.

— Det er mig! siger hun og tager Telegrammet.

Det er Hr. Howard, som telegraferer: „Pludselig Sygdom forhindrer mig i at hente Dem personlig. Overbringeren vil følge Dem til mit Hotel, hvor nærmere Besked venter Dem. Howard."

Hun rækker Hr. Schulze Telegrammet, som han gennemlæser med rynkede Bryn.

— Det var da kedeligt! — siger han beklagende og vender sig til Budet.

— Hvem er De? — spørger han og ser skarpt paa ham.

— Jeg er Hotelkarl i „Den gamle Postgaard", hvor Hr. Howard fra Watford plejer at tage ind, naar han er i Byen. Jeg har Ordre til at hente Frøkenen og hendes Bagage hjem til Hotellet.

— Det passer jo! — siger Hr. Schulze til Sonja Ljubow og rækker Budet hendes Haandkuffert og hendes Plaid, som han bærer.

— Er der intet indskrevet, Frøken? — spørger Karlen.

— Jo, her er Garantisedlen.

Da de er naaet til Udgangen, standser Hr. Schulze og tager Afsked.

— Farvel, Frøken, og Tak for behageligt Rejseselskab. Nu haaber jeg, at De maa komme lykkelig og vel til Deres Bestemmelsessted.

— Tak, Hr. Schulze! — siger Sonja og rækker ham sin Haand — Tak for Deres Hjælp! — siger hun og ser paa ham med sit rolige, graa, ubevæbnede Blik.

Hr. Schulze hilser ærbødigt og forsvinder op ad en Trappe, mens Sonja staar alene tilbage i det uhyre Rum, der er fuldt af Røg og ubestemmelige Lyde.

Hun føler sig med ét saa underlig, saa trøstesløs alene. Hun er lige ved at raabe efter Tyskeren, som hun synes, hun allerede kender; men saa behersker hun sig og gaar med Budet, der bærer hendes Rejsetøj hen til Garderoben, hvor de maa vente længe paa at blive ekspederede.

Budet vinker ad en Firhjuler, aabner Døren for hende og lader hende stige ind. Saa lægger han Plaid og Haandkuffert paa Sædet lige over for, lukker Døren i og sætter sig selv op hos Kusken.

Nu gaar Farten gennem Londons Gader. Sonja er fortumlet af al den ubarmhjærtige Færdsel, som farer forbi Vognvinduet. Ofte maa de holde stille i flere Minutter i en lang Række Vogne og vente paa, at Betjenten med den store sorte Hjælm paa Hovedet hæver Haanden og giver fri Passage.

Det er som et Hav af Mennesker, Heste og Vogne; og skønt det hele er en eneste stor Forvirring af Bevægelser og Lyde, saa er det dog, som ledede det af en usynlig Haand, der vaager over, at det ene passer ind i det andet, saa at intet støder sammen og bringer Maskineriet til at standse.

V

Sonja Ljubow

Sonjas Fader var født i Moskow. Hans Fader igen var ogsaa født i Moskow, hvor han havde en stille Forretning med Mel og Gryn i en stille Gade; han var femten Aar ældre end sin Kone, som var en lille nærsynet, hjærtensgod Kvinde med fine vævre Hænder og nogle ganske forundrede Øjne, der var altfor store til hendes Fugleansigt.

Købmanden døde, da Sonjas Fader var ti Aar gammel og just var begyndt at tænke over en hel Del underlige Ting i det store, hellige Ruslands Hjærte.

Købmanden havde ikke efterladt sig nogen Formue. Det var lige, at enhver kunde faa sit, da Forretningen blev solgt; men han havde tegnet en Livrente for sin Kone og deres eneste Barn.

Fru Sonja slog sig beskedent igennem.

Hun havde gode Bekendte fra sin Faders Tid; han var ministeriel Embedsmand; den ene skulde have Klaverundervisning til sin Datter, den anden fransk Undervisning for sin Søn, som var tilbage for sin Alder.

Saaledes listede Fru Sonja sig gennem Livet, mens hun opdrog sin Dreng til alt, hvad der ansaas for ret og godt og billigt, da hun selv var Barn.

Drengen havde hendes store Øjne og hendes vævre, fine Hænder; men Forsynet havde givet ham et større Maal Forstand, end heldigt var, hvis han vedblivende skulde finde alt det godt og ret og billigt, hvad han daglig saa i det hellige Ruslands Hjærte.

Han spurgte om saa mange Ting, som gjorde hans Moders Øjne endnu større, end de var fra Naturens Haand; det hjalp ikke, at hun i sin Nød erklærede, at hun ikke kunde fordrage, Børn spurgte om saa meget. Voksne Folk spurgte ikke; de tog Tingene, som de var, og gjorde, hvad de skulde.

Da Sonjas Fader blev Student, spurgte han ikke længer sin Moder. Han søgte at tænke selv; og naar han spurgte, var det

paa Steder og i Bøger, hvor hans Moder ikke kunde være med.

Der var paa den Tid stor Bevægelse blandt de Unge; og da de ledende i Byen ikke fandt, at det var godt og ret og billigt, at Ungdom rørte sig paa egen Haand, saa maatte de bevæge sig i Hemmelighed; men Bevægelsen voksede sig kun des stærkere; og en skønne Dag var den saa stærk, at der stod Lyd af den; og disse Lyde naaede det hemmelige Politis Øren.

En Vinternat blev en hel Del Studenter rundt omkring i Byen vækket op af mørke, gnavne Politimænd, som noterede deres Navne og undersøgte deres Gemmer. Og da man i nogle Skriveborde fandt friske Udkast til Afhandlinger om den sociale Nød, smaa brændende Opraab om at kaste Aaget og gaa sammen i en stor Hob og andet lignende, saa tog Retfærdigheden Affære.

Sonjas Fader, som var ilter af Hu, brændende af unyttet Hjærtevarme og fuld af Tro paa Fremskridt og det godes Sejr, havde givet sin Higen Luft i et flammende Veraab over al den forfærdende uforskyldte Elendighed, som han allerede havde faaet Øje paa

i Byen. Han troede, at det var et særligt russisk Tilfælde, og havde i rene Ord lagt Ansvaret paa Regeringen derfor.

Hans Afhandling var affattet under en Dagbladartikels Form, og hans Moder fik gennem Ministerialbekendte et Vink om, at man tænkte paa at statuere Eksempler blandt de unge, samt at hendes Søn var udset til at være en blandt disse Foregangsmænd, hvis Livsbane vilde komme til at slaa en Bugt over Sibirien.

Der var stor Nød i den lille vævre Kones Hjærte og dyb Sorg over Adskillelsen; men der var ingen Tvivl: hendes Dreng maatte bort for enhver Pris.

Gamle Ministerialvenner hjalp hende til et Pas; og faa Dage efter havde Sonjas Fader hele Østersøen mellem sig og den russiske Retfærdighed.

Sonjas Fader havde kun et eneste Brev med til København, hvor han nu skulde bo. Det var en af hans afdøde Faders gamle Forretningsforbindelser, som havde besøgt dem engang i deres Velmagtsdage og var blevet fint behandlet af sin Moskow-Kollega.

Til ham havde hans Moder skrevet et Brev uden alle Omsvøb, lige ud af sit Moderhjærte.

Manden var heldigvis endnu i Live, og heldigvis havde han foruden sin Forretning tillige et Hjærte. Han tog det unge Menneske, der kunde gøre sig forstaaelig paa Fransk og Tysk, i Tjeneste paa sit Kontor.

Han var flink, paapasselig og meget bedrøvet, lærvillig og høflig mod enhver. Han blev lært op i tysk Handelskorrespondance; men da han havde været et Par Aar i København, fik han ved sin Principals Hjælp Translatørbevilling i sit Hjemlands Sprog.

Hans store, russiske Øjne, der overstraalede alt, hvad de ramte, med et eget indre Selvlys, hvis Kilde man ikke kunde blive klog paa, saa sig fast paa en ung Pige, som boede i Grossererens Hus. Det var en Søsterdatter af hans Kone, som de havde opdraget sammen med deres egne Døtre efter hendes Faders Død.

Hun var fin og god, sikker i sin Optræden og vanskelig i sit Valg; men havde hun en Gang valgt, saa slap hun ikke. Hendes

Haar var hendes Smykke, stort og askeblondt med lyse, næsten hvide Flammer her og der.

Hun saa længe paa den unge Russer, før hun valgte ham; men da hun endelig vidste Besked, saa lod hun ham det straks mærke af sit Blik og sit Haandtryk, uden Sky og uden Koketteri.

De blev gift og fik en lille Pige, som de gav Navn efter hans Moder.

Den gamle Fru Sonja fik Penge sendt til den lange Rejse. Hun kom ogsaa til København og var til Stede ved sit Barnebarns Daab, men da de talte om at beholde hende hos sig med det samme, saa rystede den lille Kone paa sit Fuglehoved og saa med store graa forundrede Øjne langt ud for sig over Sø og Land til de tusend forgyldte Kuplers By, som hun aldrig før havde været borte fra, og som hun ikke længer kunde undvære.

Sonja fik sin Faders store russiske Blik, kun at det ikke var blaat, men graat som hendes Moders. Det straalede som Faderens imod alt med et eget indre Selvlys, hvis

Kilde var saa let at raade; man saa det straks, at det var Godhed, som skinnede derigennem.

Hendes Moder var ofte bekymret for dette Blik.

— Hun ser altfor god ud! — sagde hun og mente, at Verden vilde tage hendes Godhed uden at give hende noget igen; thi hun var god uden Tanke om Løn og Gengæld; men Verden giver kun, som den kræves.

Hun frygtede, hendes Barns Øjne vilde saa mere, end de kunde høste; at den Dag vilde komme, hvor hun vilde sidde fattig — som en plukket Fugl — med store Gøgeunger om sin Rede; men hun turde ikke sige det til hende. En Moder tør ikke slukke det Lys, som straaler ud imod Verdens Mørke fra Kilden i hendes Barns Sind; hun tør ikke lægge hende Is om Hjærtet, fordi Verden straaler Kulde ud. En Moder tør ikke dræbe.

Sonja blev stor og glad for Livet.

Hver Morgen og Aften svøbte hun sin Hals, sit Bryst og sine Arme i sit rødgule Haar og syntes, at hun kunde se det vokse.

Hun fandt det selv saa smukt og lagde ikke Skjul paa sin Stolthed.

Hun var støjende og vild og kaad som andre Børn; thi den Godhed, som stod af hendes Blik, var ikke nogen stille, frygtsom Godhed, men en virksom, levende Godhed, som *vilde*. Den kendte ingen Forskel paa skøn og grim, paa ung og gammel, ja end ikke paa ond og god. Den var saa sund og rig, at den som Solen skinnede baade over retfærdige og uretfærdige. Naar nogen af Kammeraterne gjorde hende ondt, tog hendes Legetøj, slog hendes Dukker, rev i hendes elskede Haar, saa kunde hun græde, hun kunde klage sig, men ikke anklage; og naar Straffen meldte sig, saa bad hun for den, der havde forbrudt sig, og huskede frem de Gange, hun selv i Kaadhed havde gjort det samme.

— Hun kunde jo ikke gøre for det! — forklarede hun med ivrige Hænder og ængstelige Øjne. Disse Ord var ikke noget, som hun fandt frem i en Haandevending, ikke nogen flad ynkende Medfølelse, der rørte op i hendes Hjærte. Det var hendes Tro, hendes Overbevisning, hendes Natur — dette,

at den, som handlede ilde, kunde ikke gøre for det.

Ofte maatte hendes Moder have hende for sig og søge at gøre hende klart, at der var noget i Verden, som var ondt, fordi det vilde ondt. Hun søgte alle Omveje, men over for disse Øjnes straalende Oprigtighed, naar hun lænede sig op mod hendes Hoved og sagde:

— Jamen Moder, hvorfor skulde de dog gøre det? — Det kan da ikke være rart at se de andre græde! — bøjede Moderen sit Hoved i Tavshed og gruede for det Barns Skæbne, for hvem det onde kun betød noget, som man ikke kunde gøre for.

Sonja var stor og stærk og havde i sin struttende Ungdom Sanser trods nogen.

Hendes Øjne kendte ikke Forbehold. Blikket straalede lige helt og stærkt, hvad enten hun læste noget levende eller saa noget smukt, eller en Melodi kildrede hendes Øre, eller om hun blot spiste en moden Frugt, som gjorde hendes Gane godt. Og faldt noget ret i hendes Smag, saa ikke blot fortalte hendes Øjne det til alle og enhver,

men hun smilede et eneste stort Smil, der viste hele hendes regelmæssige Tænders hvide Række, som den stod plantet i det sunde, lyserøde Tandkød.

— Se dog ikke saadan paa Folk! — sagde hendes Moder ofte, da hun blev større — smil dog ikke saaledes til alle og enhver!

Men Sonja brød sin Hjærne for at fatte, hvorfor hun ikke maatte se og ikke smile.

Hendes Hænder var hastige og varme i deres Tag; men naar det hændte, at de tog, hvad de ikke maatte tage, saa kom det ærligt, ubetinget:

— Jeg kunde ikke for det!

Men aldrig greb hun til, naar der var andre, som led derunder. Hendes Hjærte var saa fint mærkende, at hun altid følte forud, naar andre vilde lide. Da kunde hun ikke gøre det, thi størst af alle Glæder, ja Betingelsen for hendes egen Glæde, var den at se andre glædes med.

Saaledes elskede hun Livet og Menneskene, store og smaa, fattige og rige, syge, og sunde, og hun lagde ikke Skjul derpaa for nogen.

Hendes Moder døde, da hun var tretten Aar gammel.

Hun græd utrøsteligt, ustandseligt. Hun spurgte sin Fader, hvorfor det skulde være saaledes. Han kunde ikke sige det; han spurgte selv.

Hun spurgte Præsten, der begravede hendes Moder, hvorfor det skulde være saaledes. Han kunde nok sige det; han sagde det ogsaa, men hun forstod ham ikke. Kun én Ting vidste hun, og det var, at hendes Moder ikke kunde gøre for det; thi hun havde sagt hende det selv med Taarer i sine store blanke Øjne, da Sonja laa og græd ved hendes Bryst.

Nu var hun meget alene; thi hendes Fader, som med Aarene var bleven lige saa stille og faamælt, som han var ilter og hedmundet i sin Ungdom, optoges af Arbejde den hele Dag. Sorgen gjorde ham stum, og hans store, bedrøvede Øjne blev mere russiske end nogensinde. Det var, som om Kærligheden til den afdøde havde erstattet ham hans Fædreland, hans Moder, hans Sprog — alt; og nu da hun var borte, blev det til en eneste mægtig Hjemve, der sugede hans Marv og tærede hans Kind.

Sonja forstod ham ikke ret; og Livet havde budt ham alt for mange Savn til, at han ret kunde forsone sig med denne store, frimodige, al Ting frikendende Godhed, der ikke vilde vide af noget ondt.

Der langt borte i hans Fædrehjem havde han set saa meget stort uretfærdigt, at hendes Godhed irriterede ham; men han havde forlængst opgivet at søge at ændre hendes Sind. Dertil følte han sig for lille og for fremmed for sin Datter.

Da Sonja blev nitten Aar gammel, døde hendes Fader.

Hun græd atter, men dog ikke utrøsteligt, som da hendes Moder gik bort. Hun spurgte ikke heller, hvorfor det skulde være saaledes; thi for det første havde hun ikke længer nogen at spørge, og for det andet vidste hun nu, at det nyttede ikke.

Efter Begravelsen kom hun foreløbig i Huset hos sin Moders Kusine, den ældste af Grossererens egne Døtre, som nu var bleven gamle. Gifte var de ikke blevne; den Udsigt over Livet, som Kærligheden til

en Mand, til et Hjem og til egne Børn giver, var lukket for dem.

De boede hver for sig, thi de havde ondt ved at enes; men hver for sig havde sin Hund, sit Fuglebur og sin velgørende Forening at passe. Og Sonja boede hos den ældste, medens hun søgte sig en Stilling, hvorved hun kunde ernære sig selv.

VI

»Den gamle Postgaard«

Vognen holder i en mørk, snæver Gade. Karlen springer ned og lukker op.

— Vær saa god, Frøken! — siger han og tager Rejsetøjet, som ligger paa Sædet lige over for hende.

Sonja staar ud og ser op ad Huset. Det er højt, med store Vinduer i Stuen og paa første Sal, men i de øvre Etager er Vinduerne smaa. Foran Huset er ligesom en ganske smal Strimmel Have, skilt fra Gaden ved et Jærngitter.

Sonja gaar op ad et Par Stentrin til Gadedøren, som staar aaben.

Karlen betaler Kusken og gaar foran ind i Vestibulen, som er tæppebelagt og dybt inde udvider sig til en Hall.

En lille Mand med Hovedet nede mellem Skuldrene, der er altfor store og brede til

hans Underkrop, kommer frem fra en Dør til venstre. Idet han aabner, strømmer en tæt Tobaksrøg ind i Vestibulen; og Sonja skimter mellem Røgskyerne en lang Bar med Marmordisk, hvor der sidder Herrer paa højbenede Stole og drikker sammen. De er røde i Kinderne og blanke i Øjnene.

Den lille Mand bukker dybt og spørger:

— Det er maaske Frøken Ljubow fra København?

— Ja — siger hun — har De nogen Besked til mig fra Hr. Howard?

— Ikke endnu, Frøken, men vi venter ham i Aften eller i Morgen. Aa Dick — siger han til Karlen, som staar og venter med Rejsetøjet henne ved Trappen — vil De vise Frøkenen op paa Nummer 25.

Idet Sonja gaar op ad den smalle Trappe, hvor Lyset falder dæmpet ind fra høje, kulørte Ruder paa Afsatsen, kommer der en ældre Kone, som er meget rød og tyk i Kinderne, frem af en Dør til venstre paa Trappen; hun har en Knippe Nøgler ved sit Bælte og et blomstret Silkeliv over sin fyldige Barm.

— Det er Frøken Ljubow fra København,

min Ven! — siger den lille Mand og præsenterer — du ved, den unge Dame, som skal have Plads hos Hr. Howard.

— Godmorgen, Frøken! — siger Damen og strækker en buttet Haand med mange Ringe paa op over Gelænderet til Sonja.

— Saa De skal være hos Hr. Howard? — siger hun og faar et betænkeligt Udtryk i sit store Ansigt.

Sonja ser det og kan ikke dy sig for at spørge:

— Er det ikke nogen god Plads?

— Aa Frøken, man skal ikke tro alt, hvad Folk siger — men —!

Den lille Mand stryger sit Overskæg med Bagen af Haanden.

— Min Ven, *vi* siger ikke noget om Hr. Howard. Han har undt os sin Søgning i mange Aar, og selv om — — nej, her i Huset taler vi kun godt om vore Kunder.

Sonja bliver beklemt om Hjærtet — bare han dog vilde tale ud, den lille, grinagtige Mand med Skuldrene.

Nummer 25 er et mørkt Værelse med Sovekabinet. Det ligger ud til en firkantet

Gaard, hvor mange andre Vinduer med Hængegardiner for vender ud.

Der er et rundt Bord med Fløjelsstole om og et stort Spejl mellem Vinduerne, og lige over for er der Dør med Portiere for indtil Sovekabinettet.

Karlen sætter Rejsetøjet fra sig og forsvinder.

Sonja gaar ind i Sovekabinettet. Det har en Dør til venstre; hun prøver Haandtaget. Jo, den er aflaaset.

Op til Væggen, hvor der næsten er mørkt, staar en mægtig gammeldags Himmelseng; den ser saa hyggelig ud, og Sonja titter ind bag Omhænget. Der er Silketæppe over, og Lagnerne er propre og fine.

En stor Servante staar mellem Vinduerne, og paa den modsatte Side er der et Skab, hvis Dør er et eneste stort Spejl, som viser hele Figuren.

Sonja aabner sin Haandtaske og tager Toiletsagerne frem for at vaske sig efter Rejsen. I det samme banker det, og en halvgammel Stuepige med en hvid Blondekappe paa det støvede Haar kommer ind og siger:

— Vær saa god, Frøken, Badet er færdigt!

— Badet? — siger Sonja forbavset.

— Ja, vil Frøkenen ikke tage et Bad efter Rejsen? — spørger hun.

— Jo Tak for Resten! — siger hun.

Saa viser Pigen hende over Gangen ind i et stort Baderum, der er saa fint udstyret, som Sonja aldrig har set det før.

Badekarret er af Marmor. I Loftet hænger en lille elektrisk Lysekrone, og saa lugter der saa dejligt af Rosenvand.

Sonja nikker til Pigen og siger Tak.

— Nu skal jeg hjælpe Frøkenen! — siger hun og ser krænket ud.

Sonja generer sig over sin Uvidenhed.

— Tak! — siger hun og lader Pigen gøre, som hun vil.

Saa klæder Pigen hende af, og da hun er kommet i Vandet, gnider hun hende over hele Kroppen og giver hende Douche og tørrer hende.

Sonja kan ikke lide hendes Væsen. Hun har en Maade at se paa, som var hun Læge eller Sygeplejerske; og hun spørger hende paa en halvt næsvis, halvt ærbødig Maade om Ting, som ikke kommer hende ved, og som Sonja ikke er vant til at blive spurgt om.

Da Sonja atter sidder i sit Værelse, døsig og veltilpas efter Badet og tænker paa, om hun skal gaa ned for at faa noget at spise, banker det igen, og en yngre Dame med et kønt, blegt Ansigt, store Guldørenringe og det lyse Haar sat højt op i en Kam over den hvide Pande, kommer ind.

Hun smiler over hele Ansigtet og gaar ganske ligefrem og venlig henimod Sonja og rækker hende Haanden.

— Min Tante, Værtinden, bad mig at gaa op og hilse paa Frøken Ljubow fra København; hun syntes, De maatte føle Dem saa ensom i den store, fremmede By.

— Det gør jeg ogsaa! — siger Sonja og smiler med sine rolige, graa Øjne.

De præsenterer sig for hinanden, og Miss Green er saa overvættes venlig, at hun straks vinder Sonjas Hjærte. Og saa er hun morsom tillige. Hende tør hun nok spørge om, hvad det er med Hr. Howard.

Frøkenen bliver alvorlig i Øjnene og gnider sine hvide smukke Hænder, der er fulde af kostbare Ringe, over hinanden. Saa betænker hun sig lidt og siger, idet hun lægger sin Haand kærligt paa Sonjas Arm:

— Tante har forbudt mig at sige noget, fordi Hr. Howard jo er en gammel Kunde; men jeg *kan* ikke lade være. De ser saa sød og god ud, at det virkelig er Synd, at De skal ud til det gale Menneske.

Det giver et Sæt i Sonja.

— Ja, misforstaa mig ikke, han har det i Perioder, forstaar De — hun gør Tegn med Fingrene til sin hvide Pande — og saa ved han ikke, hvad han gør. Det er siden Konens Død, saa er han bleven underlig, og rent ud sagt, jeg tror nok, han er lidt af en Kvindehader. Nej, De maa virkelig ikke blive saa ked af det, Frøken Ljubow, det kan jo godt være Overdrivelse og Vrøvl; det er det naturligvis; men det er alligevel Synd, — De, som er saa ung og ser saa sød ud. De er virkelig altfor god og smuk til at pines af den sære Fyr.

Sonja har Graaden i Halsen. Om hun turde, havde hun Lyst til at kaste sig om Halsen paa den blege Dame, der er saa venlig imod hende her i den store, fremmede By.

Frøkenen ser hendes Tanker og griber hendes Haand mellem begge sine, mens hun

klapper den og ser paa de blaa Aarer under den fine Hud.

— Nu *maa* De ikke være bedrøvet. Jeg holder allerede saa meget af Dem. Nu faar De jo selv at se, hvor meget sandt der er i, hvad Folk siger — og hvis der skulde ske et eller andet, saa kommer De bare tilbage til os, ikke sandt?

Atter banker det; det er Karlen, som kommer med et Visitkort til Frøken Ljubow.

— Hvad, allerede Besøg i den store By? — spørger Frøken Green smilende og truer med Fingeren.

„Forretningsfører Schulze fra Berlin“ staar der paa Kortet.

Det er som en gammel Bekendt; og Sonja fortæller Frøken Green om sit Rejseselskab. Hun truer med Fingeren, saa Sonja bliver rød i Kinden og forsikrer.

Hr. Schulze staar og bukker ved Døren. Han *maatte* herhen og forhøre sig, om der ikke var noget, han kunde være Frøkenen til Nytte med.

Hr. Schulze præsenteres for Frøken Green og sættes diskret ind i Betænkelighederne ved Hr. Howards Sindstilstand.

Han hæver Brynene bekymret og siger højtideligt:

— Frøken, om De vil lyde mit Raad, saa giver De den Herre Løbepas. At tænke sig for en ung, enligstillet Dame som De — det gaar ikke — det gaar ikke!

Nu begynder ogsaa Frøken Green at se alvorlig ud og gnide sine hvide Hænder.

— Jeg tror, Hr. Schulze har Ret! — siger hun og fæster sine runde, kønne Øjne lige paa hans skægløse Ansigt.

— Men hvad skal jeg da gøre? — spørger Sonja ganske ulykkelig og ser fra den ene til den anden.

— De maa ikke være ked af det, Frøken! — siger Schulze. — Byen er saa stor — og med Deres Ydre, — Deres Dannelse og Kundskaber, mener jeg — vil De sagtens kunde finde noget andet.

Frøken Green nikker bifaldende; det mener hun ogsaa. Saa rejser hun sig pludselig og siger:

— Ved De hvad, jeg har virkelig ondt af, at De er saa ene i den store By. Der kommer netop en Ven af os, Kaptajn Smith, til Middag. Det er saadan en nydelig og

elskværdig Mand. Maa jeg ikke have Lov til at bede Dem være vor Gæst til Middag?

— Aa, mange Tak! — siger Sonja straalende og griber hendes Haand.

— Og De, Hr. Schulze! — siger hun og vender sig til Tyskeren — hvis De vil gøre os den Fornøjelse, saa vilde det maaske more Frøken Sonja — var det ikke saadan, De hed? — hun klapper hendes Haand mellem sine og smiler stort af sit blege Ansigt mod Sonjas straalende Øjne. — Jeg synes allerede, jeg kender Dem saa godt, og man kan ikke se de Øjne uden at holde af Dem — vel Hr. Schulze?

Hr. Schulze bukker og siger med Haanden fladt paa Brystet:

— Paa Ære, nej!

VII

Da Klokken slog

Kaptajn Smith er en høj, lidt bringesvær Herre med sort Overskæg i et rødligt vejrbidt Ansigt og blanke brune Øjne, der hele Tiden ler.

Han er i Kjole og har Frøken Green til Bords.

Sonja har taget sin bedste Dragt frem af Kufferten. Det er den graa med Kniplingsværket, der sidder saa tæt og føjeligt om hendes Hals. Hun har Hr. Schulze, der ligeledes møder i Kjole, paa sin højre Side.

De spiser i et lille firkantet Værelse med røde Fløjlsmøbler og to store Spejle, der staar lige over for hinanden og kaster Lyssene fra de elektriske Lamper med højrøde Silkeskærme frem og tilbage i hinandens Favn.

Sonja har aldrig set saa fint et Bord. Der er en stor Opsats med Ferskener, som hun elsker, og flere Vinglas har hun foran sin Kuvert. Hun har allerede glemt Hr. Howards betænkelige Sindstilstand; ja, hun er næsten helt besluttet paa, at hun vil følge Hr. Schulzes og Frøken Greens Raad og skrive til ham, at pludselige Forhindringer er kommet i Vejen.

Frøken Green er i højrødt udskaaret Silkeliv, som fremhæver hendes fyldige Hals' rene Hvidhed. Værtsfolkene, Hr. og Fru Windsley, kan ikke være med; thi der er en stor Reception i Hotellet, hvortil de er indbudte.

Foruden Frøken Green er der en ung Dame med et inderlig sørgmodigt Ansigt. Hun siger ikke noget selv, men smiler sygt, naar nogen taler til hende. Hver Gang, Sonja ser over paa hende, fanges hendes Blik af to store, mørke Øjne, der ser ud, som vilde de tale alt det ud, der ikke kommer over Læben.

Hele Tiden skotter de Øjne til Sonjas; og uden at de endnu har talt sammen, har Sonja allerede fattet Godhed for hende.

Hun har haft en stor Sorg, tænker hun og ønsker, at hun kendte hende lidt nærmere.

Det er ogsaa underligt, at de behandler hende saa fremmed. De er nok venlige mod hende; men spørger de hende om noget, snakker de videre til hverandre, inden de har hørt hendes Svar.

Sonja taler flere Gange forbi Hr. Schulzes Skjortebryst til hende, men hun nikker kun og smiler med sit syge Smil.

De faar den dejligste Hummer i Mayonnaise og Oksefilet og andre gode Ting, som Sonja næppe kender; og de drikker baade hvid og rød Vin og Champagne.

Kaptajnen bøjer sig saa kærligt imod Frøken Green, at Sonja er vis paa, at de er forlovede. Og naar han lægger sin røde Haand over Frøken Greens og nærmer sine Læber til hendes Øre, saa smiler hun over til Sonja, som om hun vilde sige: „Aa de Mandfolk!"

— Det er alligevel mærkeligt — tænker Sonja — saa ligefremme Herrer og Damer er mod hverandre her i Landet. Hun føler sig saa underlig fattig og smaaborgerlig, fordi

hun ikke kan faa sig til at være lige saa elskværdig mod Hr. Schulze, som Frøken Green er mod Kaptajn Smith. Og han er dog saa venlig og gør sig saa megen Umage for at være vittig og underholdende og skænker i ét væk for hende.

Da Champagnen kommer paa Bordet, hæver Kaptajn Smith sit Glas mod Frøken Green, ser hende ind i Øjnene, og spørger, om han maa besøge hende, naar Klokken slaar.

— Ja! — siger Frøken Green og hæver ligeledes sit Glas.

Saa klinker de med Armene overkors og drikker ud til Bunden, og Kaptajnen bøjer sig frem og kysser hende paa den kønne, pudrede Kind.

— Nu De! — siger Frøken Green og nikker over til Hr. Schulze og Sonja, hvis store Øjne straaler af alt det Lys, som skinner ind i dem, over al den Glæde, som med Vinen og Lystigheden samler sig i hendes Sind.

— Det er en engelsk Skik! — forklarer Frøken Green. — Den kender De vist også, Hr. Schulze?

— Hvem kender ikke den, som har levet i England! — siger han og hæver sit Glas.

— Maa jeg besøge Dem, naar Klokken slaar? — siger han til Sonja.

— Ja! — svarer hun og ler over hele Ansigtet, mens hun hæver sit Glas imod hans.

Saa klinker de med Armene overkors og drikker ud til Bunden; og nu mærker hun Hr. Schulzes Læber imod sin Kind. Det er kun en ganske let Berøring, men alligevel gaar det igennem hende. Og hun tænker i det samme, at selv om det er en Skik, saa skulde hun alligevel ikke have gjort det.

Under Støj og Latter rejser de sig endelig. Klokken er blevet mange, og Kaffen har de drukket ved Bordet.

Der ligger som en Taage for Sonjas Øjne. Det er, som var hun endnu derude paa Damperen, saadan gynger Gulvet under hende, men hun smiler og ler og har ganske glemt Hr. Howard og hans tre smaa Børn.

Hun staar ved Kaminen og binder Hr.

Schulzes Slips, som er gaaet op. De ler begge to, fordi hun ikke kan gøre det rigtigt; og imedens nikker hun til sig selv ind i Kaminspejlet, hvor Stuen med de røde Silkeskærme og det hvide, urolige Bord med de mange Glas ligger i en Lystaage foran hende.

Hun ser i Spejlet Hr. Smith og Frøken Green, der sidder og taler fortroligt sammen; hans Haand gør sig saa mange smaa Ærender ved hendes Haar og Kind. Men Sonja synes, det er saa morsomt, og nikker ind til dem i Spejlet, mens Kaptajnen med sine blanke Øjne ler igen.

Saa kommer den lille Dame med det syge Smil og de store mørke Øjne hen over Gulvet og staar pludselig hos hende og lægger sin Arm om hendes Liv og siger noget, som Sonja ikke kan skælne; men hun svarer bare „Yes“ og ler til hende.

Saa gaar den lille Dame hen mod Døren; men inden hun lukker op, mærker Sonja hendes store, mørke Øjne paa sig endnu en Gang. Saa er hun borte, og Sonja tænker et Øjeblik, at det var underligt, hun ikke sagde Godnat til de andre.

Nu bryder man op.

Herrerne vil følge Damerne til deres Værelser, som ligger Dør om Dør.

De staar allesammen i Gangen og pludrer og ler, og Frøken Green er hele Tiden ved Sonjas Side og siger:

— Nej, hvor De er dejlig! — Hvem der saa ud som De! — Ingen Mand kan modstaa Dem. Det var da godt, vi fik Dem bort fra den gale Hr. Howard!

— Ja, det var det! — siger Sonja overstrømmende og kysser hende paa Kinden.

— Se saa! — siger Frøken Green — nu gaar vi. Saa smutter hun fra Kaptajnen ind ad sin Dør. Og Sonja gør, som hun gør, og smutter fra Hr. Schulze.

Sonja gaar rundt og ler som i en Døs. Hun er saa straalende fornøjet og frisk af nye Indtryk.

Hun lægger Tøjet, hvor det bedst passer. Det kan ordnes imorgen.

Saa hopper hun op i den store, hvide Himmelseng, strækker sine Lemmer og vikler det fine Silketæppe om sig.

Hun ligger som en Dronning, om end det

gynger og sejler lidt for hendes Øjne. Som en Dronning paa et Skib.

Et Ur slaar.

Sonja vaagner op og skriger. Der er nogen hos hende.

— Kæreste, vær stille!

Det er Schulzes Stemme. Sonja ryster over hele Kroppen og søger at befri sig. Da Schulze holder hende fast om Livet, saa skriger hun og kalder:

— Miss Green, Miss Green! —

Hun naar ud paa Gulvet og famler efter Døren. Men da hun endelig faar fat paa Haandtaget, er den lukket.

Hun dundrer og raaber.

Da knirker den aflaasede Dør i hendes Sovekammer, og en Stemme kalder.

Det er Frøken Green. Hun staar der ved Døren i lang hvid Natkjole med mange Kniplinger.

Sonja farer hen og klynger sig ind til hende. Hun ryster som i Feber og kan ikke gøre sig forstaaelig paa det fremmede Sprog for Graaden, som arbejder i hendes Strube.

Frøken Green holder hende fast i Armen.

— De maa ikke raabe! — siger hun strengt.

— Aa — men — han — —

— Ja, Hr. Schulze er her; det kan jeg nok forstaa. Kaptajnen er inde hos mig. Vi gav dem jo selv Lov at besøge os.

Sonja tænker sig om og søger at klare sig. Hun forstaar det ikke, men aldrig har hun været saa angst.

— De er en lille Dumrian! — siger Frøken Green moderlig. — Gaa nu i Seng; han gør Dem jo ikke noget ondt. Det er jo bare, fordi han holder saa meget af Dem, og De gav ham jo selv Lov.

— Nej — nej — aldrig har jeg —.

— Skal jeg kalde Kaptajnen? — Han kan vidne med mig, at De gav ham Lov ved Bordet. De drak paa det, og han kyssede Dem paa Kinden.

Nu er Frøken Greens Stemme ikke længer blid. Den er moderlig, men fast og ubønhørlig; og da Sonja famler sig med Hulkegraad henimod Døren i den anden Stue, saa gaar hun efter og holder hende strengt til-

bage og spørger hende, hvor hun er kommen fra, at hun ikke har lært at opføre sig ordentligt.

Da Sonja endelig finder Døren og begynder at slaa paa den og raabe: — Luk op — luk op! — Saa gaar Frøken Green hen og tager hendes Arm og siger:

— Hvis De skriger saadan, saa kommer der Folk, og saa er jeg og Kaptajnen nødt til at vidne, at De selv har givet Hr. Schulze Lov til at besøge Dem. Og hvis De saa ikke opfører Dem ordentligt, bliver Politiet hentet. Nu ved De det. Her i London er man meget streng mod dem, som forstyrrer Nattefreden.

Og da Sonja falder fortvivlet sammen paa en Stol med Hænderne over sit Ansigt, saa tager Frøken Green hende atter blidt om Livet og hvisker:

— Vær nu dog fornuftig, kære lille! Det er jo en rigtig pæn og flink Mand. Han gør Dem saamænd ikke noget ondt. Saa, saa, tør nu Deres Øjne! De skal bare se, hvad jeg har gemt til Dem til imorgen. Eller vil De maaske hellere ud til den sindssyge Mand, som tog Livet af sin Kone og for-

følger Pigen i Huset med en Økse, naar Anfaldet kommer over ham?

Mens hun taler godt for Sonja som for et uartigt Barn, fører hun hende viljeløst mod Himmelsengen.

— Nu maa De være god mod hende, Hr. Schulze, rigtig god! — siger hun.

Og Hr. Schulze forsikrer:

— Jeg vil jo ikke gøre Frøkenen det allermindste! Kære Frøken, det er jo en engelsk Skik; det faldt mig ikke ind, at De ikke vidste det. De lovede mig jo selv, at jeg maatte besøge Dem, naar Klokken slog. Har jeg ikke været saa flink imod Dem og hjulpet Dem paa Rejsen? — Naa! — Hvor kan De saa bedrøve mig med at tro, at jeg vil gøre Dem noget ondt, saadan en nydelig ung Pige som De. Skulde De ikke snarere være glad, at nogen vil tage sig af Dem i den store, fremmede By, hvor De er saa alene!

Sonja kan ikke tænke; hendes Hoved er saa tungt, saa tungt af Vinen og alle Dagens mange Indtryk. Hun vil saa gerne tro, alt hvad de siger; men dog kan hun ikke lade være at græde, og hun ryster hele Tiden

som et Barn, da Frøken Green hjælper hende op i den store Himmelseng og presser Tæppet ind om hendes Fødder.

— Godnat, Børn! — siger Frøken Greens Stemme i Døren. Saa smutter hun ud og lukker efter sig.

VIII

Nattevandring

Hektor Mirr staar paa Tower-Broen og ser op ad Floden med de mange Lys, som sænker deres sitrende Lod i det mørke, spejlbrudte Flodvand dybt nede.

Maanen staar lige ret over Tower-Taarnets Murtinder. Fra Byen stemmer de tusende Lydes uhyre Fællesbølge imod hans Øre. Han synes, han kan skælne ligesom et langt, tungt, stønnende Aandedræt af en Kæmpe, der træt til Døden lægger sig til Hvile efter endnu en ond Dag. Der er ingen Ynk i hans Hjærte; den, som har snydt Døden for at kunne øve ondt, som der blev øvet ondt imod ham, hans Hjærte næres kun af den evige Sot.

Hektor Mirr længes tilbage til Paris. Skønt han hader den besmittede By, kan han ikke være fra den, det føler han nu. Den har

Magt over ham, som en ond Gerning stirrer paa den, der har øvet den — lig et blodigt Øje fra en skumrende Himmelgrund, saaledes lever den i hans Hjærte og banker i hans Blod. Han kan ikke slippe den.

Pengene slap hurtigt op, mens han slentrede rundt i Londons Gader og rugede over sine egne Tanker.

Imorges, da han vaagnede op i sit skumle Værelse dybt inde i Jødekvarteret bag Middlesex Gaden, hvor han forvildede sig ind den første Dag — imorges fik han en god Idé.

Han skyndte sig afsted, og i Bar'en, hvor han tog sin Morgenkaffe, fik han at vide, hvor det norske Konsulat laa.

Der har han været i Formiddags. Aa, han stillede sig saa lille an og saa ydmyg og saa fuld af Hjemlængsel og Bod og Bedring — fattig, syg Stakkel, lige kommet ud af Hospitalet — at Konsulen lod sig røre og gav ham Penge til at rejse hjem for.

Hektor ler ved Tanken om, hvorledes han kunde lyve. Det har han aldrig forstaaet før. Nu gik det saa himmelgladt for ham; og da han først var begyndt, saa løj han over alle

Bredder. En hel Løgnehistorie fandt han frem i en Haandevending.

Og Taarerne kom af sig selv.

Hektor Mirr føler til Lommen, om de er der endnu, — de Penge, som imorgen skal bringe ham tilbage til den By, der ikke vil slippe ham.

Det bliver koldt nu mod Nat. Hektor stikker Hænderne dybt i Lommen og vandrer fra Broen, der nu næsten er tom for Vogne og Mennesker. De faa, som kommer med lange Skridt og Hatten trykket ned i Panden, gaar alle sammen ud efter, — bort fra City, der ligger øde og sveder Færdselsgiften ud.

Hektor kommer op forbi den kongelige Mønt. Lysene fra en lang Gade trækker ham til sig. Han slentrer frem, mens Butik efter Butik glider forbi hans drømmende Øje. Ansigter dukker op som af en Taage; graa, stive, fortrukne fanger de hans Blik et Sekund og forsvinder bag ham.

En forsinket Lirekasse sender sine lystige Hop op i Gaden fra en Smøge, hvor snavsede Børn danser.

Hektor vandrer som i Drømme. Han tæn-

ker ikke paa nogen Ting, men lader rolig den Haand føre sig, han ikke ser.

Gaden bliver snævrere og slaar et stort Sving. Hans Øje strejfer Gadehjørnet og læser paa Skiltet. „Hvide Hest Gaden“ staar der.

Husene er mørke. Det er vist sent paa Natten. Ikke et eneste Butikslys er at øjne her. Paa Hjørnet dér staar en Betjent under sin store, mørke Hjælm med Hænderne paa Ryggen. Hans Øjne følger Hektor et Sekund; saa slipper de ham og lader ham passere.

Nu drages Hektor ned ad en Sidegade, som er endnu mørkere og snævrere. Bedst som han gaar der med Hovedet tilbage og med sine lange Skridt søgende frem over Fliserne, lyder der et Skrig.

Hektor er med ét vaagen.

Det skriger igen.

Det var en Kvinde.

— Lad hende skrige! — tænker han og gaar videre; men han kan ikke lade være at lytte.

Nu strides to Stemmer, den ene en Mands grove Røst, den anden en Kvindes ulykkelige, i Nød og Hjærteangst.

Hektor ler ved sig selv. Hun har det ondt, den stakkels Tøs, tænker han og ler.

I det samme ser han noget rødt og noget hvidt, som fægter i Luften oppe i Gaden.

Det er et rødt Liv og en hvid Hals. Hun har ingen Overtøj, og hun staar og brydes med en Karl, som er større end hende og har hende fast om Haandleddene.

— Hjælp mig! — Hjælp! —

Hun har faaet Øje paa Hektor og vrider sit Hoved, som en ung Høne, der skal slagtes, med angstfulde Øjne vrider sig paa Blokken, hvor Øksen skal falde.

Hektor er i Tvivl. Hvis han skal gøre ondt, hvem skal man saa ramme, naar to strides; slaar han den ene, saa hjælper han den anden. Dem begge kan han ikke gøre ondt paa samme Tid.

Se, den fejge Karl — han spænder Ben!

Hektor er hos i tre Skridt. Han sparker til Karlen, som slipper Taget. Fyren springer op imod ham, men da han med Øjnene maaler den andens Højde og ser det onde Blik, som Hektor sender ham, mens han løfter Haanden til Slag, saa lusker han af med tomme Skældsord.

Hektor har faaet Galden op; han vil efter ham og slaa ham til Krøbling, den fejge Hund, hvis Sprog han ikke forstaar.

— Lad ham kun gaa! — beder Kvinden, og Hektor standser forbavset.

Det var jo norsk, de Ord. Han venter, til hun taler igen. Saa griber hun ham i Armen og bøjer sit Ansigt helt frem imod ham for at se hans Øjne.

— Hjælp mig bort! — beder hun, mens hendes store, graa Blik lyser af Angst.

Nu var det engelsk igen, som han ikke forstaar.

Hun har rødt Haar, som er sat op i en stor Kam over Panden. En lang Lok falder ned over hendes Kind. Hun er fin i Tøjet. Rødt Silkeliv, som er udringet i Halsen.

— Hvem er De? — spørger han paa norsk.

— Aa! — siger hun langt og hjærtelettet og søger efter hans Haand. — Aa, Gud ske Lov! — og hun begynder pludselig at græde, som græd hun Sjælen op, medens hele hendes Legeme ryster.

Igen søger hun hans Haand og stammer mellem Taarerne Tak.

— Lad være! — siger han og skubber hendes Haand bort.

— Jeg er saa ulykkelig! — brister det ud at hende igen; men pludselig ser hun sig forfærdet tilbage.

— Kom! — beder hun og trækker ham med sig — hvis de ser mig — Aa De! — lad mig gaa med Dem!

— Hvorhen? — spørger han og stirrer paa det røde Silkeliv.

— Til en Betjent eller — aa, jeg ved ikke.

Hun griber atter hans Arm. Denne Gang lader han hende beholde den. For han tænker paa det røde Silkeliv, som Nanette havde.

Hektor og Sonja vandrer langs de graa Mure gennem øde mørke Gader.

Hun ryster af Kulde og gaar og smaagræder bestandig, og venter at han skal spørge.

Han venter, at hun skal fortælle. Saa tænker han paa hendes bare Hals, trækker sin Frakke af og hænger den om hendes Skuldre.

— Tak! — siger hun og ser paa hans

kantede Ansigt med sine forgrædte, straalende Øjne.

— Saa sig dog noget til mig! — beder hun.

Og da han intet siger, saa begynder hun selv.

Hun fortæller ham hele sin ulykkelige Skæbne. Hun fortæller om Hr. Schulze, som var Agent for Hotellet, og om Kaptajnen, som var Stamgæst. Hun fortæller om, hvorledes de lukkede hende inde og sultede hende, indtil hun endelig gav efter. Saa fik hun fine Klæder og god Mad og Penge.

Cate med de mørke Øjne og det syge Smil, hun var saa god imod hende. Hun listede sig op hos hende i den store Himmelseng og fortalte om sin syge Moder hjemme i Dublin og om sin egen sørgelige Skæbne. Hun var paa en Tegneskole og blev Kæreste med en ung Mand. Hun kunde ikke gøre for det, for hun elskede ham saa højt; men Forældrene sendte ham til en Stilling i Indien, da de opdagede det. Og hun blev vist bort fra Skolen og stod ganske ene. Saa fik de fat paa hende i Hotellet, hvor hun plejede at mødes med sin Kæreste. Hun turde

ikke vende hjem til Dublin, og hendes Moder var syg og skulde have Penge. Dem havde hun hidtil faaet af sin Kæreste. Hun vidste ikke, hvad hun skulde skrive; hendes Moder kunde ikke undvære Pengene; saa lod hun sig lokke.

Hun kyssede Sonja og sagde, at det var ikke saa slemt, naar hun bare tænkte paa, at hendes syge Moder kunde leve af de Penge, hun tjente selv og som hun sendte hende.

— Det er bare i den første Tid! — sagde hun til Sonja for at trøste hende. — Naar man kun ikke tænker paa det, men gør det som en Pligt eller en Forretning, saa er det ikke saa slemt! — sagde hun — der er mange, som tjener deres Penge endnu værre.

Fire Uger er der gaaet, siden Sonja kom til London. Aa, saa meget har hun maattet se og maattet lide; men tilsidst — ja tilsidst, saa gik det hende ligesom Cate; hun tænkte ikke over det, og mange, mange af dem, som kom, var gode imod hende.

Værten, Mr. Windsley, som altid bukkede for hende, kom en Dag op paa hendes Værelse og fortalte hende, at han var bleven sat ud af sin Forretning for Vekselfalsk,

som Nøden havde tvunget ham til, fordi han ikke kunde klare sig. Han havde søgt og søgt og været halvdød af Sult, — han og hans Kone, inden de fik dette Hotel at bestyre. Han gjorde det saa nødig, sagde han, men han havde intet Valg.

Og Miss Green, som var den haardeste, — hun havde ogsaa haft det ondt i Verden. Hun havde sunget paa et lille Teater her i London; men saa var hun bleven syg af Tyfus og havde mistet baade Stemmen og sit eget smukke Haar; saa havde hun intet mere. Hun søgte og søgte, men kunde ikke faa noget; da gik hun til Hotellet, som hun kendte fra sin Sangerindetid, og nu var hun forlængst hørt op at klage.

Saa var det nu i Nat — da kom der én til Sonja — drukken var han, — han forlangte Ting, som hun ikke kunde nævne!

Da brast det for hende. Hun slog til ham og for fra ham ned ad Trappen forbi Hotelkarlen, ud paa Gaden. Men Karlen løb efter hende.

— Saa var det ham, jeg sparkede? — spurgte Hektor.

Midt i Graaden og Nøden standser Sonja

og vender sig mod Hektor Mirr med sine store graa Øjne under det røde Haar.

— Hvorfor er vi allesammen saa ulykkelige? — spørger hun. Det er det, hun bestandig har tænkt paa, siden hun har set den store fortvivlede Last og Nød i dens Øjne.

— Hvorfor? — naar vi ikke kan gøre for det nogen af os?

— Hvor vil De hen? — spørger Hektor Mirr og standser; de er naaet ned til den store Gade, som han kender igen.

— Jeg ved det ikke, lad mig gaa med Dem, saa er De god!

— Jeg er fattigere end De. Jeg er en sølle Fyr, som er flygtet fra Paris for Politiet. Hvorfor er De ikke bange for mig? — spørger han og ser truende paa hende.

Hun vender sit store ubevæbnede Blik mod hans.

— Hvorfor skulde De være ond mod mig; naar man selv er ulykkelig, saa taaler man ikke at se andre lide.

Han ser forbavset paa hende. Mon hun er alvorlig?

— Jeg lever for at gøre ondt! — siger han haardt.

— Mod hvem?

— Mod alle!

— Hvorfor?

Hendes Stemme har saa dyb og hjærtelig en Klang, at det rører ved en Stræng i ham, som han troede bristet. Han undres over sig selv; saa vender han sig og gaar videre.

— Jeg har et usselt Hul omme bag Middlesex Gaden midt i Jødekvarteret. Tør De gaa med mig der?

— Ja! — siger hun — hvor skal jeg ellers være inat?

— Og imorgen?

— Saa vil jeg se at finde den danske Konsul og bede ham telegrafere til København og hjælpe mig.

IX

Hellig Luft

I det mørke Kammer, hvor Dunsterne fra en snavset, indeklemt Gaard siver tunge og giftige ind gennem Vinduet, staar Billedet med Wekki Sidd op til Væggen; og i Krogen sidder Dukken stum og eftertænksom.

Det svage Lys falder paa Wekki Sidds Ansigt. Sonja griber Hektors Arm.

— Der sidder nogen! — siger hun i Angst.

— Det er kun mit Billede!

Saa spørger hun, og han fortæller, at han engang var Maler.

Han har ingen Lys at tænde; Tændstikker kan han ikke finde.

— Det gør ikke noget! — siger hun.

Han rydder op i Sengen og søger at gøre den bekvem og ordentlig. Han har ligget paa den den halve Dag og døset.

— Gaa saa i Seng! — siger han.

Hun lægger sig under Tæppet, hvor Vattet stikker frem i Totter af Huller her og der.

Han lægger Dukken ned; med den som Hovedpude strækker han sig under Vinduet og søger forgæves Hvile paa det haarde Gulv for sine mødige Ben.

Hun hører hans Skraben langs Væggen.

— Læg Dem kun her! — siger hun og gør Plads i Sengen.

Han rejser sig over Ende og søger at skimte hendes Ansigt; men det er kun som en lys Plet i Mørket.

— Det behøves ikke! — siger han og lægger sig igen.

Men hun hører Grunden bag hans Ord og siger:

— Bryd Dem ikke om det! — Hvorfor skal jeg tage Deres Seng alene, De som har vandret den hele Dag? — Kom nu, saa er De god!

— Er De ikke bange?

— De, som selv er elendig, hvorfor skulde De gøre mig noget?

Saa sukker hun dybt.

— Ja, havde det været for fire Uger siden, men tænk dog paa, hvad jeg har gaaet igennem siden da. Jeg er ikke mere den samme.

— Hun regner mig ikke for sin Lige og ikke for en Mand! — tænker han — ellers talte hun ikke saadan. Alligevel rejser han sine mødige Ben og lægger sig op i Sengen saa yderlig, at han ikke rører hende.

Længe ligger de stille og vogter paa hinandens Aandedræt og paa de faa og enkle Lyde, som siver ind i denne sene Time. De tænker hinandens Tanker og vil begge gerne tale; men den ene vil ikke forstyrre den andens Hvile.

— Sover De? — spørger hun ganske sagte.

— Nej!

— Hvis De vidste, hvor jeg er lykkelig, fordi jeg endelig slap ud. Havde jeg dog haft Cate med, den lille Stakkel!

— Hun har jo vænnet sig til det, siger De!

— Det har hun nok, men hendes Øjne ser saa syge ud. Det inderste siger hun ikke. Jeg tror, det er Kæresten i Indien,

hun ikke kan glemme. For hans Skyld tror jeg, hun lider mest ved sin Stilling; det er hans Ret, som hun misbruger, synes hun.

— Der er meget større Nød til i Verden end den, hun lever i, og den, De har set! — siger Hektor Mirr og vender sig tungt.

— Fortæl mtg det! — beder Sonja og atter sukker hun: — Hvorfor er Verden dog saa ulykkelig?

— Der er Nød, som De ikke drømmer om!

— Fortæl mig om Dem selv! — beder hun og lægger sig til Rette for at høre.

Det gør saa godt, alene det Sprog, som hun helt forstaar. Det er, som om de havde kendt hinanden længe.

Hektor Mirr vender sig atter. Han vil det ikke; og dog er der noget i hendes dybe Aandedrag, — der er noget over hende som lokker Ordene ud af hans Hjærte. Men han er bange for sig selv. Han ved ikke, hvad der vil ske med ham, om han fortæller hende, hvad han led i Verden.

Hun ligger saa stille og lytter med Kinden mod den grove Pude. Han kan mærke hendes Haar mod sin Nakke.

Hans Tanke gaar tilbage til Nanette; saa

længe er det siden, at nogen Kvinde laa i hans Seng.

Der er en underlig hellig Luft i Stuen, synes han.

Hvordan er det fat med mig? — tænker han. Han stirrer ud for sig i Stuens Mørke. Hans Øjne søger noget at klamre sig til; thi der kryber en underlig Frygt igennem ham, som han aldrig før har kendt, som han aldeles ikke kan forstaa. Det er, som var det ikke rigtig virkeligt det hele. Som var han ikke rigtig vis paa, hvor han var. Og lige med ét springer Angstens Sved frem paa hans Pande; og han begynder at ryste, han ved ikke hvorfor.

Det er, som usynlige Hænder var over ham og tvang ham til at søge Hjælp. Hans Øjne flakker mod Ruden, for om de kan se en Stjerne, en af hans Barndoms Stjerner.

Da giver han sig over. Han tør ikke længer staa imod. Med bankende Hjærte og med lav Stemme, der bæver af en Bevægelse, han ikke forstaar, fortæller han den fremmede Kvinde, som ligger her med sit store, varme Hjærte saa nær ved hans, — alle sit Livs Hændelser.

Da han er naaet til Nanettes Død, saa sitrer det igennem ham, saa han næppe kan tale. Og da han er naaet til den indiske Kurv, saa brister Klumpen i hans Hjærte; saa hulker det igennem ham fra Isse til Fod.

Da mærker han en Arm om sit Hoved. Da mærker han en Haand mod sin Kind. Da drages han ind imod et bankende Hjærte og to graa Øjne, der er vaade for hans Sorg.

Hun trykker hans kantede Hoved op imod sit Bryst og siger med sin dybe, milde Stemme:

— Jeg vil ikke rejse fra dig! Du har frelst mig, saa vil jeg ogsaa være god imod dig, at du ikke mere skal lide Nød. Aa, om jeg kunde aabne mit Hjærte for dem alle, om jeg kunde lægge deres Hoveder op til mig, som jeg nu gør ved dig, du stakkels Menneske!

Hendes store, graa Øjne søger op og søger bort. De stirrer ud i Halvmørket, som er endnu mere dunkelt for Taarerne, de er fulde af.

Hun holder ham stærkt og fast i sin Arm, mens hendes Øjne søger bort, indtil de fin-

der en enlig Stjerne, som skinner bag Rudens øverste Kant.

Langsomt, ganske langsomt stilner Graaden i hans Indre. Varmen fra hendes Hjærte rinder i hans, mens hans magre Hænder søger hendes Haar og hendes Kind.

Og da han endelig forsigtigt og bønligt søger hendes Læber, saa fyldes hendes Hjærte af usigelig Godhed, og hun længes efter at skænke ham, der beder, — fuldt og frit, hvad hun allerede ofte har maattet give tvungent og for Penge med Graad i Halsen og Fortvivlelse i Hjærtet.

Ak, hun har jo intet andet Hjem i Verden. Om hun ogsaa kom tilbage til sin Fødeby, saa er hun dog en anden, en besmittet, som de, hun kender, vilde sky, om de vidste. Den gamle Sonja lever ikke mere.

Men fra Billedet mod Væggen i Halvmørket blinker der et evigt Smil i Wekki Sidds gamle Ansigt med de grønne Skygger.

X

Et nyt Lys

Hektor er atter i Paris.

Med Sonja vandrer han den lange Vej ud til sin Hybel i Mont Sainte Géneviève Gaden øverst oppe under Taget.

Den har staaet ledig, siden han rejste; og Værten, Far Gorot, som ejer Knejpen i Stuen, er glad ved at se ham igen, for han har saa vanskeligt ved at leje Kvisten ud.

Sonja tager den straks i Besiddelse; dens snavsede Tapet og dens utætte Vinduer afskrækker hende ikke. Hun kan se over til et gammelt, smudsigt Kirketaarn med underlige Dyr, der flygter bort fra Kirken.

Der er sket en stor Forandring med Hektor, siden der gik Hul paa Klumpen i hans Hjærte. Han kan atter se Solens Lys og lever ikke længer for at hade.

Pengene er slupne op. Nu gælder det at finde paa noget, lige meget hvad. Har de blot til at dække Sult og Tørst og Lejen for Kvisten, saa skal det komme alt sammen. Det har han besluttet. Han ved det, for han vil det af en ganske ny og forunderlig Kraft.

Sonjas store, graa Øjne stirrer paa alt som i en Drøm. Hun klynger sig til ham; det er hendes Tillid, som giver ham Styrke.

Nede ved Seinen er der Opløb.

Folk stimler sammen og kigger over Murrækværket ned paa den lange Stentrappe, som fører sidelæns til Flodbredden, hvor der ligger en Flaadebro med Anløbsstation for Floddamperne, der lig travle Rovfisk smutter ud og ind mellem Bropillerne.

Folk strækker sig og kigger. En og anden begynder allerede at give ondt af sig.

Der sidder et stakkels sygt Barn, pakket ind i gamle Klude, paa et af Trinene langt nede paa Trappen. Hun læner sig op til Muren og sidder der saa stiv og stille i sin sørgelige Nød.

Nogle Trin højere oppe staar der en Mand

og kalder og truer ad hende. Det er hendes Fader.

— Naa, hvad bliver det til? — raaber han med en hæs Stemme ned til Barnet.

— Jeg kan ikke, Fader! — klynker det stakkels syge Barn — jeg kan ikke støtte paa Benene!

— Sludder Tøs! — du er doven, er du. Se til, du kommer op og det i en Fart! — Tror du, jeg har Tid til at staa her og vente?

— Aa, Fader! — hvis du vidste, hvor det gør ondt i mine syge Ben. Du ved jo, de sagde paa Hospitalet, at jeg maatte ikke røre dem. Hvis du blot vil bære mig op ad Trappen — — —

— Bære dig — dit dovne Asen! — saa jeg skulde bære dig — gid Fanden havde dig og ikke jeg!

Nu græder Barnet ganske stille, skønt det ikke kan røre sig af Smerte.

— Vil du holde Kæft! — siger han og farer de to Trin ned og langer hende en Lussing, saa hun vilde være faldet ned ad Trinene, om han ikke havde grebet og rusket hendes Arm.

Det er for galt. Et Par Madammer skriger op og kalder paa Politi. En tyk rød Herre raaber til den onde Slyngel, mens et Par modige Fyre springer ned ad Trappen.

— Er det Deres Barn? — spørger den ene.

— Hvad rager det Dem! — siger Manden.

Den modige hæver sin Stok og gaar endnu et Trin ned mod ham.

— Aa, tag Dem i Agt, gode Herre! — beder Barnet — for Guds Skyld — pas paa! Han har en Kniv hos sig. Hvis De rører ham, saa stikker han Dem, som han har dræbt min Moder og min Søster.

Oppe bag Murrækværket skriger en Madam af fuld Hals:

— Mord — Mord!

De to behjærtede Mænd tager de sidste Trin; og medens Barnets Fader famler efter Kniven under sin Frakke, styrter de sig over hans Arme og drejer dem bagud, saa hans Overkrop vrider sig frem.

Nu er han uskadelig.

— Hold ham! — lyder det oppe fra Muren af dem, som strækker Hals — kom op

med ham, den Slyngel, — den Djævel! — Klø skal han ha!

Den tykke røde Mand arbejder sig pustende hen mod Nedgangen for at være den første til at knække sin gamle Bomuldsparaply paa hans Ryg.

I det samme slaar Djævelen dernede en høj Latter op.

— Barnet er af Træ! — raaber han — se selv!

De to, som holder ham, er lige ved at slippe Taget af Forbavselse. Saa skæver de til Barnet, der sidder stiv og følesløs mod Muren i sine gamle Klude.

Da de ser hendes døde Øjne, saa slipper de hans Arm; men Manden tager Hatten af og holder den smilende frem mod det maabende Publikum der oppe, som endnu ikke kan forsone sig med at være narret for deres Hævn og Vrede.

Saa giver den tykke, røde sig til at le og sværge.

— Godt gjort! — raaber han — fordømt levende! — dér!

Og han kaster alle sine Sousstykker ned i den fremstrakte Hat; ogsaa de to behjær-

tede Mænd, som før havde Brug for deres Mod, ler og haler Pungen op og belønner hans Bugtalerkunst.

Madammerne er dem, som sidst vinder med. Det var alligevel en djævelsk Maade at behandle et sygt Barn, synes de. De vil se Barnet. Først da Manden der nede hæver det i sine Arme op imod dem, brister ogsaa Madammerne i Latter og finder Sousstykker frem i deres Pose.

— Dette er min første Forestilling i Paris! — siger Hektor Mirr, tømmer Hatten, hilser og spadserer af Sted med sin Dukke under Armen, medens Gadens ledige følger efter og faar Lov til at føle paa Mannequin'en.

Oppe paa Montmartres Top bag Møllen staar der en Brønd i en gammel Have.

Det er den sidste af Montmartres hellige Kilder. Amélie har engang fortalt Hektor Mirr, at i gamle Dage valfartede alle Kærestefolk til Brønden, fordi den gjorde trofast. Den Pige, som drak af Vandet, blev sin Elsker tro.

Hektor og Sonja er naaede den lange

Stentrappe op; han har ikke traadt den, siden hin Nat, da han flygtede for den døde Løve og søgte op til Amélie efter Penge.

Han viser Sonja den store, besmittede By, saadan som den ligger der i Røg og Taage og strækker sig underfundig og letfærdig for deres Øjne.

Han forklarer hende Taarnene og Tinderne; men da hun vender sig om mod Jesu Hjærte Kirkens hvide Kuppel med de tusende bævende Hjærteblade, saa ser hun den store Kristus dér højt oppe i Nichen med sine Arme vidt udspredte over den syndefulde By.

Hun kan ikke slippe det Syn og hører ikke mere, hvad Hektor fortæller om Byen paa den anden Side.

Han trækker hende med sig over Tertre Pladsen gennem Norvins Gaden. Han viser hende Muren med Vinløvet og Hr. Trouets store Atelier-Vindue oppe bag Haven.

Hun hører ham knapt. Der er noget, som dæmrer i hendes Sind og trækker Opmærksomheden fra hendes Sanser.

Hun hører som i en Drøm paa Morgenens Tærskel. Hun ser og føler; men alt,

hvad hendes Øje ser og hvad der naar til hendes Øre, bringer hende forunderlige Bud, der passer ikke til Livet, som det vælter sig omkring hende, men til et eget nyt, spirende Liv i hendes Indre.

Han gaar og fortæller hende saa meget. Hun ser og hun svarer og hun ler; men det er kun Skallen af hende, der giver igen. Der er noget bag, som bliver uberørt og forunderligt stille — som en Blomst bag et Glas hører Regnen, men føler den ikke.

De naar om bag Møllen. Han viser hende Kvisten deroppe og taler om Nanette. Hun kigger op, men har ingen Tanke til rede; og hun mærker selv, at hendes store graa Øjne ser paa ham, tomme og uden Bud — som en blændet Rude, bag hvilket noget sker, der ikke ses.

De staar ved Brønden.

Hektor tænker paa det gamle Sagn, men han siger ikke noget derom. Han vil se og tage Varsel; om hun af sig selv faar Lyst at smage Vandet, da vil han tro, at hun elsker ham; men hvis ikke, da gaar hun kun her ved hans Side, fordi hun ikke har noget andet Hjem i Verden.

Sonja staar med Haanden paa Brøndens Murkant; hendes Øjne stirrer lige ud; og han tænker paa, hvor hendes Tanker nu er henne.

Saa vender hun Hovedet og ser paa ham, som om hun for et Øjeblik atter kom til Stede og vilde nytte det til at give ham et Smil og et Ord.

— Jeg er tørstig! — siger hun og bukker sit Hoved ned over Aabningen.

Et stort Smil lyser op i hans kantede Ansigt. Han griber hendes Haand og knuger den, saa hun smiler saart og siger:

— Av, det gør ondt!

Saa bøjer han sig ned, fylder Kruset og rækker hende at drikke.

Hun drikker af Montmartres hellige Vand. Køligt risler det ned gennem hendes Svælg; men inden hun har drukket færdig, har Drømmen atter taget hende.

De vender tilbage gennem Haven ud til Girardon Gaden. Da de er naaet til Hjørnet, faar Sonja atter Øje paa Kirkens hvide Kuppel med de tusende Hjærteblade.

Hun ved ikke hvorfor, men hun smiler pludselig; det er, som nogen kaldte hende.

Hendes Fod følger efter; og hun vandrer med bøjet Hoved mod den hvide Kuppel.

— Jeg vil ind i Kirken! — siger hun, da de staar ved Trinene, som fører op.

Han ser paa hendes store, graa Øjne under det rødgyldne Haar.

— Hvad er det med de Øjne? — tænker han og kan ikke gætte det.

Han kigger efter, hvad der fanger dem, men der er intet mærkeligt at se.

I det store overhvælvede Rum, hvor en blaalig Sky fra Morgenmessens Røgelse endnu hænger mellem Murene og bølger i lange Slørflige for Trækken fra den aabne Dør, vandrer hun hen for sig, som førte nogen hende ved Haanden.

Han følger nogle Skridt efter. Det er mange, mange Aar siden han var i Kirke. Barndomsandagten fra den kolde, mørke Præstegaard paa Fjældet lister sig over ham mod hans Vilje.

Foran Alteret i den dunkle Kirkeskygge staar Sonja med bøjet Hoved.

Den hvide Kuppel med de tusende bævende Hjærteblade sitrer over hendes Hoved. Det bølger i Luften af en evig Aande.

Det kommer over hende som en stor Svimmelhed, der tvinger hendes Knæ.

Hun synker ned paa Gulvet, og mens hun hviler sit rødgyldne Hoved op imod Muren, er det, som bar hun al Verdens Nød i sit Hjærte — et stille, dunkelt Øjeblik.

I ordløs Klage hæver hun sit store drømmetunge Blik mod Kuplen; og mens alle Hjærters Puls i et eneste evigt Øjeblik banker gennem hendes — deres, som var, og deres, som er, og deres, som skal komme — tændes et nyt Forsoningens Lys i det Evige; og fra Kilden i hendes Hjærte brister al Verdens Nød ud i en tindrende Taarestrøm fra hendes store, graa Øjne.

LAURIDS BRUUN:

HISTORIER. 1886.

EMMA JONSSON. EN HISTORIE. 1890. (UDSOLGT). NY OG AFSLUTTET UDGAVE 1905.

ANTONIUS. EN HISTORIE. 1892. (UDSOLGT).

SVEND FELDING. ROMAN. 1894.

REJSEFÆRD. HISTORIER I RAMME. 1899.

RENÆSSANCE. EN HISTORIE. 1900.

KRONEN. EN HISTORIE I TRE DELE. 1902. ANDET OPLAG 1903.

HISTORIENS DOM. SMAA HISTORIER. (MED FORFATTERENS PORTRÆT). 1902.

ALLE SYNDERES KONGE. ROMAN. 1903. ANDET OPLAG 1903.

DET STORE HJÆRTE. EN LILLE BOG OM JULEN. (3000 EXPL.) 1903.

ABSALONS SAGA I—II. (2500 EXPL.) 1904. SUBSKRIPTIONSUDGAVE 1905.

DEN SIDSTE FRIBONDE. ROMAN. 1905.

LIVETS FRUGTER. SKUESPIL I FIRE AKTER. 1905.

DEN EVIGE (I—II BOG): HJÆRTERNES MØDE. 1905.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL, NORDISK FORLAG

LAURIDS BRUUN:

HISTORIER. 1886	Kr. 3.00
ANTONIUS. En Historie. 1892	- 2.00
SVEND FELDING. Roman. 1894	- 4.00
REJSEFÆRD. Historier i Ramme. 1899	- 4.00
RENÆSSANCE. En Historie. 1890 ...	- 2.00
KRONEN. En Historie i tre Dele. 1902. 2. Oplag 1903........ Kr. 4.50, indb.	- 6.00
HISTORIENS DOM. Smaa Historier. (Med Forfatterens Portræt) 1902	- 2.00
ALLE SYNDERES KONGE. Roman. 1903. 2. Oplag 1903	- 5.75
DET STORE HJERTE. En lille Bog om Julen. 1903 .... Kr. 1.50, indb.	- 2.75
ABSALONS SAGA. Første Del. (2500 Ekspl.) 1904	- 5.75
ABSALONS SAGA. Anden Del. (2500 Ekspl.) 1904	- 6.75
DEN SIDSTE FRIBONDE. Roman. 1905	- 4.00
LIVETS FRUGTER. Skuespil i 4 Akter	- 3.00
EMMA JONSSON. Ny og afsluttet Udgave	- 4.75

Forlagstrykkeriet, Klareboderne 3, København K.

